

Královský slib

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Lanevra, Claire**

Thorinduil (Thorin Pavéza / Thranduuil)

Slash, 18+

6 kapitol, dokončeno

Povídka nebyla napsaná za účelem zisku, použité postavy pocházejí z knih J. R. R. Tolkiena.

Shrnutí: Osudem krále trpaslíků byla smrt, osudem krále elfů naopak samota. Co když se tyto dvě veličiny změní a oni se ocitnou na společné cestě?

Královský slib

První část – Noc předcházející všemu

Bitva pěti armád, odehrávající se na pláních pod Osamělou horou, vrcholila a Thorinovo mocné: „Du bekâr!“ spolu s odhodlaným hřmotem hlasů a zbraní jeho věrných přátel se rozléhalo okolní krajinou. Spory s elfy i jezerními lidmi byly načas zapomenuty kvůli protivníkům daleko hrozivějším a strašnějším – skřetům z Mlžných a Šedých hor, odvěkým nepřátelům trpaslíků a vlastně všech národů Středozeemě.

Bitva to byla lítá a rozhořela se rychle. Na jižních svazích zaujali svá místa elfové vedení králem Thranduilem, zatímco na východě bojovali po boku lidí z Esgarothu trpaslíci ze Železných hor v čele s Dáinem II., zvaným Železný noha. Údolím po celý čas svištěly šípy a zapichovaly se do nechráněných míst bojovníků, štíty se s mocnou silou střetávaly s brněním a zejména zbraněmi jednotlivých armád. Boj. Hluk. Chaos. Skřeti byli v první vlně zahráni na ústup, ale pak získali posilu ze severu a chytili druhý dech. A jejich hustý a temný zástup se znovu nahnul na pláň pod Horou jako lavina.

Zdálo se, že je vše ztraceno. Že budou životy lidí, trpaslíků i vznešených elfů zmařeny v obrovském počtu. Naděje se vytrácela spolu s ubývajícími paprsky zapadajícího podzimního slunce.

A tehdy kolem sebe král zpod Hory shromáždil své druhy a vyrazil s nimi přímo do centra všeho dění, proti veliteli skřetí armády. Prorážel si cestu nepřáteli, jako by před sebou neviděl žádné překážky, mocně se rozháněl svým mečem, v ruce štít a na sobě jen lehkou zbroj, aby se mohl svižně a rychle pohybovat jako kamzík, ostatně stejně jako Kili a Fili a Dwalin a Balin a ostatní trpaslíci z jeho skupiny. A k němu se přidávali další. Trpaslíci ze Železných hor, i jezerní lidé, dokonce i čaroděj

a hobit se svým krátkým mečem. Přesto to v tu chvíli bylo málo. Skupinka se sice statečně probila do nitra nepřátel, ale byla bezodkladně obklíčena ze všech stran, sevřena jako v louskáčku na ořechy. Kolem jeden zuřivější skřet než druhý.

Bojovníci se bránili statečně, jejich výpady byly silné a přesně mířené. Nenechali skřety na pochybách, že svými zbraněmi vládou jako ti nejodhodlanější z odhodlaných. Ale jejich síly slábly, dech se jim krátil a končetiny uvadaly, ačkoliv to na sobě nedávali znát.

„Pozor!“ zavolal Thorin do hluku a uťal pokřivenému, páchnoucímu skřetovi hlavu dřív, než jeho rezavá šavle stačila zasáhnout Bifura. A pak se hned otočil a kryl si svá vlastní záda před palicí jiného skřeta, který na něj zaútočil z druhé strany. Odrazil jeho zbraň i jiného skřeta, který se k němu hnál, a koutkem oka zahlédl odlesk ostrých zubů ve vyceněné tlamě. To se kolem nich začali srocovat vrrci, spolu se zbylými jezdci skřetí armády. Thorin zatnul zuby a vydoloval ze sebe s bojovým pokřikem poslední zbytky sil.

Kov se tříštil o kov, zuby obrovitých zvířat drtily kosti a hmoždily svaly a i mocná hůl čarodějova a jeho meč, Glamdring, pomohly mezi vší tou krutostí jen zčásti. Kdyby v tu chvíli od západu nedorazili velcí orli a Meddéd k tomu, byli by nadobro ztraceni a jejich těla pohřbena v prachu bojiště.

Thorin si ulehčeně oddechl, když Pána orlů a jeho druhy spatřil, a otočil se na zavalitého trpaslíka Dána, bratrance z dědovy strany a vůdce posil z Železných hor, a chystal se mu dát znamení, aby se začal se svým šikem stahovat k Hoře a dal prostor orlům a také elfí družně, která se blížila z východu a jihu. Ve vší té vřavě nemohl proto vidět přilétající kopí, silou a vztekem mrštěné velitelem skřetů Bolgem, nestihl ani uskočit, ani před sebe nastavit svůj štít či meč. Bodec projel jeho tělem, jako by jej nechránila kroužková halena, ani kůže jeho kabátce. Zařval a nevěřícně se obrátil za útočníkem, sic se mu vnitřnosti svíraly bolestí a z boku mu trčelo ratiště dlouhé jako stojící muž. Jeho šaty, již tak plné krve nepřátel i své vlastní, začala zkrápět další, čerstvá krev.

Šokovaní trpaslíci kolem něj na vteřinu zamrzli na místě.

Thorin polkl, oči vykulené, dech, již tak zrychlený bojem a námahou, se mu ještě více zkrátil. Nikdy nebyl z těch, které by jedna rána jen tak skolila, jenže tato dnešní nebyla zdaleka první. Kolena se mu začala podlamovat, svaly paží, jindy vždy mocně svírající rukojeť zbraně, ochabovaly, až mu nakonec meč vyklouzl z ruky a on v kruhu svých druhů padl k zemi.

Chroptěl a zavíral a otevíral oči pod nápořem oslepující bolesti, ruce tiskl na ránu, která se díky násadě stále ulpívající v jeho těle trochu uzavřela, a snažil se najít polohu, ve které by se kopí dokázal zbavit, zatímco se u něj trpaslíci sešikovali, jako kolem největšího pokladu, odhodlaní bránit svého krále do poledního dechu.

Kili u něj rychle poklekl a Thorin k němu ze své polohy na boku zvedl své modré oči. V těch jeho synovce se odrážela neskrývaná starost a bol. Zachrčel a vyčerpaně mu položil ruku na předloktí. Mladý trpaslík vypadal, že mu dech vázne v hrdle; ať už

z náporu předchozího boje nebo vidiny ztráty svého strýce, to nebylo podstatné. Chtěl mu jen říct, aby pokračoval v jeho odkazu, aby... pokud to přežije on a jeho bratr a ostatní... aby obnovili království ereborské a slávu síní pod Horou. Aby... Měl toho na srdci spoustu a spoustu toho měl říct již dávno, ale dechu se mu nedostávalo a mysl zahaloval mrak. Upadal do šoku. Dokázal jen pevně svírat jeho ruku a držet pohled, který mu Kili úzkostně oplácel.

A pak, v tu chvíli obklopen mořem nepřátel, ale stejně svým způsobem mezi svými, Thorin již neudržel oči otevřené a zemdlel.

ooOoo

Probudil se do křiku. Ale nebyl to křik nářků, ani křik plný utrpení, byl to křik někoho rozhořčeného, někoho, na kom byla vykonána nespravedlnost a on sám, než se mu krev v žilách ochladí, musí své rozhořčení vyjevit světu naplno.

Zasténal a pokusil se pohnout. Oční víčka se mu rozlepovala jen velmi těžko, v ústech měl sucho jako na poušti a velkou žízeň.

„Pít...“ zamumlal a někdo jeho přání o okamžik později vyhověl a přiložil mu na ústa vlhké plátno. Pokusil se z něj trochu vody vysát. Šlo to těžko, jazyk se mu sotva odlepil od patra, ale několik kapek, které vydoloval, přece jen uhasilo tu největší trýzeň, kterou pociťoval. A bolest. I přes pocit jisté otupělosti ji stále vnímal, jako kdyby měl skřetí kopí ještě pořád vražené hluboko v těle.

Což... Pohnul lehce pravou rukou a zavadil o obvazy, které byly něčím nasáklé. Jestli krví, hnísem nebo hojivými mastmi, to nedokázal říct, ale po násadě kopí nebylo ani památky. Takže tam nebyla. Museli ho odnést z bojiště někam pryč a ránu mu ošetřit, pomyslel si a znovu se pokusil zamžourat, aby získal představu o tom, kde se nachází.

Ruka mu byla odejmuta z jeho boku a položena na příkrývky a namočené plátno zmizelo. S nevolí zamručel, ale na víc se nezmohl. Všechno bylo vzdálené, obrazy před jeho očima neostré, jeho ruce byly malátné a těžké a tělo horké, jen bolest, tu vnímal jasně jako polední slunce na nebi.

A pak mu někdo položil chladivou ruku na čelo a druhou zatlačil na břicho, až musel chtě-nechtě vyheknout, a začal tiše zpívat slova, kterým nerozuměl, v melodii, kterou neznal, a Thorin znovu upadl do polospánku-polomdlob plných podivuhodných obrazů a zvuků a výjevů, které se nikdy nestaly.

ooOoo

Když procitl příště, již dokázal otevřít oči, ale nad sebou viděl jen plachtový stan a kolem panující tmu, kterou rušilo pouze strohé světlo z uhlíků ohniště. Pomrivil se na lůžku a vyšlo z něj zasténání. Bylo mu zle. Opravdu hodně zle. Sotva pohnul rukou, aby se trochu nadzvedl, už se mu zvedal žaludek nevolností a on vyzvrátil vše, co v něm snad ještě zbylo, na zem. Nepamatoval si, kdy naposledy jedl. Během svého pobytu v Ereboru sotva spal a sotva vzal něco do úst, na celý ten čas se pamatoval jen velmi mlhavě, a pak... pak došlo k bitvě a od okamžiku, kdy na bojišti ztratil vědomí, vlastně netušil, co se s ním dělo dál.

Zvítězili? Nebo je někde v zajetí? Ne. To nebylo možné. Skřeti neberou zajatce. Nikdy. Nemají s nikým slitování a nenechali by nikoho naživu, natož aby ho ještě ošetřovali... Ne, takže museli zvítězit nebo nepřátele alespoň částečně zahnat a teď načerpávají síly.

Zmoženě zvedl hlavu a hřbetem ruky si otřel ústa. Lapal při každém pohybu po dechu a jen sotva udržel oči otevřené. Přesto se dokázal překulit znovu na záda a ulehčeně zavřít oči. Alespoň, že ten nával nevolnosti v jeho těle na okamžik polevil.

Ale kde jsou Fili a Kili? A kde jsou ostatní? A co Bilbo? A Gandalf? A Dáin? Co se se všemi stalo? Myšlenky, na které neznal odpovědi, mu zmateně kroužily hlavou, zatímco ležel na lůžku a snažil se dýchat.

Po chvíli opatrně otočil hlavu a pohlédl do středu stanu, kde dohasínaly uhlíky, aby se pokusil prozkoumat své okolí.

Nacházel se v jednom z přístřešků elfů, to věděl jistě, a snažil se odolat úzkosti, která mu stahovala hrdlo. Jeho zkušenosti s elfy byly... neblahé, dalo by se říct. Elfí národ byl zrádný, plný okázalosti a květnatosti slov i zdobení svých síní a šatů, ale přesto úskočný jak had a nepřístupnější než nejskrytější poklad v trpasličím dole. Mnohokrát ho oklamali, mnohokrát zneuctili dané sliby, mnohokrát pravdu zaobalili do vzletných vět a krásných slov, jen aby z nich pak zbyla jen nicota s pachutí popela. Elfové byli jako... krásné jablko uvnitř prolezlé hnilobou. Jejich zevnějšek tolik klamal, ale jejich srdce byla naplněná pýchou a chtivostí a lakotou, kterou nedokázal zamaskovat ani jejich krásný vzhled.

A on teď byl, jak se tak zdálo, v jejich moci.

Jako by je myšlenkou přivolal, dveře stanu se šustivě zavlnily a někdo jimi vstoupil. Vysoká postava s dlouhými zlatavými vlasy, ve kterých měl zapletený zdobený diadém, ale v temném rouchu, takže nebylo mnoho vidět, jen ty jasné, jemně se lesknoucí prameny vlasů. Přesto... i když zůstávala ve stínech, kam na ni nedopadalo světlo, Thorin dobře věděl, kdo by to mohl být. Aniž by musel otáčet hlavu, cítil auru moci, kterou vyzařovalo jen několik elfů mezi stovkami jiných. A on znal jen jednoho jemu podobného.

„Přišel ses podívat na můj skon, Thranduile? Bažíš po mé smrti tak moc, že tě to za noci vylákalo ze tvé postele stlané z kapradí?“ zachrčel výhruzně do ticha.

Elf napřímil hlavu předtím lehce sehnutou, jak procházel vchodem, a kroky tak plavnými, že to ani nevypadalo, že nějaké dělá, k němu přikročil.

„Mýlíš se. Přišel jsem se přesvědčit, jakou práci odvádějí má kouzla a masti,“ odpověděl hladce, načež zručně, jako by to dělal již stokrát předtím, odkryl hřejivou příkrývku, kterou měl Thorin na sobě, a začal prozkoumávat obvazy a ránu.

„Tvá kouzla a masti?“ ozval se Thorin nechápavě, jakmile nabyl řeči a vzpamatoval se natolik, že byl schopen mluvit. A pak hrubě vyštěkl, co mu síly stačily: „Neprosil jsem se o ně!“

Thranduil k němu zvedl své blankytné oči, s chladnou lhostejností ho provrtávaly, mrazivé a kruté, ty samé pocity, jaké z něj Thorin sám vždy cítil.

„Stejně jako se hvězdy neprosí o to, aby již slunce ukončilo svou pouť...“ odpověděl neurčitě.

Thorin sebou zazmítal, jak se snažil dostat z jeho dosahu, a pak zahekal bolestí, až se Thranduil nakonec s přehnaně hlasitým povzdechem napřímil a složil si ruce za zády.

„Přesto...“ pokračoval, jako by ho trpaslíkův vzdor nikterak nepřekvapil, „to ani slunce ani já neděláme bez podmínek.“

„A čeho si budeš žádat?“ vyprskl Thorin a byl by se posadil, aby mu mohl hledět tváří v tvář a nebyl v tak znevýhodněné pozici, jenže mu to jeho zbídačené tělo nedovolovalo a nikdo nablízku ho nemohl podložit polštářem. Thranduilovi by si nikdy neřekl. „Sukna tak hustého a velkého, aby se v něm celé slunce zahalilo a tvé milované hvězdy mohly na nebi zářit do skonání věků?“

Elf mu znovu přezíravě pohlédl do očí a pak se na jeho rtech objevil úsměv, ze kterého Thorina zamrazilo až v kostech. „Nežádám ničeho víc, než co mi náleží. Život, který visel na vlásku, jsem vrátil, života si žádám. Protože jej ale nemíním brát, žádám jej sňatkem.“

Trpaslík na něj teď hleděl naprosto šokovaně, pobouřeně, jeho ústa se zformovala do malého „o“, než zcela znechuceně vyplivl: „A koho bych si podle tebe měl vzít? Pokud je mi známo, nemá Thranduil, král Temného hvozdu, žádnou dceru, jen syna stejně ušatého jako je on sám!“

Thranduil mu věnoval další ze svých úsměvů, který mrazí, rozpojil ruce za zády, tu pravou zvedl, až se rukáv jeho roucha svezl a obnažil jeho štíhlé zápěstí, a otočil ji dlaní vzhůru. A na té dlani ležely dva stříbrné prsteny, prosté pravidelné kroužky z ryzího kovu, který každý trpaslík ihned rozpoznal i se zavřenýma očima. Po čichu i podle toho lesku, podle vln, které vysílal a které mohl zachytit jen trpaslík pro dolování a kování stvořený.

Thranduil jeden z prstenů štíhlými prsty druhé ruky vzal a uchopil trpaslíka za tu jeho, třebaže se mu snad i sama od sebe, protože Thorin byl až příliš opářený vývojem událostí, vzpínala. Ale proti síle krále elfů se ubránit nemohl, ne v tuto chvíli.

„Tímto prstenem a za život, který jsem dal,“ začal elf poklidně ale zvučně a zcela jasně, „sotva dvě luny minou, nechť započne spojení našich národů sňatkem, tvým a mým.“

Prsten zvolna natáhl na ukazováček trpaslíkovy pravé ruky, a jakmile se ten kov dotkl kloubu, lehce se rozzářil bledým světlem a Thorin ucítil brnění a teplo, které se z něj šířilo.

Znal sílu starých slibů i břímě životního dluhu, přesto nedokázal uvěřit vlastním očím ani uším, ničemu z toho, snad blouznění na smrt chorého by takové obrazy

mohlo vyvolat...

Ano, dokázal si představit, co všechno tím král elfů sledoval. Chtěl moc. Chtěl bohatství, kterého se v Ereboru skrývalo více než dost, teď když byl Šmak mrtev a nehrozila od něj jistá smrt. I spojenectví s trpaslíky by mu vyneslo ovoce. Ale sňatek? Dohodnutý a vynucený sňatek elfa s trpaslíkem, ke kterému nedošlo snad... za celý věk?

Hleděl na Thranduila s doširoka otevřenýma očima, když vedl jeho vlastní ruku, dotekem jistým a pevným, aby zopakovala jeho předchozí jednání a nasadila mu na ukazováček druhý zásnubní prsten, a měl pocit, že opět hoří, zachvacovala ho zimnice a mrákoty, horečka nemocného těla. Zalitoval, že nemá již nic v žaludku a že si nemůže ulevit od vší té těžkosti. Všechno by bylo lepší než... toto.

Jeho oči ulpívaly na té bledé tváři lemované dlouhými zlatými vlasy, upíraly se do obličeje bytosti, která mu kdysi ukázala svá záda v nejzranitelnější hodině, a nedokázal v myšlenkách neproklít všechny své předky, že mu takový osud svými skutky přichystali.

ooOoo

Za dva dny mohl vstát a opatrně se začít pohybovat i střídavě jíst větší sousta, než jen řídké polévky ze zeleniny, kterými ho krmili jeho ošetřovatelé. Za týden byl už poměrně fit. S Thranduilem se již tváří v tvář nesetkal, občas zahlédl jeho vlas a hroty koruny tyčit se mezi jeho lidem, viděl ho vyjednávat s Bardem Drakobijcem a přihlížet rozdělování přídelů, ale to bylo vše.

Zima nebyla daleko, vrcholky hor již dávno pokrýval sníh a sem tam se snášely vločky i na tábor a krajinu. V noci přicházel mráz. Všichni se museli připravit a Thorin musel zajistit a zaopatřit svůj lid, kterého se kolem Hory začalo srocovat víc a víc. Naštěstí na tom již jeho trpaslíci začali pracovat, aniž by jim to přikázal. Vyklízeli hlavní síně, zbavovali je nepořádku, aby mohl Erebor opět žít a teď, když bylo po boji, i fungovat. Všechno to učinili, zatímco se sami zotavovali ze svých ran, aniž by s jistotou věděli, co se stalo s ním. To proto byl tehdy, poprvé, když se probudil, všechnen ten křik. Balin mu to stačil objasnit při jejich prvním setkání a když ho Fili a Kili viděli stát na nohou, tiskli se k němu jako ani za svých mladých let ne. Bylo to tehdy veselé setkání, plné smíchu ale i slz dojetí, plné vyprávění a vysvětlování, třebaže jen v kruhu trpasličím, protože Bilbo a Gandalf zůstali na noc v Dole.

A když se všichni dosyta poplácali a objali, až se jim vousy skoro spleťly dohromady, ujal se slova Balin, aby mu podrobně vyložil, co se stalo.

Jakmile trpaslíci uviděli, že jejich král padl, krev se jim znovu rozproudila v žilách a jejich zbraně pozvedlo nové odhodlání. Velcí orli klátili řady nepřátel a ti se začali zmateně rozhlížet na všechny strany, zatímco zástupy elfů i hloučky lidí úspěšně postupovaly vpřed a decimovaly je z boků. Bolga a jeho tělesnou stráž nakonec na kusy roztrhal Meddéd, který se jako obrovitý medvěd probil až doprostřed bojiště, odkud posléze odnesl Thorinovo tělo někam, kde mu dokážou pomoci.

K elfům...

„Jo, k elfům,“ zahudral Fili a netvářil se přitom kdovíjak šťastně. Thorin jeho rozmrzelost zcela chápal, neshody mezi trpaslíky a elfy panovaly již dlouho.

„Ty bídný ucha nás k tobě nechtěli vůbec pustit!“ přidal se Kili výbojně a když k němu Thorin otočil hlavu, měly oči jeho synovce ublížený lesk a jeho prsty si pohrávaly s knoflíky jeho haleny tak mocně, až ji celou sežmoulaly.

Všichni trpaslíci souhlasně zamručeli. Chování elfů jim vůbec nebylo po chuti, a to ještě nevěděli všechno.

Thorin se opřel v křesle do měkkého přehozu a pohlédl přes ně do ohně, který v boční ereborské síni, kam se usadili, plápolal. V duchu skřípal zuby a zatínal pěsti nad chováním těch kluzkých šotků, kteří měli ke všemu vždy co říct, aniž by to bylo k něčemu dobré. Ale navenek nemohl dát nic najevo. Teď byl právoplatný král, se statky a lidem, který musel chránit a opatrovat jako oko v hlavě, i kdyby to znamenalo vzdát se svého života jim ve prospěch.

Povzdechl si a stočil svou pozornost na své přátele.

„Král lesních elfů Thranduil vznesl nárok na mou ruku. Již brzy vejdou ve známost naše zasnuby,“ promluvil k nim tiše a ukázal na stříbrný prsten na své pravé ruce.

Mladí trpaslíci zamrkali a užuž se sbírali ke zlostnému ryku, ostatní na něj jen nechápavě hleděli. Nezazlíval jim to, ale zároveň nemohl dovolit, aby prchlivost převážila, takže pozvedl dlaň, aby zamezil jakýmkoliv výlevům vášně.

„Jeho nárok je právoplatný, není třeba jej zpochybňovat,“ pronesl tvrdě, tvrději než možná zamýšlel, asi doufal, že ta slova dolehnou i do jeho vlastní mysli, kde si ještě na tu myšlenku nestihl ani zvyknout, ale trpasličí oči na něm dál visely s nevyslovenou otázkou.

Povzdechl si tedy znovu. „Nemám jinou možnost, přátelé...“ zašeptal a v očích jeho věrných se objevila nevíra.

A pak se ozval Balin, smířlivě jako téměř vždy: „Takové spojení s elfy by možná našemu lidu prospělo...“

„Nesmysl!“ ostře ho přerušil jeho bratr Dwalin. „Boj! Vyhlásíme jim válku! Nemají žádné právo vznášet nároky na trpasličí trůn!“

Mezi trpaslíky to svorně zamručelo, ale Thorin si jen unaveně promnul tvář.

„Nevznášejí nároky na náš trůn. Smlouva hovoří o spojení, vzájemně prospěšné podpoře a obnoveném obchodování. Což je něco, co sami teď nutně potřebujeme. Protože, zatímco my jsme žili roztroušeni v Modrých horách či jinde, oni tuto zemi obhospodařovali dál a vědí tedy, jak na to.“

„Jo,“ procedil Bofur skrz zatnuté zuby, „tak dobře, až se z toho jejich lesa stal Temný hvozd.“

„Ticho!“ zvolal Thorin ostře a oči všech se k němu opět upřely jako ke svému králi a ne kamarádovi během hospodské pijanky. „Moje slovo tu nebude nikdo

znevažovat! Nelíbí se mi to o nic víc než vám, ale staré úmluvy se nemohou porušovat. Svatební smlouva bude pečlivě přezkoumána a sporné body vyřešeny. Tak se stane!" zdůraznil, a pak si musel odkašlat, jak mu všechno to mluvení podráždilo hrdlo jeho ještě ne zcela zotaveného těla. Všechen ten chlad z přicházející zimy nepomáhal. Možná kdyby namísto zimy mělo nadejít léto, uzdravil by se snáz... Jenže nad tím nemělo smysl uvažovat.

„Ale co..." začal Kili dosti odvázně a zdráhavě najednou, protože Thorin k němu vyslal tvrdý pohled.

„Ale co co?" vybídl ho. Neměl rád zbytečné otázky a také jim to dal právě důrazně najevo, ale trpaslíci si jistě již uvědomili vážnost celé situace a žádné zbytečné by již nepokládali.

„Ale co ty?" dodal jeho synovec a jeho pohled prozrazoval starostlivost, jakou u něj vídal častokrát. Byli koneckonců rodina.

Ta otázka ho zaskočila. Tolik se ve skrytu duše obával reakce svých trpaslíků s ohledem na všechny jejich tradice, že ani nepomyslel na to, že by v jejich myslích nemusely vytanout na povrch jen největší obavy o soužití trpasličího lidu s tím elfím, ale o něj, jako o muže, který také musí svůj život někam vést.

„Já..." zachmuřil se, jak promýšlel svou odpověď. Ještě nevěděl sám. Všechno to bylo příliš nové, příliš neznámé. Byl si jistý jen tím, že má velký vztek, že cítí zradu a nechť, dokonce znechucení, když jen pomyslí, že by měl... Ale to nemůže před svými druhy odhalit. Byl král. Nemohl projevovat slabost. „Pro zachování a obnovení našeho království..." začal, ale byl hrubě přerušen Kilim, který byl vždycky impulzivnější než jeho bratr.

„Nezajímají mne slavné dohody ani podobné věci, strýče, zajímá mne, co cítíš ty! Jak se stavíš k takovému úskoku? Protože pokud máš jakékoliv..."

„Dost!" zvedl znovu ruku. „Já jsem s tím srozuměn, Kili, a již o tom nebudeme diskutovat. Nezpochybňuj moji vůli."

Upřel na něj pronikavý pohled a doufal, že to pochopí, i když v něm doutnají uhlíky vzteku. Miloval své synovce jako své syny a chápal jejich obavy, jenže...

„Když jen pomyslím, že na tebe ten starý bastard vztáhne svou chlípnou ruku..." nedal se Kili brblavě a v Thorinovi se vzedmula vlna žluči nejen nad jeho neposlušností, ale i nad jeho slovy a jejich významem.

„Chlapci, chlapci..." vložil se do toho Balin, a tak Thorina naštěstí ušetřil dalších výtek, „nechte Thorina být. Sám ví nejlépe co dělat a bude-li mít nějaké těžkosti, jistě se s námi poradí. Že?" dodal a opravdu svá slova pro krále tak mínil.

„Jistě," přisvědčil černovlasý trpaslík pevně. Balin byl jedním ze starších, který toho již mnoho zažil, dokonce společně s ním bránil Erebor před ohnivým drakem, a často říkal svými slovy víc, než v nich na první pohled stálo. Teď to například znamenalo: „*Jestli vám zkříví jen vlasek na hlavě, Thorine II. Pavézo, stačí říct a trpasličí sekery najdou svůj cíl,*" nebo něco podobného. Musel se nad tím pousmát.

I přes veškeré útrapy a nesnáze, i přes záchvěvy dračí horečky, kterou trpěl těch pár týdnů v Hoře, by za něj jeho trpaslíci položili svůj život, ochotně a rádi.

A on za ně.

ooOoo

O týden později, kdy byl již Dol i Erebor znovu částečně obyvatelný, se na cestu přichystala elfí družina a byly veřejně ohlášeny zasnuby krále pod Horou s králem Lesní říše. Ve stejnou dobu měl původně svůj odchod v čarodějově doprovodu naplánovaný i Bilbo, ale když se doslechl poslední novinky, přiletěl se samými obavami za Thorinem a sdělil mu, že se nikam nechystá minimálně přes zimu a že s jeho podporou i službami může počítat i nadále. Thorin se musel nad půlčíkovou zbrklostí i velkými slovy usmát, ale nakonec byl rád, že v jeho okolí mistr lupič zůstal a čaroděj, jakkoliv byl občas jako osina v zadku svými slovy i skutky, jakbysmet.

Ještě než Thranduil nasedl na svého jelena, slavnostně Thorinovi přede všemi předal návrh smlouvy, ke kterému se podle zvyklostí může král trpaslíků ještě den před svatbou vyjádřit a některé body po dohodě změnit. Thorin se zamračil a stiskl pergamen v ruce, ale víc nedal na sobě znát nějakou nelibost, ani když král elfů přejal od svého služebníka květinový věnec, sklonil se na trpaslíkovu úroveň a formálně jej svému budoucímu choti vložil na hlavu a poté mu vtiskl letmý polibek na čelo.

Bylo to jako závan větru, nic víc, jeho rty se jeho čela sotva dotkly a Thorin téměř ani necítil dotek jeho prstů na své hlavě, ani nemohl přes husté tmavé vousy a vlasy, a oplácel mu jeho pohled svým, ocelovým a neústupným. Přesto neřekl nic. Jen drobným pokývnutím hlavy dal najevo, že přijímá a že se znovu shledají za měsíc a půl, o slunovratu, v Lesní říši u příležitosti svatebního obřadu a slavnosti.

A poté elfí družina opustila pláň pod Horou, jezerní lidé se se svou částí pokladu vydali budovat své město a trpaslíci konečně dostali prostor k obnově své říše, aniž by byli rušeni ostatními rasami.

Život v Hoře se obnovoval a klany a celé rodiny se začaly navracet.

ooOoo

Thorin přecházel po své komnatě a doutnal vzteky. Alespoň tady si mohl dovolit pocítit všechnu tu nespravedlnost a nepokoj. Mnul si přitom svůj vous, rozhazoval rukama a dupal, třebaže všechny zvuky vysoký koberec na podlaze částečně tlumil. Sotva týden přejde a bude nucen oddat se elfímu králi. Sotva dva dny, než se budou muset vydat na cestu.

Tolik dní i nocí, zatímco jeho říše pomalu zapouštěla kořeny, již seděl nad smlouvou, kterou mu Thranduil předal, a hledal klíčky a temná zákoutí, která tam elf mohl vystavět, a již mu z toho šla hlava kolem. Smlouva nebyl dlouhá, sňatkem si toho elfí král žádal poměrně málo. Spojenectví, smír, obchod a pak... ano, samozřejmě že na to musela padnout řeč, chtěl Nauglamír, náhrdelník vytvořený trpaslíky, který mu Thrór, jeho děd, před dávnými časy odmítl vydat, třebaže byl původně elfům

určen. Z toho vznikl první, ale zdaleka ne poslední, ze svárů mezi jejich národy. Thorin se rozhodl, že jej ze smlouvy vypustí, ale aby zachoval dobrou vůli, vezme jej s sebou do Lesní říše jako dar nastávajícímu manželovi namísto výstavby velkých síní a domova, co by se na řádného trpaslíka, který by se ucházel o ruku nějaké trpaslice, slušelo. Koneckonců, toto nebyla svatba z lásky nebo jiných pošetilých důvodů. Šlo jen o závazek, navrácení životního dluhu, který vůči elfímu králi choval.

A pak bylo ve smlouvě, mimo věcí veřejných, také několik řádků osobních. Ne, že by něco podobného nečekal, jen ho to spolu se všemi myšlenkami na jakýkoliv přímý kontakt s tím zlovlným elfem zaráželo. Nikdy by si nepomyslel, že by on, Thranduil, dovolil nějakému trpaslíkovi, aby jeho ruce spočinuly na jeho těle. A naopak. A přesto přesně to tyto řádky slibovaly.

„... a než se trojí luna otočí sdílet lože...“

Hleděl na ta slova, hrdlo mu přitom pod jeho vousem pracovalo. Nemohl se z toho vysmeknout, nikdo nemohl, žádné manželství nemohlo být uznáno za platné, nebylo-li naplněno. Přesto k jeho řádné konzumaci stačilo jedno ulehnutí, během kterého mohlo u běžných párů dojít i k obtěžkání, ale tady nic takového nehrálo roli. Prostě jen naplnění manželství a nic víc. Přesto elfí smlouva požadovala společnou noc minimálně jednou za tři měsíce. Ale myslí-li si král elfů, že mu to nějak ulehčí a bude se za ním plahočit jako nějaký vazal, tak to se šeredně zmýlil. Touží-li po tělesné rozkoši se svým novým manželem, bude muset sestoupit i do trpasličích síní. Tak. Usmál se pro sebe a připsal několik dalších slov. Uvidí se, co na to špičaté ucho odpoví.

ooOoo

„Thorine, tady jste!“ zvolal Gandalf, jen se co přichystaný objevil u vchodu, kde se již srocovala výprava, balily se dary a zásoby a potřeby na cestu, aby mohli jet i pohodlně. Byl oděný v kůži a kožešině tak tmavého odstínu, až vypadala skoro jako od ohně začerněná a zvýrazňovala šedé prameny jeho hustých, rozpuštěných a jen lehce spletených vlasů a modré oči. Ještě jeho nepostradatelný meč, který připevní k sedlu svého ryzáka Bocola, a bude moci vyrazit.

Strnul, ale místo, aby na čaroděje nevrle zavrčel: „*A kde jste myslel, že asi tak budu?*“, si povzdechl, pozvedl obočí a zeptal se skoro mile: „Hledal jste mě?“ protože věděl, že to jednou zaručeně přijde. Gandalf si ještě nikdy neodpustil do něčeho strkat svůj dlouhý nos nebo alespoň štouchat svou holí.

„Ale jistě, můj milý, jistě, jistě, chtěl jsem si s vámi před cestou ještě promluvit o... květinách.“

„O květinách...“ zamručel Thorin ozvěnou. To mu tak věřil. Mohl klidně začít mluvit o včeličkách a motýlcích. Nebo medu a krajkách. Čemkoliv. Stejně měl pocit, že ví, o čem bude řeč. Stejně jako byl Gandalf známý svou láskou k národům malým, tedy trpaslíkům a hobitům, byl znám i svou oddaností ke vznešeným elfům, zejména tedy co se týkalo lady Galadriel z Lórienu a pana Elronda z Roklinky.

Thranduil a jeho lesní lid tedy jistě nebyli výjimkou.

Pokynul mu do bočního přijímacího salónku, kde si budou moci nerušení promluvit. Bylo to lepší, než kdyby ho Gandalf častoval svými poznámkami během cesty nebo – nedej Durinova zhouba – před jeho společníky. Bez takových perných chviliek se pro pár minut zdržení rád obejde.

Jakmile se za nimi zavřely dubové dveře, Gandalf zpříma spustil: „Thorine, co o Thranduilovi vlastně víte?”

Znovu pozvedl obočí nad tou přímostí. Čarodějové si s elfy po většinu času nezahlavili se svými kličkami. „Dost,” odpověděl stroze. Však se nenarodil včera, chodil po této zemi již nějakých sto devadesát pět let a dají-li duchové jeho předků, ještě nějakých pár let bude. Alespoň, než se z Ereboru stane království, jakým bývalo, pomyslel si krátce, ale pozornost věnoval Gandalfovi, ne své truchlivé minulosti ani budoucnosti, o které ještě nic nevěděl.

„Takže málo,” pokýval čaroděj hlavou, jako by jeho odpověď přeslechl.

„Řekl jsem *dost!*” ozval se Thorin hlasitěji a v jeho hlase zazněla podrážděnost.

„Já vím, co jste řekl, Thorine, třebaže již také mám svůj věk, nejsem nedoslýchavý.”

„Tak proč jste...?” zamračil se Thorin, ale ten starý vykuk se na něj jen pousmál a kdyby měl svou dýmku, ještě by i bafl.

„Pro někoho je *dost* dostatečné, pro někoho jiného je to stejné *dost* dost málo, jestli mi rozumíte.”

„Ne, to vám tedy nerozumím,” zabručel Thorin a Gandalf se pousmál.

„Vy trpaslíci vidíte elfy vždy z té nejtemnější stránky, ale pravdou je, že jim ve skutečnosti nerozumíte,” sdělil mu, jako by byl slepý a právě se před ním mělo objevit světlo.

„Stejně jako oni nám. Co ale z toho?” vyprskl a měřil si ho zlostným pohledem. Veškerá trpělivost s čarodějem mu právě docházela a nahrazovala ji prchlivost.

Šedovlasý muž si povzdechl a pousmál se na něj. „Budete první ze svých lidí, kdo to zjistí, Thorine Pavézo,” začal domlouvavě, „první, kdo by se mohl dostat do srdce elfa, pokud v něm již dávno není, a kdo by měl naději uvidět skrz pozlátko i elfí duši, víte to?”

Thorin si ale jen odfrkl. Všechno, co čaroděj tvrdil, zcela pozbývalo smyslu. Prý do srdce elfa, pokud v něm již dávno není. Pche! Jako by elfové nějaké měli. Jako by snad někoho mohla zahřát jejich takzvaná... láska. Těžko. Nemohl s tím souhlasit, prostě to nešlo. Tady, v tomto sňatku, šlo jen o moc, o spojenectví, o splacení dluhu, o nic víc. A nějaké hledání elfí duše? Měl dost starostí s tím, aby našel svou vlastní!

Věnoval čaroději přezíravý pohled, ale ten si jen odkašlal a pak se na něj povzbudivě usmál. Bláhový čaroděj si vždy zachovával naději, jako by v běžném životě šlo lusknout prsty a namísto utopení chodit prostě po vodě...

Společně se vrátili k výpravě. Tentokrát jich bylo na padesát namísto pouhých patnácti, měli s sebou poníky a vozy, a dokonce i koně. Přece jen, teď nebyl nutný kdovíjaký spěch a naprosté utajení. Naopak. Chystalo se něco, co ještě nemělo obdoby. Oslava spojenectví po dlouhých sto sedmdesáti letech.

Pohledem zkontroloval, zda je vše připraveno. Jakmile zhodnotil, že ano a že jeho Orkrist pevně drží na svém místě, zahleděl se ještě k samotnému trůnu a arcikamu, který byl opět zasazený do jeho zdobení jako pravé srdce Hory. Po dobu jeho nepřítomnosti jej budou strážit jiní.

Poté se vyšvihl do sedla svého hnědého poníka, za ním nasedli ostatní, včetně hobita a čaroděje, a vydal povel k odjezdu stezkou na západ. Protože tím směrem, za Horou, pláněmi a u Lesní řeky bylo sídlo lesního krále a jeho budoucího manžela.

Konec první části

Druhá část – Noc první

Cesta do jeskynního města, sídla krále elfů Lesní říše, trvala čtyři celé dny, během kterých občasně odpočívali a na noc stavěli vcelku pohodlné stany a lůžka, aby nabrali sil.

Thorin se rozhlížel po krajině, právě teď zasněžené, kterou znával jako mladý trpaslík, než byl nucen po nájezdu strašlivého ohnivého draka odejít, až se nakonec s několika přáteli usadil na dalekém západě jako kovář až téměř u zálivu Luny v Modrých horách. Stále měl v té době potřebu na své trpaslíky dozírat, po smrti svého děda a zmizení svého otce přešla tíže vlády na něj, ale bylo jich tolik a žili tak roztroušeně, že to bylo pro muže, který se sám musel starat o své živobytí, velmi obtížné.

Ale teď již ne. Rozhlížel se po rodných pláních a měl pocit, jako by opět viděl svého otce, jak na každé ruce nese jednoho z jeho sourozenců – bratra Frerina a sestru Dís. Smáli se a výskali, byli tehdy všichni ještě malými trpasličaty, i když bratrovi bylo již jedenáct, sestře sotva dva a jemu šestnáct let. Pouštěli draky a běhali s bratrem po trávě – předháněli se, kdo svého draka vyšle rychleji a výš, snad až k nebesům. Dětské sny. Kdyby tehdy tušil, co všechno se stane...

Přelétl pohledem po své družině. Hobit Bilbo právě divoce gestikuloval směrem ke Gloinovi, který i přes své kovové naslouchadlo sotva slyšel, a vypadalo to, že se baví o jídle, snad... nadívané kačeně s knedlíky a se zelím? Pobaveně zavrtěl hlavou, u toho chlapíčka bylo možné vskutku všechno. Za těch pár měsíců, které s ním strávili, se již dozvěděli, že nejenže umí vypouštět z úst znamenité kroužky z dýmu a fajfku cpát, že si k němu někteří trpaslíci chodili, aby to pro ně udělal, ale také že dokáže pěstovat květiny a koření, uklízet a prát jako hospodyňka, psát a vyprávět veselé příběhy a také se plížit kolem, jako by byl duch, aniž by kohokoliv vyrušil či probudil. Jestli ještě zjistí, že umí i drhat krajky a splétat nitě do plátna, pasuje ho na svého dvorního krejčího, kuchaře a zahradníka v jednom.

Přidušeně se tomuto svému žertu zasmál. Nesmí tuto svou myšlenku nikdy vypustit z úst, jinak by se vystavil tomu, že na něj mistr Pytlík vytasí své Žihadlo, urazí se a již nikdy se nevrátí zpět. A to by byla vskutku škoda. Přece jen si na něj již všichni zvykli a mít takovou veselou kopu ve své družině nakonec přineslo i dosti užitku.

Popohnal Bocola do klusu a poník rozjitřeně pohodil hlavou. Les měli již na dohled. Zatím se sice táhl jen jako tmavý proužek pokrytý bílem na obzoru, ale byl tam.

Temný hvozd, tak se mu říkalo, ale Thorin věděl, že byl dříve znám jako Velký zelený hvozd, protože byl největší zalesněným územím na severozápadě Středozemě. Rozkládal se na rovině, jen zhruba z míst, kam mířili, se zvedal hřeben nižších hor táhnoucí se do středu lesa. A u jejich úpatí, na východní straně, dal král elfů zbudovat své jeskynní sídlo, které byli nuceni tak neblaze navštívit již během své pouti za znovudobytím Ereboru.

Zamračil se. Po dobré náladě bylo veta. Neměl na to místo dobré vzpomínky. Ten

les byl tmavý, zlověstný a elfské síně rovněž. Právě přemítal, co všechno ho tam asi čeká a jeho chmury se mu jistě již odrazily v tváři, když se po jeho boku ocitl Balin. Otočil se na něj, výraz již pečlivě hlídáný, ale jeho přítele to zřejmě nepřesvědčilo. „Nemusel jste to dělat, Thorine, všichni bychom to pochopili...“ začal a oslovený trpaslík se znovu zamračil, tentokrát nedovtípaností.

„Co jsem nemusel dělat?“

Balin mu věnoval pousmání. „Nemusel jste se sem vracet, nemusel jste podnikat celou tu pouť, jejíž výsledek byl sotva jistý, nemusel jste nám navracet náš domov, říkal jsem vám to již tehdy v Kraji, však víte.“

Thorin si odfrkl. „Ano, vím. A já jsem ti na to odpověděl, že já na výběr nemám. Pamatuji se na to dobře. Proč o tom teď začínáš, když to již nemá prázdný význam?“ vyzval ho, protože tomu opravdu nerozuměl, vlastně to bylo hodně matoucí.

Balin znovu ukázal své zuby v úsměvu v bílými vousy porostlé tváři a poškrábal se na hlavě. „Chtěl jsem tím říct, že jste nic z toho nemusel a přesto jste to učinil a nakonec zvítězil. Byli bychom za vámi šli, i kdybyste v ruce nedržel arcikam, jste náš král za všech okolností, přesto pamatujte na to, že kdybyste potřeboval pomoci, stojíme přímo za vámi, protože ať jste nám to vyložil jakkoliv neosobně, tahle záležitost...“ zahleděl se do dálky k Temnému hvozdu a trochu si povzdechl, „tahle záležitost osobní je, a velice. A já bych nerad, aby vás to na samém začátku vlády, pro kterou jste tak bojoval, zničilo.“

Thorin přimhouřil oči, otočil se zpříma na tu vráskami pokrytou tvář, ale viděl jen Balinovy obavy a v srdci cítil velké dojetí a náklonnost k tomu muži. Na znamení, že je s jeho slovy srozuměn kývl hlavou a Balinovi to stačilo. Protože co jiného říct, že?

ooOoo

Do sídla pána Lesní říše vjeli hlavní branou dopoledne pátého dne. Vítal je početný zástup elfů, kteří jim na uvítanou mávali bílými praporci, a i když z toho byli trpaslíci celí nesví, nakonec se vstříc těm usměvavým tvářím trochu uvolnili.

Thorin si udržoval svou vznešenost, korunu svých předků znovu na hlavě, třebaže uvnitř něj to vřelo nervozitou. Neusmíval se, ani nemával, vjel dovnitř rozhodně a stejně tak i sesedl a nechal si odvést svého poníka do stájí. Uvítal jej slavnostně oděný elf, mírně se poklonil a oznámil mu, že je Thranduil čeká na oběd, ale že se jistě ještě před tím chtějí osvěžit po cestě a převléknout. S tím musel jen souhlasit. Samotného krále zatím vidět nebylo a on trochu skřípal zuby, že se neuráčil své hosty alespoň přivítat, ale na druhou stranu to i uvítal a v duchu zauvažoval, byla-li to elfí zvyklost, nebo mu to chtěl Thranduil trochu usnadnit. Nakonec nad tím pokrčil rameny a raději dohlédl na dění na nádvoří.

Celé to místo se zdálo poněkud vzdušnější, než když tu byl posledně. Bílé, poloprůsvitné závěsy se vlnily ve větru a balkony a sloupoví zdobily různobarevné květy, z nichž některé dokonce ani nikdy neviděl a jistojistě neznal. Svatební

hostiny jsou zřejmě slavnostní událostí, i když přitom mají hostit trpaslíky. *No, dobře, alespoň vědí, co se sluší*, zabručel si v duchu.

Jakmile byla dole i jeho družina, složen náklad a zavazadla, nechal se spolu s nimi doprovodit do komnat, které jim elfové vyhradili. Dostal místnost v jednom z nižších pater, jeho nejbližší společníci byli ubytováni v té samé části a ostatní o patro níž.

Odložil meč, ale opasek s dýkou si ponechá stůj co stůj - copak by to byl za trpaslíka, kdyby se nechal vidět zcela beze zbraně, že? Shodil teplou kožešinu a přehodil ji přes opěradlo jednoho z křesel. Vlastně toho v jeho pokoji o mnoho víc nebylo, kromě křesla u okna a jednoho u zrcadla v druhém rohu jí dominovala velká, zřejmě pohodlná postel s lehkými závěsy a zelenými nebesy a poté jedna vyřezávaná skříň a paraván, za kterým objevil nejen dostatečný prostor na převlékání, ale i nádobu s horkou vodou, která si přímo říkala o lázeň.

Neváhal tedy a vykoupal se. Umyl si vlasy a řádně je rozčesal a to stejné provedl i se svými vousy. Nejednou se setkal s tím, že se jiné rasy zajímaly o to, co se svými vlasy trpaslíci dělají, jak je splétají a jak o ně pečují, či jestli mají jednotlivé klany nějaké odlišnosti. Přecházel takové dotazy většinou mlčením nebo vrčením, když stále doráželi. Sám tomu nikdy nevěnoval velkou pozornost, byla to prostě součást jeho kultury, něco, co ho učili již skoro od kolébky, stejně jako to, že barva jeho rodu je modrá, k čemu je sekera a jak se pozná silná zlatá žíla od té slabé.

Osušil se a obhlédl se v zrcadle. Zrak mu od té ošlehané tváře jako již po tolikáté klesl k jizvě, kterou měl na boku. Za svůj život již samozřejmě získal spoustu jizev, hladkých i klikatých, ty zbyly po ranách, které se nechtěly hojit, ale tahle nová jeho zrak poutala více než ty ostatní, které již znal.

Mohl zemřít. Měl zemřít. Věděl to. Cítil. Vlastně by ho to ani tolik nepřekvapilo, však podobná tragická linka se prolínala celým jeho rodem, jakmile jim zlato zastřelo rozum. Ale nezemřel. Na jeho záchranu byla použita mocná kouzla, magie jiné bytosti, síla mu neznámá.

Přejel po té jizvě palcem. Nebyla tolik vystouplá, jak by očekával, byla dlouhá sotva na tři palce a stejně tak velkou měl i na zádech poměrně blízko u páteře, kde násada kopí vystoupila. Byla tedy poměrně malá, menší než například od meče, a rychle se zhojila. Jakmile šťávy v jeho těle obnovily svou funkci, přestala mu dělat starosti i rána. Za týden po bitvě zbyl po ní jen strup. Za měsíc se z rudé linky stala bílá jizva.

Někdo zaťukal na dveře a on se obrátil, v ruce okamžitě alespoň lehký župan z lesklé látky, který měl připravený na posteli a který přes sebe vzápětí přehodil. Nechtěl, aby někoho snad napadlo vstoupit bez pozvání a uviděl ho obnaženého.

„Kdo je to?“ vyzval toho narušitele ostře.

„Gandalf,“ ozvalo se skrz zavřené dveře a Thorin si oddechl a ve stejnou chvíli se podivil, že se čarodějové obtěžují s něčím takovým, jako je dvorská etiketa a nehrnou se ihned dovnitř. „Thorine, již se po nás ptají...”

Něco si zahudral pod fousy, ale k čaroději na chodbě zavolal: „Tak ať si počkají, však vždy tvrdili, že mají celý čas světa!“

„To by bylo sice nemoudré, ale jak myslíte...“

Praštil rukou zlostně do stolku a přivřel oči. Jakkoliv mu byla předchozí koupel příjemná a uvolnila jeho jízdou zmožené svaly, teď se opět cítil napjatý, až na pokraji výbuchu. Několikrát se zhluboka nadechl a pak směrem ke dveřím zavolal: „Ať na mne ostatní počkají na konci této chodby. Za chvíli budu připraven.“

A s tím se jal urychleně oblékat.

Když se objevil před svými trpaslíky, čarodějem a jedním hobitem, upravený, korunu nasazenou na sčesaných vlasech, nenápadné korálky na koncích dvou pro něj charakteristických copánků, v modrém kabátci s tmavě stříbřitým lemováním, byl jeho pohled opět vyrovnaný a krok v botách pevný. Ocenili ho uznalým pohledem, výraz hrdosti i trošek dojetí v jejich očích, který zprvu nechápal, ale pak se zástupem dopředu prodral Bilbo a...

„Thorine, rádi bychom vám darovali něco... pro štěstí,“ začal a ukázal malý balíček zabalený v plátně a převázaný stuhou, který svíral v rukách před sebou. „Docela dlouho jsme se dohadovali, co by to měli být, já třeba navrhoval něco dobrého na zakousnutí, ale nějak jsem se neseťkal s... pochopením, eh, ale tak snad jsme nakonec zvolili... dobře,“ vedl svůj monolog, zatímco jindy tak umluvení trpaslíci pouze přikyvovali a jejich oči se zdály lesklé ve vousatých tvářích.

Thorin balíček od hobita převzal a ten se rozpačitě poškrábal ve svých rozhrabošených vlasech, než se svým drmoláním pokračoval dál: „Všichni se podíleli. Ehm, Ori mi dokonce půjčil své kladivo a výheň mě nespálila na škvarek, jak mi prorokovali.“ Thorin loupl po zmiňovaném trpaslíkovi okem a vyměnil si s ním pobavený pohled. „A Gandalf přidal ochranná kouzla,“ ozvalo se a on teď vzhlédl k čaroději, který se na něj ze své výšky usmál a pokýval hlavou, zatímco prsty svíral svou hůl.

A pak Thorin konečně rozvinul plátno a do dlaně se mu skutálel na svou velikost poměrně těžký předmět.

Byla to spona, brož celá ze zlata, jemně tepaná, práce, kterou by zvládl jen mistr svého umění, a uprostřed ní čněl podivný kámen barvy rozžhaveného uhlíku. Procházely jím drobné tmavé žilky a díky tomu a své zdánlivé poloprůhlednosti házel na světle zvláštní odlesky. Celá brož měla tvar plošší vypuklé strany vejce, na jedné straně oválné a na druhé se zubatými konci. Zprvu nechápal, co měla představovat, ale pak přišlo prozření a on znovu zvedl hlavu k nim všem a pak ještě výš, k čaroději.

„Inu, ano. Je to tak, Thorine. Vzali jsme vaši slabost a přeměnili ji na něco krásného a dobrého,“ přisvědčil čaroděj a vějířek vrásek kolem jeho očí se jeho úsměvem zvýraznil.

Připomínala šupinu samotného velkého ohnivého draka, který zmařil tolik životů a tak dlouho okupoval jeho domov. A přesně, jak řekl Gandalf – byla krásná a

dokonalá. Byla to trofej pro vítěze a zároveň dar od srdce. Potěžkal ji v dlani, přejížděl po ní bříšky prstů, zatímco jeho přátelé čekali na jeho ortel.

„Je nádherná. Děkuji vám,“ pronesl s malou úklonkou k nim všem a myslel to tak. Vážil si jejich gesta a překvapilo ho. A pak ho napadlo ještě něco. „Mistře lupiči, připněte mi ji,“ řekl a pousmál se na něj.

Malý hobit zamrkal, na tváři ruměncem z rozpaků, a pak udělal posunkem něco jako: *Co? Já?* A všichni se uvolněně rozesmáli, zatímco drobné ruce pracovaly na svém úkolu.

„A teď již pojďme,“ zavelel. „Slyšel jsem, že nás dávno čekají.“

Načež se jich patnáct společně se vydalo do vstupní haly, aby je odtamtud uvedli ke královu stolu.

ooOoo

Jen co oběd slavnostně započal, všichni byli představeni a usazeni, oba králové v čele stolu, Thranduil po Thorinově pravém boku a na stejné straně jejich společníci, Thorin poděkoval za pozvání a předal králi elfů doplněnou a upravenou svatební smlouvu. Thranduil ji ve svém zeleném, sametovém rouchu přejal a nad poslední částí překvapeně pozvedl obočí. Ale pak se mu na rtech objevil samolibý úsměv, načež nepatrně sklonil hlavu na důkaz souhlasu. Thorin nečekal, že by se hlasitě a přede všemi přel o to, že on do síní trpaslíků proto, aby si tam vymáhal svá manželská práva, nevstoupí, přesto se trochu zamračil, že to šlo tak hladce. Teď ale nebyl čas ani prostor nad tím hloubat, a tak pokynul jednomu z trpaslíků, aby předal dar, který byl původně, dle návrhu, součástí smlouvy, ale který se po úvaze rozhodl vyjmout.

Všichni se otočili. Sotvaže se odklopilo víko truhličky a Nauglamír, náhrdelník z bílých krystalů, byl odhalen, zástupem elfů to zašumělo, zatímco na tvářích trpaslíků mohl spatřit zamračení. Ani on se se svým pokladem nechtěl loučit. A neloučil by se s ním, kdyby vše dopadlo jinak. Ale tento konkrétní náhrdelník již nadělal více škody, než užítka. Přinesl by jeho lidu jen zmar a neštěstí, kdyby v Hoře zůstal. Proto se rozhodl takto.

Thranduil se zvedl, jeho roucho jemně zašustilo kolem jeho boků, a zatajil dech nad tím pohledem. Náhrdelník zářil tím nejčistším bílým světlem, sváděl k tomu, aby se ho elf dotkl. A téměř tak i učinil, ale pak se, v poslední chvíli, zastavil, otočil se na trpaslíka a poklonil se mu podruhé, dlouhé zlaté vlasy se mu tím pohybem zhouply kolem ramen a korunka zaleskla. Thorin jen stroze přikývl a raději se s neurčitým výrazem na tváři otočil. Nemusel se dívat na to, jak byl tento vzácný klenot, kousek dějin jeho lidu, odnášen do hlubin elfského království, ani na to, jak nad tím pohledem Thranduilovy oči září dychtivostí a nadšením. Chtíčem. Znal ten pohled dobře. Samotnému se mu musel na tváři nejednou objevit, zejména v tom bludném období před bitvou, zahlceném dračí nemocí. Touha mít, vlastnit, svírat v dlaních a nikdy, NIKDY, nedat z ruky, ta je všem trpaslíkům vlastní, ale pokud ta touha přeroste v to, že by pro svůj poklad kráčeli slepě i přes mrtvoly, pak je to

prvním krokem na cestě do záhuby jejich i okolí.

Do přítomnosti jej vrátil pohyb vedle něj, jak se Thranduil znovu usadil na své místo.

„Cením si toho gesta, Thorine, čekal jsem na světlo hvězd až příliš dlouho,“ oslovil jej a trpaslík k němu chtě-nechtě musel zvednout oči. Věnoval mu upřený pohled, přimhouřený, vyčkával, co přijde dál, a téměř to vypadalo, že chce elf ještě něco dodat, něco, co již trochu pozměnilo jeho jinak skoro skleněné rysy bledého obličej, ale pak si to zřejmě rozmyslel, protože se obrátil na všechny přítomné a zvučně pronesl: „Svatební obřad se uskuteční zítra za soumraku. A teď se již posilněme, přátelé.“

Začali nosit na stůl a za chvíli byla síň plná ruchu, zejména tedy ze strany trpaslíků, kteří svými nenechavými rukama šmátrali po tácech, které před ně byly postaveny. Thorina to nijak nerozčilovalo, byl na to zvyklý, vlastně ho to spíše uklidňovalo, protože přítomnost elfů na druhé straně, těch rozvážných a ladných bytostí, byla naopak rozčilující.

Jak mohly být jejich pohyby tak plynulé, jejich vlasy tak dokonale rovné a jejich pleť tak čistá? *Krása*. Ano, byla v nich krása, ale všechna ta krása jakoby se stala daní za to, co se jim odráželo v očích. Neviděl v nich totiž nic. Ani zájem, snad ani poznání, byly docela pusté. Takové mu alespoň připadaly. Podobné oči byly i ty Thranduilovy, když se na něj otočily, doširoka otevřené, velmi velmi modré, ale jakoby zamrzlé v kusu ledu. Byly to oči ledového krále z pohádek, které mu kdysi vyprávěla matka.

Zabručel a sevřel prsty kolem zaječí pečeně, kterou právě ukusoval. A pak zvedl pohled, protože trpaslíky se začal šířit nějaký podezřelý šum. Pozvedl obočí na Balina, který mu seděl nejbližší, ale ten mu odpověděl jen pokrčením ramen.

A pak Thorin znovu zaslechl jistý hlas a musel nakratinko zavřít oči, aby se uklidnil. Půlčik se postavil na svou židli a zamáchal rukama na nějakého elfa naproti, na kterého se zle díval i zbytek jeho družiny.

„Mýlíte se, vy všichni!“ zvolal a zahrozil svou malou rukou na zbytek elfů u stolu. „Trpaslíci jsou ti nejlepší hudebníci pod sluncem. A to je co říct, protože hobití hudba, to je vám panečku něco! Trpasličí písně jsou, jak jsem stihl zatím poznat, veselé a melodické, vhodné k hodování i do velkých síní! Je radost je poslouchat. Ne to... co jste naznačovali!“

Jeho zápal byl nakažlivý, trpaslíci začali podupávat nohama i tlouct svými vidličkami do stolu a za chvíli byly již přineseny jejich vlastní nástroje a začala hudba.

Thorin si lehce povzdechl a Thranduilův přimhouřený pohled směřovaný doprostřed trpasličího stolu prozrazoval královu nelibost.

„Kdo je to?“ ozval se elf přes veselou skladbu, kterou trpaslíci zpívali.

Thorin se zamračil a zahleděl se směrem, kam vedly elfovy oči. „Půlčik,“ odpověděl

neochotně a vlastně i překvapeně, že by si ho snad elfí král nepamatoval.

Thranduil k němu otočil tvář a pak jako by jeho nezaujatýma očima problesklo poznání. „Ach ano, ten človíček, která nám před bitvou nabídl ten neúspěšný obchod,“ pronesl s dávkou posměchu.

Thorin se zamračil a zaskřípal zuby. „Je v něm víc, než se zdá.“

Odpovědí mu bylo překvapeně pozvednuté obočí. „To jistě,“ odvětil elf úsečně, ale víc se k tomu nevyjadřoval.

Hudba hrála, trpaslíci se dostávali do ráže a halasili čím dál víc. Thorin jasně viděl, jak se elfové kroutí na svých místech, a v duchu pocítil škodolibou radost a mnul si ruce.

Pak ale král elfů zvedl ruku a zjednal si klid.

„Vidím, že jsou vaše písně vskutku takové, jak nám tu předeslal zde přítomný mistr Pytlík,“ začal poklidně, ale se vznešeností a rozhodností krále. Pak se lišácky pousmál. „Naskýtá se ale otázka – jsou trpasličí písně schopny i jemných tónů, které klidní mysl a vyvolávají obrazy časů minulých i předzvěsti těch budoucích?“

Položená otázka visela volně ve vzduchu, elfové čekali a trpaslíci vypadali překvapeně i dotčeně zároveň. Nedivil se jim. Vlastně to byl výpad přímo vedený do jejich srdce. Protože trpaslíci jsou na své písně náležitě pyšní.

Nakonec to byl Kili, který se vzpamatoval jako první a výbojně se ozval: „Samozřejmě, že jsou!“ a Thorin ve stejnou chvíli zahřešil nad prchlivostí mládí, protože přesně věděl, kam to bude směřovat. A také že ano. Jakmile Kiliho slova: „Thorinova harfa dokáže přesně to... to, co jste řekli!“ protnula vzduch, nejraději by zalezl pod stůl nebo alespoň vzteky zavrčel a hodil po synovci svůj pohár, jenže takhle a v této společnosti mohl jen šlehnout pohledem po Gandalfovi, který se obratem začal přidušeně pochechtávat.

Král elfů naklonil hlavu na stranu a otočil se na něj, plynulý pohyb, který u něj vidával často a často byl namířen jeho směrem během nemnohých společných setkání. Byla to výzva, výzva pro trpaslíka, jestli je ochoten dokázat, co jeden z jeho zbrklých příbuzných tak neuváženě slíbil. A ta výzva hořela v očích krále elfů jako pochodeň.

Napřímil bradu a pohlédl nalevo ke svým trpaslíkům. Pak pokynul ke Gloinovi a ještě než se stihl zvednout ze své židle, již měl připravené sedátko v přední části síně, přímo u zákoutí zřejmě určeného obvyklým hudebníkům, a Gloin mu jeho harfu podával.

Byla to stará harfa, malá, dobře přenosná a krásná, třebaže se většinou schovávala ve svém bezpečném pouzdře během všech těch dobrodružství, kterými si již král trpaslíků prošel. Opěrná část i hlavice byly zdobeny jemnými řezbami a z krku nástroje vedly struny napnuté až do spodní části. Lehce přes ně přešel prsty, jeho dotek prozrazoval zkušenost, aby se přesvědčil, že se cestou nerozladila. Ale struny vyloudily zvuk, který uchu lahodil, a Thorin tedy pokýval hlavou na souhlas a nechal

Gloina jít, aby se posadil.

Než začal svou píseň, upnul svůj zrak do míst na boku místnosti, kde bylo sloupoví a zábradlí pokryté květinami a stuhami, zatímco v duchu před sebou již viděl obrazy ze své minulosti, své vzpomínky... A pak začal zpívat:

*„Ten kraj, který znával jsem,
v dálce za Mlžnými horami a ještě dál,
o něm jsem snil za noci i za světla
léta hořkosti plynoucí každým dnem.*

*Dokud jsem živ, přísahal jsem,
najdu tu zem, vrátím života dar,
aby můj lid mohl zas kráčet
pod Horou, v kraji tom svém.*

*Snil jsem a pěl o slovech nevyřčených,
o skutcích nevykonaných i krvi neprolité,
o zemi posvátné, co poklady skrývá,
snil jsem a snil bych dál, dokud dýchal bych.“*

Thorinova píseň se rozléhala síní ozvěnou, doléhala do všech zákoutí i ke všem uším. Tentokrát ji nerušil ani hluk a vrtění trpaslíků, kteří jinak nesli elfí hudbu s nelibostí a dávali to znát, stejně jako oni tu jejich. Ale teď ne. Viseli na každém jeho slově, zatímco král trpaslíků sám vypadal, že nic kolem nevnímá, jen tóny harfy a slova v libé melodii, kterou vypouští z úst a z prstů.

Zcela ztracený v myšlenkách a vzpomínkách... neviděl ani své oddané trpaslíky, hobita s hnědýma očima doširoka otevřenýma, ani čaroděje s rukama poklidně v klíně a se smírem na tváři. Neviděl ani elfy, kteří na něj hleděli s nedůvěrou, ale postupně i se stopou uznání v těch skleněných očích. A neviděl ani Thranduila samotného. Král elfů k němu byl nejbliže, žádná překážka mezi ním a trpaslíkem hrajícím na harfu, a jeho pohled nemohl proto nikdo spatřit, jedině tak z profilu a ještě kdyby se předklonil. A protože Thorin nevzhlédl a nikdo jiný na vysokého krále nedohlédl, nebylo k poznání, že pohled, který předtím upíral na Nauglamír, pohled plný očekávání a konečně naplněné touhy, se zrcadlí v jeho tváři i nyní...

ooOoo

S večerem se rozloučili a postupně se všichni roztrousili na lůžka. Ale ještě než mohl Thorin vděčně zjistit, jestli je postel pro něj připravená opravdu tak pohodlná, jak vypadala, ucítil na svém rameni dopad pevné ruky. Bez přemýšlení a v předtuše útoku se se zavrčením prudce obrátil, kabátec se kolem něj zatočil a on již tasil svou dýku, kterou měl u pasu. Jeho výpad dopadl přesně, levou rukou chytl muže za zápěstí a hrot své zbraně namířil do jeho boku. Téměř protnul látku jeho roucha, ale stačilo zvednout hlavu, jeden pohled do modrých očí, aby jej nedokončil a zadýchaný sklonil svou zbraň.

Thranduil si jej tiše prohlížel, neznepokojený jeho jednáním, a Thorin o několik kroků ustoupil, aby se dal do pořádku. Neměl v úmyslu na nikoho útočit, jenže

instinkt byl instinkt, nešlo jej zastavit, po letech, kdy spal jen lehce a s ušima stále našpicovanými. Ne...

„Neměl ses kolem mne tak plížit,“ zavrčel znovu a, jen co schoval dýku do pouzdra, oprášil si své šaty, aby alespoň nějak zaměstnal své ruce. Sami sobě tváří v tvář stanuli naposledy v tu noc, kdy mu Thranduil pro vymožení jeho slibu nasadil zásnubní prsten, a teď kolem sebe znovu kroužili jako dvě šelmy připravené udeřit.

„Míniš, že jsem se plížil jako nějaký zloděj?“ pronesl elf a lehce naklonil hlavu. Stále měl na sobě ty zelené, sametové šaty splývavé až na zem, obepínající celé jeho tělo, zlatou výšivkou zdobené na lemech a s vysokým límcem děleným pod bradou.

„To jsem neřekl,“ odsekl Thorin a dál si oprašoval neviditelná smítka na kabátci, až jeho prsty zavadily o brož, kterou to odpoledne dostal, a téměř neznatelně sykl.

To upoutalo královu pozornost a jeho oči získaly zaujatý lesk. „Co je to?“

Thorin se zamračil a sklonil hlavu k místu, kde byla připnutá na jeho hrudi. Přes všechn ten odpolední shon na ni bezmála zapomněl. Elf zatím několika pomalými kroky překlenul vzdálenost, kterou mezi nimi trpaslík předtím vytvořil, s očima upřenými na ten šperk. Jakmile si to Thorin uvědomil, zvedl hlavu a přimhouřil na elfa oči, roztrpčený a zlostný výraz v jeho tváři.

„Je to dar,“ odsekl a snad i na svou obranu, ač nevěda proč, dodal: „Dar od mých přátel.“

„Mmm,“ zamručel elf a jeho prsty se dotkly kontur té brože. Thorinovi v tu chvíli v hlavě zněla slova o Gandalfových ochranných kouzlech, ale nic se nestalo. Buď nebyla zamýšlená pro podobnou situaci, nebo, a to byla znepokojivá a zrádná myšlenka zároveň, mu od krále elfů skutečně nic nehrozilo. „Velmi pěkná práce. Ten kámen vypadá jako dračím ohněm tvořený, opatruj ho...“

„To si také myslím!“ odsekl Thorin a ustoupil, až se znovu dostal mimo jeho dosah. Teprve poté si uvědomil, na co ho to tu Thranduil upozornil a co mu tou svou průpovídkou možná Gandalf chtěl sdělit...

Co se vlastně stalo se Šmakem, když zhynul?

Thranduil svěsil ruku, shlížeje na něj ze své výše se zvláštním, poklidným výrazem ve tváři, tak trpělivým, jako by se díval na malé dítě, a to se trpaslíkovi rozhodně nelíbilo, i kdyby neměl hlavu plnou spletených myšlenek vedoucích bůhvíkam.

A pak se král elfů stejně náhle, jako se objevil, otočil a s postranním pohledem na něj do ticha pronesl: „Přeji ti dobrou noc.“ A Thorin tam zůstal sám, hledící do stínů, které se zdály delší a tmavší než předtím, kdy mezi nimi stála ta postava se zlatými vlasy a špičatými ušima, a přemýšlel o dracích a trpaslících a elfech k tomu.

ooOoo

Vyhledal čaroděje ještě ten večer a to, co se od něj dozvěděl, naplnilo jeho mysl pokojem. Alespoň v jednom směru.

„Tento kámen, Thorine, není jen ozdobou,“ řekl mu, zatímco spolu bafali a

vyfukovali kroužky kouře na balkoně, přiléhajícím ke Gandalfově komnatě. „Poté, co Šmak zhynul a jeho tělo zetlelo na jeho kostech, jeho pancíř tvořený z ohnivých drahokamů propadl do bahnitého dna jezera. A i když bylo Šmakovo srdce plné zloby a zášti, která postihla váš rod, jeho pancíř byl vždy jeho štítem a tuto svou moc si udržel. Když za mnou trpaslíci přišli se svým nápadem, ihned jsem na to pomyslel. Ten kámen vám pomůže nepodlehnout prokletí vašeho děda... a slabost se vskutku stane vaší zbraní...”

Nemohl tomu uvěřit. Tahle brož, dar, nebyla jen krásným šperkem a vyjádřením podpory a náklonnosti, byla i odpovědí na ty nejtemnější obavy jeho srdce. Teď teprve chápal veškeré to dojetí, které mezi trpaslíky, hobitem a čarodějem panovalo. Protože ač měl právě pozbyt svobody svého těla, oni mu darovali svobodu... duše.

Když ten večer usínal, byly jeho myšlenky na jednu stranu plné obav z věcí příštích, ale na stranu druhou naplněné tak neskonalou nadějí, až se musel do nebes své postele usmívat jako nějaký bezduchý blázen.

ooOoo

Ráno většinu trpaslíků zastihlo v jejich postelích. Ne však na dlouho. Měli plné ruce práce s přípravami i sami se sebou. Bombur si kupříkladu pro tuto příležitost nechal vytrhat i chlupy v uších, ale jedině od Bilba, protože tvrdil, že jeho malé ruce nepoškodí jeho vytríbené zvukovody. Čemuž se všichni nahlas smáli a zejména Gandalf, který je pozoroval a občas se připojoval i k rozhovorům nebo hře v kostky.

Thorina mezi sebou přivítali až skoro před polednem, ale černovlasý trpaslík se nezdržel dlouho. Jen prohodil pár slov s Balinem a několika dalšími a pak už opět viděli jeho vzdalující se, trochu povislá záda. Nedivili se mu. Poznali, z čeho pochází skleslost, kterou musel cítit. Proto za ním jen hleděli, se špetičkou lítosti, i když to se pro krále trpaslíků neslušelo. A tak nakonec raději zavrtěli hlavou a vrátili se k rozdělané práci nebo ke hře.

Svatební obřad proběhne s posledními paprsky zapadajícího slunce. A pak... pak... to nechtěli domyslet.

ooOoo

Thorin za sebou zavřel dveře své komnaty a opřel se zády o jejich obložení. Hlavu nechal se zavřenýma očima chvilku spočinout na tom vyřezávaném povrchu a jen s ní lehce vrtěl napravo a nalevo. Pak prudce vydechl, praštil do dveří pěstmi, načež se od nich rozhodně odlepil. Věděl, jaká jsou pravidla, co si musí obléci, měl i matnou představu o tom, jak bude vše probíhat. Svatby, ať už jakéhokoliv národa Středozemě měly přece jen plno společných rysů - jako například sliby, prsteny a... manželské naplnění. Vše ve správnou chvíli a správný čas.

Čas... pomyslel si. Čas byl zvláštní veličinou. Protože jak mu na jednu stranu dnešní den ubíhal tryskem, na stranu druhou, jako by se každou chvíli zastavil a bez nohou se jen sotva plazil.

Trpaslíci se pro tento den mezi elfy nemíchali a oni se nemíchali mezi ně. Vlastně od

rána nespatriil ani jedno jediné špičaté ucho. Žádný kontakt mezi zúčastněnými stranami, tak mluvily tradice. K tomu poslednímu u něj došlo včera večer s Thranduilem. Setkání, ze kterého ještě do teď nebyl moudrý. Ne, kvůli slovům o Šmakově kameni, jeho význam mu teď byl již jasně patrný, ale kvůli tomu ostatnímu.

Netušil, s jakým cílem ho elf včera vyhledal, vlastně do teď ani netušil, proč trval na splacení životního dluhu právě tímto způsobem. Jistě, měl na to právo, ale spojenectví šlo zajistit i jinak – smlouvami mezi národy, vznesením nároků, zástav... prostě jiným způsobem. Přesto chápal, že sňatky vždy zajišťovaly spojenectví z nejpevnějších. Přesto nebylo obvyklé, aby docházelo ke křížení ras. Možná tak mezi elfy a lidmi. Znal několik příběhů, kde k tomu došlo. Ale mezi národem trpaslíků a elfů? Ne. Do teď nemohl pochopit, proč by právě Thranduil, král mocné říše, který byl starší než celý věk, chtěl svůj život spojovat právě s ním, když jím tak pohrdal.

Nechápal to, ale v podstatě na tom nezáleželo. Dohodnuté sňatky se uzavíraly za nějakým účelem, ne z plytkých citových vzplanutí. Leda by to třeba byla nenávisť, kterou je třeba překlenout. Ušklíbl se nad tou myšlenkou. Ano. Tak to asi bylo. Byl jen figurkou na mostě přes rozbouřené vody oddělených ostrůvků v moři. Král, který proti všem pravidlům šachů, musí stanout králi vstříc...

ooOoo

Stál v síni, ve které pro tuto chvíli nebyly žádné stoly ani židle. Stál na vyvýšeném místě přede všemi, na hlavě měl korunu, rozpuštěné prameny tmavých vlasů mu splývaly po zádech až na kabátec klenoucí se po kolena barvy noční oblohy a lemovaný stříbrnou liščí kožešinou na krku, kolem zápěstí i na spodním lemu. Pod ním mu vykukovala světlá košile se vzory podobnými broušeným drahým kamenům a částečně i černé nohavice, protože jeho obutí z měkké kůže mělo vysoké šněrování a dosahovalo až nad lýtko.

Thranduil, vždy o tolik vyšší a čnějící nad ním, byl oděný do barev probíhající zimy. Jeho koruna se v ubývajícím světle zdála jakoby ojíněná mrazem, i když to jistě musely být nějaké zvláštní rostliny, které do ní nechal zaplést. Dlouhé vlasy se mu podél podlouhlé tváře snášely až na prsa a jeho postava byla upnutá do třpytivého sněhového roucha s rukávy téměř se dotýkajícími země posypané barevnými květy, když nechal ruce svěšené, jako právě teď.

Díval se na něj, na tu mrazivou krásu, která přitahuje a zároveň i drtí svou silou, a naslouchal slovům, která přede všemi odříkával a která mu adresoval. Slovům o vzájemném respektu, podpoře a odkazu předků. Slovům, která jeho srdci říkala tolik, ale z úst elfa se zdála málem.

Pak jim byly svlečeny stříbrné zasnubní prsteny a vloženy do schránky, kde budou navždy ctěny, a nahradily je prsteny nové, zlaté. Nakonec následovala závěrečná fráze: *Prsteny, jež životy spojily, nechť do konce dní nerozpojí*, při jejímž vyčtení měly Thranduilovy oči opět ten zvláštní lesk, který u něj již viděl, ale který nedokázal nikam zatřít.

A pak byl obřad hotov.

Zprvu nastalo rozpačité ticho, ale brzy následoval jásot, snad dokonce i výskot, křik a pískání, to když pohlédl ke své družině a musel se ušklíbnout nad jejich chováním. Někdy se zdáli spíše jako malé děti než jako válečníci, kteří si již prošli mnohými bitvami.

Jeho synovci ječeli, Bilbo tleskal ze všech sil, Gandalf měl na vrásčité tváři výraz, jako by ji snad měla každou chvíli skropit neosamocená slza, Bombur byl dojatý jakbysmet, Balin se usmíval, jen Dwalin se mračil jak tisíc čertů. Možná jim měl říct, že po elfích svatbách nenásledují nijak velké hostiny a že maso měli včera na dlouhou dobu naposledy, to by jejich nadšení trochu zkalilo a brzy by Dwalina všichni napodobili. Neměl ale to srdce jim kazit radost, která, jak se zdálo, převážila nad chmurami.

Pokynul jim hlavou a pak se otočil zpět na svého teď již manžela a polkl. Jak se zdálo, jeho pohled ho neopustil za celý ten čas od začátku rituálu až do teď a nebyl přerušen ani tím lomozem jeho trpaslíků a o mnoho méně hlasitým jásotem elfů.

Ty oči... sklonil hlavu a se zamračením se otočil, ty oči totiž slibovaly mnohé.

ooOoo

Hrdlo měl stažené, dýchal zhluboka ale trhaně, přestože jeho krok nebyl nijak rychlý, ani namáhavý. Stačilo překlenout pokoj, sotva třicet stop, který dostal přidělený k přichystání, vzít za kliku a otevřít dveře. Přesto nemohl zastavit rozběsněný tlukot srdce, ani přinutit své dýchání ke klidu.

Nebude to poprvé, co bude s někým sdílet lože, ani poprvé, co by si podobnou zkušenost raději odpustil. Jako mladému princi mu nebylo potěšení těla cizí a jako vyhnanci v cizí zemi... Tesklivé myšlenky se daly zahánět různě a milování bylo jednou z vítaných možností. Přesto, když stiskl kliku, přeběhl mu po zádech skrytých jen v dlouhé noční košili takový mráz, jako by měl prudkou zimnici.

Místnost se koupala v šeru, stejně jako celé hlavní město Lesní říše, dávno již nastala noc letního slunovratu, jen oheň v krbu plápolal jasným světlem a pohazoval po stěnách roztodivné stínové obrazy. Byl tam sám. Zatím. Věděl, že to nebude dlouho trvat. Měl by cítit ulehčení, že na něj jeho manžel již netrpělivě nečeká, ale všechno to očekávání s sebou přinášelo mravenčení a nervozitu, kterou cítil uvnitř, a časem to jen narůstalo.

Zavřel za sebou dveře a zůstal stát kousek za nimi. A pak se na druhém konci místnosti průvanem zvedly závěsy a ve zlatavém hávu, převázaném stuhou a tak lehkém, že bezmála jen klouzal po elfově těle, než aby jej halil, vstoupil Thranduil.

Bylo-li v tu chvíli co říct, ani jeden tak neučinil. Elf přešel ke stolku s křesly a s očima upřenýma na trpaslíka pomalu přešel rukou od svého hrdla až k pasu, čímž postupně rozhaloval šat a odkrýval části svého těla, až nakonec rozvázal pásek a nechal celý háv sesunout ze svých ramen.

Thorin polkl. Jeho oči po tom bledém, útlém těle putovaly samospádem. Sám

neměl v úmyslu se odhalovat a ani tak neučiní, ale to gesto odevzdání nebo spíše možná nebeské nadřazenosti a pánovitosti... Musel nevolí přimhouřit oči.

Zavrčel a odtrhl pohled od elfa směrem k ustlanému lůžku. Nedovolí mu, aby si ho dobíral nebo ho krutě mučil. Má-li se to stát, tak ať k tomu dojde rychle.

Odhodlaně vyrazil k posteli, odhodil přikrývku a ulehl na prostěradlo. Ochladilo jeho tvář a na pár vteřin i zklidnilo mysl, než za jeho zády něco zašustilo a on na sobě ucítil dotek. Lehký a přes látku košile, ale přesto jistý a majetnický. Teď mu patřil, tak jako manžel patří manželovi, a teprve bude patřit, věděl to dobře. Do konce svých dní, tak bylo stvrzeno smlouvou i slibem.

Zachvěl se, nedokázal to potlačit, a zanořil čelo do polštáře. Ruce se štíhlými prsty dál běhaly po jeho těle a pak mu pomalu vyhrnuly košili až nad linii pasu. Dál ne. Thorin zavrčel do polštáře. Bylo to gesto podmanění nebo snad ústupek z elfovy strany? Ať tak či tak, bylo to jedno. Slyšel jeho dech, vnímal teplo, které vyzařovala jeho hladká kůže, třebaže se ho zatím stále dotýkaly jen jeho hbité ruce. Přejížděly od jeho kříže až na ochlupená stehna a zpět, přes zadek, na boky, na břicho. Když se dotkly slabin, zalapal po dechu a chrčivě zaskučel.

Mohl si ho možná podmaňovat elf, ale stále byl muž, a milostná hra a krása těla v něm vyvolávala touhu, i když možná právě teď nechtěnou.

Zahryzl se do své ruky a zapřísahal se, že již nevydá žádný zvuk.

Dýchal mělce a trhaně, tiše, přesto hlasitě svým uším, když se k němu elf přitiskl stehny a ve zvláštním gestu ho celého objal. A tehdy, neuměl si to vysvětlit ani právě v tu chvíli, ani později, když na to myslel, obdržel první a poslední polibek té noci. Na šíji. Přímou na kůži, protože vlasy se mu svezly na stranu a odhalily jeho krk. Byl lehký a zvláštním způsobem důvěrnější než všechno, co s tím mužem zatím zažil.

A pak se elf stáhl a on ucítil nějakou podivnou vůni. Byl by se možná začal pít po tom, odkud pochází, jenže vzápětí se musel prudce nadechnout a pevně sevřít víčka k sobě.

Otevíral si ho. Připravoval na vpád svými prsty a něčím vlhkým.

Thorin si nemyslel, že by to mohlo stačit, i kdyby byl důkladný. A také nestačilo. Zůstal napjatý a stažený, jak také ne, s rukama zabořenýma do polštáře v křečovitém sevření, aby ani hlásku nevydal a přesto dokázal alespoň dýchat, aby se tím pocitem nezalknul.

A pak se mu zatmělo před očima bolestí a jeho ret získal otisk jeho zubů tak pevně sevřených mezi jeho čelistmi, že stačilo málo a byl by si ho prokousl.

Elf zatnul ruce do jeho boků a natiskl se do něj naplno. A Thorin zachrčel, nádechy a výdechy utlumené polštářem, jak se snažil přizpůsobit se tomu pocitu.

Nešlo to. Něco uvnitř něj vědělo, že to nepůjde. Něco uvnitř něj se odmítalo přizpůsobit a usnadnit to jemu i elfovi. Něco jako poslední vzdor natruc královským zásadám.

Thranduil proklouzl jednou rukou kolem jeho boku až na jeho břicho a Thorin sykl, když se přiblížil k jeho klínu, ale elf si to zřejmě rozmyslel, protože se jeho ruka nakonec vydala druhým směrem, vzhůru na jeho hrudník, putovala po něm, kreslila obrazce, kterým nerozuměl, nevnímal je, zatímco se v něm elf rozpohyboval a jejich dýchání se smísilo, v třesnutém kontrastu s okolním truchlivým tichem.

Pálilo to. Bolelo. Ale brzy ten pocit ustoupil pocitu otupělosti. Nebo si možná jeho tělo zvyklo jeho mysli navzdory.

Ruka na jeho hrudníku stekla po jeho hrdle a vyhledala jeho tvář. Nevěděl ani proč, ale v jednu chvíli ho napadlo se do toho doteku stulit, dovolit si tu trochu něžnosti, kterou mu elf zřejmě nabízel, jen aby vzápětí trhnul hlavou a vzepjal se proti němu jako divoký hřebec. A ruka s dlouhými prsty se ztratila stejnou cestou, jako přišla, až nakonec skončila znovu na jeho boku.

Thranduilův dech se krátil každým okamžikem, ale ten Thorinův také. Opřel si hlavu o polštář čelem, aby se mu dostávalo vzduchu. A pak strnul. To když ty nenechavé prsty opět opustily jeho bok a vsunuly se mezi jeho nohy.

Vztekle pohodil hlavou, ale plnou vahou zapřený o horní část těla nemohl dělat víc, nechtěl-li ztropit scénu. A tak si ty prsty našly cestu na citlivou kůži vnitřku jeho stehen, proběhly přes ochlupení a nakonec uchopily jeho mužství.

Teď už se nebránil, věděl, že nebude trvat dlouho a zahryzne se do své ruky v křeči, a podle zvuků a stále rychlejších přírazů za sebou tušil, že ani elf nemá daleko k završení jejich pouti.

Popustil tedy něco ze své napjatosti a s očima zavřenýma se nechal pohltit tím pocitem. Snažil se odpoutat od skutečnosti, že si ho bere elf, ten povýšený a bezcitný muž, který jeho lid tolikrát znevážil a na něj samotného se díval jako na hmyz sotva se plazící po zemi, a místo toho se soustředil jen na jeho krásu. Na ladnost, s jakou se vždy pohyboval, na ušlechtilé rysy jeho tváře, na ústa, pěkně vykrojená, oči barvy pomněnek, které měl vždy rád, když je vídal na louce, na prsty, které se včerejší noci dotýkaly jeho brože se zvláštní jemností, na kůži, o které již věděl, že je hřejivá a jemná jako mech, na jeho hlas, na hlas, kterým sice častokrát nepromlouval a když, tak ne s laskavostí ani něhou, jakou by od svého milence, kdyby nebylo tohoto svazku, snad i očekával nebo vyžadoval. Snažil se myslet na to dobré, třebaže to bylo jen pozlátko ukrývající pravý vnitřek v ulitě.

A při tom obrazu elfa se zlatými vlasy nakonec podlehl a se zachřčením, kterému nedokázal zabránit, vyvrcholil.

Elf ho k sobě přitiskl, skoro hrubě, když ucítil, jak celý ztuhl a jen v něm probíhají vnitřní vibrace svalů, a ještě několikrát pohnul boky tam a zpět, s čelem přitisknutým mezi Thorinovými lopatkami, než jeho sevření dosáhlo vrcholu a trpaslík měl na chvíli pocit, že ho snad svými pažemi umačká.

Pak ale elf začal znovu dýchat, zprvu namáhavě, ale s každým nádechem tišeji a poklidněji a jeho ruce se zvedly z jeho těla, aby ho s posledním přejetím přes záda

a boky konečně nechaly být.

Thorin napočítal tři nádechy a výdechy, než otočil hlavu. Ale oheň už sotva skomíral a v místnosti již nikdo nebyl. *Vypářil se jako pára nad hrncem*, pomyslel si chmurně a ani vlastně nevěděl, proč jej to zklamalo.

Nakonec se posadil, košili nechal znovu spadnout k zemi, až ho celého zahalila, a odebral se do své komnaty spát.

Konec druhé části

Třetí část – Noc druhá

Uběhly tři měsíce od zimního slunovratu a jaro již bylo v plném proudu. Šmakova poušť, kterou drak svým řáděním způsobil a kvůli čemuž bylo okolí Hory tak dlouhý čas zcela pusté, se začala probouzet k životu. Tráva opět narostla, objevovaly se první květy, zejména tedy ve vlhké oblasti kolem Bystré řeky a silnice vedoucí do Hory. Nebylo to takové, jak si to Thorin pamatoval z dědových časů, ale byla to jistě změna k lepšímu.

V Ereboru bylo v tu dobu již na dvě stě trpaslíků, i s celými rodinami, a proudili do ní další. Obnovovala se těžba v dolech a rozproudily se staré obchodní stezky. Trpasličí horníci, lamači kamene, kováři i zedníci pracovali naplno. Za zlato, nástroje, kovové nádoby a další výrobky bylo měněno jídlo, sukno, zvířata a věci nutné k životu. Trpasličí řemeslo a království ereborské opět získávalo zašlou slávu, zvuk a lesk.

Ani lidé z jezerního města nelenili. Bard Drakobijec i přes svou neochotu zůstal na místě představeného města, však byl také potomkem Giriona, pána Dolu, ještě před přiletem draka, a pod jeho velením bylo město zvelebeno a započala i nová výstavba Esgarothu. Jezerní lidé zůstávali s Erebozem v míru a uzavřeli s ním nové spojení.

Thorin se od svého návratu z království elfů věnoval cele vládnutí, i když jeho myšlenky často opanoval stín a chmury. Stávalo se, že se uchyloval do samoty a že dlouho do noci nemohl usnout. Říkával si, že je to břímě kralování, ale uvnitř sebe cítil, že za to mohlo něco jiného. Něco, co ho sužovalo a nenechávalo ho to v klidu. Pocit vnitřní nervozity, napětí, chvění útroby, ze kterého mu někdy až váznul dech.

Za takových nocí pak častokrát raději vstal z postele a uchýlil se do křesla ke krbu, kde se zabalil do kožešin a zahleděl do plamenů nebo starých knih. Protože na lůžku jakoby nedokázal vydržet, ani se zahřát a jeho mysl... tu okupoval jistý elf, jeho tvář, dlouhé prsty na jeho těle, jeho hlas... Promlouval k němu ze zákoutí jeho mysli a Thorinovi se vůbec nelíbilo, co říká. Bylo to příliš smělé, příliš krásné, příliš... falešné, než aby to bylo byt jen částečně pravda.

A přesto Thorin věděl, že nebude trvat dlouho a jeho manžel se opět objeví, tentokrát na prahu *jeho* domova.

ooOoo

Na západním úbočí hory na hlásce nenápadně zavlály prapory. Odpověděly mu ty z hlásky na jihu. A poté ty u brány. Až se zpráva téměř coby drozdím letem donesla tunely a chodbami až hluboko do nitra hory.

Bylo to tady. Elfové přicházeli. Thranduil a na třicet jeho elfů mířili do Hory, aby tu... aby trpaslíky navštívili. Aby se vzájemně lépe poznali. Tak jim to Thorin řekl a nikdo se neodvažoval pochybovat nebo něco namítat. Proč také? Nebylo to přece nic neobvyklého po smluveném spojení, ač k němu došlo svatbou. To jen, že...

Zamračil se a kývl na Noriho, který opět zmizel za dveřmi, ve kterých se předtím objevil s tou zprávou. Věděl, že ta chvíle opět nastane. Že se manžel opět shledá s manželem. To jen... možná se tu myšlenku silou vůle snažil potlačit, zapomenout na ni, nepřipouštět si to. Bylo to snazší, než všechny ty sny, které ho sužovaly, než všechny ty představy, které mu kroužily hlavou v nestřežený okamžik, než všechny ty... vzpomínky. Ano. Všechno bylo snazší než toto, dokonce i s čarodějem bylo snazší vyjít, dokonce i vyřešit opravu umývárny a výstavbu latrín bylo jednodušší než celá tahle nesnesitelná manželská... patálie.

Promnul si unaveně tvář a pohlédl na sebe do zrcadla. Kéž by ho možná havrani nevarovali, nemusel by se tím tak trápit. Hleděl na rysy, které už zažily odpočatější časy, na kruhy pod očima a přibývající stříbro ve vlasech a skoro, jen skoro, se začal litovat za to, co všechno ho postihlo. Pak ale vzpurně trhnul hlavou. Synové Durinovi se nikdy nelitují, jsou tvrdší než skála, odolnější než diamant a stejně ryzí. To, co by jim hrozilo zánikem, spálí jako žhavé olovo na škvarek.

Ušklíbl se. Ano. Už to tak bylo. Nastal čas uvítat manžela ve svém domově.

ooOoo

Příchod elfů probíhal jinak než předchozí příchod trpaslíků do skalního města. Nevítalo je žádné mávání, ani vískání, trpaslíci srocní v trůnním sále zůstali tišší a zamračení, i když to snad přes ty jejich dlouhé vousy a husté obočí v bohatých kšticích nebylo vidět. Dokonce i hobit s čarodějem zachovávali dekorum. A král zpod Hory elfy na rozdíl od krále Lesní říše přijímal sám, jak se u nich patřilo.

Přesto elfové zůstávali alespoň zdánlivě klidní. Již sesednuvší ze svých koní kráčeli tiše slujemi, Thranduil ve své vznešenosti v čele celé výpravy v dlouhém rudém rouchu. Bezstarostný, s pousmáním a ani stopou obav ve tváři se rozhlížel kolem. Oči mu zářily. Vypadal... kouzelně, uchvacoval svým zjevem, oparem světla kolem sebe. Jiná slova Thorinovi na mysl snad ani nepřicházela a i tato rychle vytřepal z hlavy. Bylo nepatřičné o něm takto přemýšlet. A přesto, přesto... když pohlédl do těch modrých očí, očí, které věděly s jistotou, jaké to je objímat trpasličí tělo, dotýkat se ho, dobývat ho, dokud mu pod rukama nepukne v extázi...

Thorin ztěžka polkl. Všechny ty nebezpečné myšlenky byly v tu chvíli snad ještě palčivější a vtíravější. Ale stačil jeden nádech výdech a jeho vyrovnanost se vrátila do jeho nitra jako řeka do svého koryta, i když ji přehradíte dřevy. Pak vstal, odhodlanými kroky sestoupil z trůnu a uvítal se s nimi. S Thranduilem úklonou hlavy, s ostatními prostými slovy. Pevně doufal, že všechno proběhne bez komplikací a brzy bude Hora opět o jednatřicet špičatých uší chudší než v současné chvíli.

Nechal hosty doprovodit do připravených prostor, odvést koně a zavazadla a Thranduil mu poděkoval dalším pokývnutím. A pak král elfů s pohledem na Thorina upřeným naklonil hlavu lehce na stranu a pronesl svým hedvábným hlasem:

„Slyšel jsem mnoho bájí o Osamělé hoře, o její rozlehlosti, labyrintu síní a pokladech, které ukrývá, ještě než jsem ji navštívil poprvé, a vždy jsem ji toužil

vidět v celé její kráse. Od té doby, co jsem zde pobýval naposledy, se ale mnohé změnilo. Mohl bych tu vzpomínku v tvém doprovodu obnovit?"

Byla to slova adresovaná Thorinovi, ale šum, který se kolem rozhořel, dával znát, že ani ostatním trpaslíkům neunikl jejich smysl. A v tu chvíli si Thorin II. Pavéza uvědomil, že tohle byla jedna z rozhodujících chvil, ve které musí buďto zapomenout zcela na staré spory a přijmout, k čemu se již zavázal i ve své mysli a srdci, nebo si podřezat větev a otevřeně vytáhnout do boje. Protože i když mohli být s králem elfů svoji, mohli uzavřít dohody a spojenectví, mohli si vyměnit dary a všechno stvrdit podpisy a slovy... dokud neotevrou brány i svých domovů, nikdy nepřeklenou podezřívavost a nepřátelství, které se mezi jejich národy utvořilo.

Vyrovnal svůj výraz do neutrálního a učinil krok, který by jeho děd jistě odsoudil a označil za zradu.

„Bude mi ctí tě doprovázet, můj pane,“ pronesl nahlas a zřetelně, tak, že to bylo slyšet v celé síni.

Král elfů lehce pootevřel ústa, jako by byl překvapen nebo chtěl něco dodat, ale pak se jeho výraz změnil v pousmání, když odpovídal: „Budu tě tedy následovat..“

ooOoo

Vydali se z trůnního sálu, který po jejich odchodu zůstal až truchlivě tichý, nejprve po schodištích nahoru do horních částí, které byly obytné. A čím níž klesali, tím méně tam bylo pokojů a více důlních šachet, skladů, dílen, až nakonec spočinuli v nejspodnějším průchozím podlaží, u tavicích pecí.

Kráčeli povětšinou mlčku, Thorin s rukama za zády a Thranduil tyčící se nad ním a obhlížející okolí. Mnohokrát se na něco zeptal, mnohokrát dostal stručnou a zdvořilou odpověď. V jednu chvíli vypadal dokonce překvapeně, to když se dostali do severní části s lázněmi. Elfové asi nevěděli o horkých pramenech v Hoře, ani o nádržích plných teplé bublající vody. Museli trpaslíky považovat za barbary, stejně trpaslíci je.

A pak se dostali do toho osudného sálu pokrytého tenkou vrstvou zlata všude kolem, který získal svou podobu, když se trpaslíci v zoufalém pokusu zachránit své holé životy pokusili draka Šmaka přemoci jedinými prostředky, které měli v ten okamžik na dosah – rozžhaveným zlatem.

Thranduil se zastavil uprostřed té kovem pokryté plochy a zahleděl se před sebe, do míst, kde, jak Thorin věděl, měla stát ta obrovská Thrórova socha. „Schopnosti trpaslíků jsou vskutku obdivuhodné...“ podotkl tiše, ale jeho hlas se rozléhal všude kolem.

Thorin stojící mlčky vedle něj překvapeně vzhledl a pozvedl obočí. „Nic takového žádné elf neřekl již dvě staletí.“ Jeho hlas byl příkrý, stejně jako výraz.

„Žádný elf neměl, Thorine Pavézo, důvod k takovým slovům,“ odpověděl Thranduil klidně, aniž by se na něj podíval. Jeho zrak stále směřoval dopředu.

Thorin se zamračil a postavil se k němu čelem, ruce obranně zkřížené na prsou. Byli

teď sami, nemuseli zachovávat dokonalé zdání zdvořilosti. „A teď snad má?“ vyzval ho nedůvěřivě. „Proč ta náhlá změna elfího smýšlení? Proč všechen ten zájem?“

Thranduil k němu sklonil hlavu, chvíli vyčkal, a pak, ve zvláštním lадném gestu, zvolna zvedl ruku, kterou nakonec spočinul na jeho lokti. Stisk vysílající do jeho těla zvláštní chvění.

„Stejně jako se mění roční období, Thorine, králi zpod Hory, a vítr si pohrává s větvemi stromů, přijde čas, kdy se i pohled elfů musí upnout k zemi, má-li mít naději, že po ní ještě někdy bude moci kráčet bez obav a bos...“

Ruka na jeho paži zpevnila své sevření a Thranduilův pohled zažhnul podivným světlem. Chtěl něco říct, oponovat těm nesmyslným slovům pozbývajícím smyslu, ale místo toho zjistil, že ten pohled opětuje a slova mu samovolně odumřela na rtech.

Musel tomu učinit přítrž. Hned!

Vyprostil se z jeho sevření a kvapně se otočil. A pak, se slovy: „Měli bychom se vrátit,“ začal směřovat zpátky, odkud vyšli, bez ohledu na to, jestli jej bude král elfů následovat, nebo jestli chce ve zlaté síni setrvat do skonání věků a třeba v ní zemřít hlady.

Vždy ho dokázal dokonale zmást, převrátit význam všech jeho slov, odpovídat tak, že by potřeboval sto životů, aby přišel na smysl tomu všemu. Omamoval jeho mysl a obíral ho o dech. Jak to bylo možné? Byl to jen pouhý elf! Elf... který to dokázal již tehdy, před více než půl druhým stoletím, kdy byl ještě tuze mladým trpaslíkem. Pamatoval se, jak se na něj díval... Měl snad v sobě ten lesní šotek něco, co zabrnkalo na nějakou strunu uvnitř něj, anebo byl jen on, Thorin, syn Trainův, syn Thrórův, prostě tak... slabý, že se mu nedokázal bránit?

Ta poslední myšlenka zrychlila jeho dech i krok. Protože pokud tomu tak bylo... pokud nad ním měl opravdu ten muž takovou moc... jaká byla naděje, že by se mu dokázal ubránit?

S chmurnými představami v hlavě je vyvedl chodbami zpět do Thrórové síně a skoro si oddechl, když tam našel několik srocených trpaslíků a Gandalfa, který se k nim, odpichující se od hole, svižně blížil, jen co je zahlédl. Měl na sobě stále ten svůj šedý hábit a vysoký špičatý klobouk a na tváři úsměv, který u něj vídávali jeho přátelé. Thorin se lehce zamračil, když zjistil, že patří Thranduilovi a ne jen jemu.

A pak, když byl Gandalf již skoro u nich, vylínila se z jeho rtů otázka: „Ach, můj pane Thranduile, směl bych s vámi, teď když už jste zpět, prohodit pár slov?“

V elfově tváři se mihlo něco jako údiv, než to bylo nahrazeno jeho obvyklým lhostejným výrazem a mírnou úklonou hlavy. „Jistě, Mithrandire, jaký čas by pro vás byl příznivý?“

„Ach, hned, hned. Občerstvit se zajisté stihnete i pak,“ vydechl čaroděj a už si elfa odváděl stranou, zatímco je Thorin provázel zadumaným pohledem a přemítal, co mělo tohle všechno znamenat a k čemu to asi povede.

A pod tím vším hlodal v jeho mysli červíček pochybností a dráždivosti, i když netušil, kde se tam vzal. Měl by být rád, že se toho elfa konečně zbavil, že ano? Měl by být tomu pošetilci vlastně vděčný. A místo toho se našel žárlit na starce, který měl náhle elfovu plnou pozornost, všechno to světlo pro sebe, místo toho, aby se upíralo jeho směrem.

Zamručel si sám pro sebe několik nevybíravých slov v rodném jazyce a rázným krokem vyrazil pryč. Na podobné malichernosti prostě neměl čas, alespoň si to pro tuto chvíli myslel.

Když ale později viděl krále elfů vzdalovat se od čaroděje bez rozloučení, se zlobným výrazem na tváři, která jako by neviděla před sebe, začalo mu to v hlavě vrtat tím víc. Co mohl Gandalf vyslovit, aby si tím vydobyl elfovu nelibost či dokonce projev zlosti v jeho jinak vždy stoické tváři? Další záhada, která ho rozčilovala a podkopávala mu půdu pod nohama. Přesto mu jeho tvrdohlavost nedovolila vyzvídat ani na jednom z nich. Na to byl příliš hrdý, příliš vznešený a příliš zatvrzelý trpaslík. Stejně jako kdysi, když bojoval proti skřetům pozbyv meče i štítu jen s dubovou pavézou...

ooOoo

Měsíc již dávno zářil nad Osamělou horou, když se ten večer po hostině odebírali všichni na lůžka a Erebor konečně usínal. Byla to teplá noc, jedna z nejteplejších za tohle jaro, přesto se Thorin zachvěl, když vstupoval do komnaty, kterou nechal připravit pro společnou noc, kterou stráví se svým chotěm.

Tentokrát na něj již jeho manžel čekal. Seděl na druhé straně místnosti, na židli u zrcadla, jednu štíhlou nohu přes druhou, a zvolna si pročesával své dlouhé vlasy, v tom příšeří vypadající a lesknoucí se jako tekuté zlato.

V Thorinovi ten pohled vyvolal otřes, ne jen kvůli tomu přirovnání, ale zejména... jak mohl... polkl... jak mohl být tak třesnutě klidný? Jak dokázal nepohnout ani brvou tváří v tvář tomu... tváří v tvář *jim*? Toužil k němu v tu chvíli přiskočit, zacloumat s ním a vykřičet mu všechny ty křivdy do obličeje, jen aby viděl, co to s výrazem toho stále povzneseného elfa udělá.

Přesto tomu popudu odolal. Nemohl... nechtěl podlehnout takovému nutkání. Stačí, že bude muset pohlednout... jemu, a to jeho vzkypělou mysl zcela zchladilo.

Thranduil otočil hlavu a věnoval mu zkoumavý pohled modrých očí. A Thorin měl v tu chvíli nakratinko pocit, že by se nejraději propadal pod zem, někam hluboko do trpasličích dolů, kam žádné světlo nedohlédne, ani světlo loučí nebo ohně z krbu.

Stál tam před ním, svým mužem, který se ve světle přímo celý koupal, jen v prosté košili, která ho halila od krku až po paty, a jediná věc, která snad byla v tu chvíli hodna obdivu - jeho prací a bojem vypracované svaly - byla všem zrakům skrytá. Byl pyšný i na plno jiných věcí, trpasličích věcí, než jen na sílu svých paží, ale tváří v tvář elfovi, který se zdál zcela dokonalý, byl jako obnažený nerv. Citlivý na sebemenší dotek. Vnímající bolest šířící se ve vlnách do celého jeho těla.

Thranduil odložil hřeben na stůl a zvolna vstal, tak plynule, jako by byl laní a ne

elfským mužem. Opět měl na sobě ten noční háv, jaký zřejmě elfové nosívali, když uléhali k odpočinku, ačkoliv tentokrát jiného odstínu. Zdůrazňoval všechny jeho křivky, jako by to snad bylo ještě třeba. Leskl se na jeho těle a přitahoval k sobě trpaslíkovy oči tak pevně, až to Thorina vyděsilo.

Hleděli na sebe, dvoje modré panenky propojené pronikavým pohledem rozšířených zornic, a ani jeden z nich se v ten okamžik nehýbal žádným směrem.

Nevěděl, jestli to bylo váhání, které v určité chvíli spatřil v elfových očích. A ani to vědět nechtěl. Raději se odpoutal od toho znepokojivého pohledu a pro sebe si beze slov znechuceně zavrčel. Všechno, aby odedřel a udělal sám!

Znovu vydal ten frustrovaný zvuk a nepatrně zavrtěl hlavou. A pak hlasitě znějícími kroky rázně přešel přes místnost a usedl na pelest postele, aby si stáhl boty. Byl tak odhodlaný mít to za sebou, co nejrychleji to půjde, že ani neslyšel tiché zašustění někde za svými zády. To až dotek v oblasti lopatek přiměl jeho hlavu k prudkému otočení, zatímco se jeho čelo nakrčilo a ústa stáhla do tenké nesouhlasné linky.

Elf seděl za ním, stále ještě oděný a zahalený a shlížel na něj těma blankytnýma očima, jako by ho o něco žádal.

Thorin nechápal o co, sám si nežádal ničeho. Ne.

Věnoval mu vzpurný pohled, ale slova žádná. A Thranduil dál jen hleděl do jeho vousaté tváře, zatímco jeho hřejivá ruka na trpaslíkových zádech začala zvolna přejíždět po hladké látce košile a šimrala ho na kůži.

Thorin se zachvěl. Sotva znatelně, ale jistě to cítili oba.

„Co to děláš?“ utrl se na elfa bez veškerých zdvořilostí. Chtěl alespoň nějaké odpovědi. Sice neměl ani zdání, zda by se mu prozřením ulevilo, ale nejistota, kterou cítil, už dosahovala takových výšin, že mu na tom v tu chvíli ani nezáleželo.

Jenže ten proradný elf se prostě neměl k odpovědi. Žádné.

A tak Thorin nakonec znovu jen rozmrzele zavrčel, odvrátil tvář a tak, jak byl, se položil obličejem na polštář, břichem na povlečení lůžka. Dovolí tomu elfovi, aby udělal, co bylo jeho právem, a pak...

„Thorine...“ zaslechl za sebou povzdechem. Bylo to tiché, ale nedokázal za tím rozeznat žádnou emoci, snad ani zlost nebo jinou podobnou nevoli.

Zavrtal hlavu do polštáře a sevřel ruce v pěst, aby trochu ulevil tomu napětí. Ale silná ruka na levé paži ho jedním plynulým tahem přinutila vzdát se té pozice a on překvapeně otevřel oči vystavené všanc tváří svého manžela.

„Co?!“ vyšlo z něj hněvivě, když byl tak náhle zbaven té pomyslné zdi mezi nimi. Dokud na něj neviděl, nevěděl, co dělá a nemusel se na něj dívat... bylo vše tak nějak snazší. Mohl sám sebe ve své mysli ochránit. Jenže on ho o to chtěl svou krutostí připravit, chtěl vidět, jak se pod ním svíjí, i všechno to ostatní. „Co zamýšlíš, elfe?“ zopakoval svou otázku, která zůstala nezodpovězená. „O co tvé výsosti jde?“ zeptal se s nádechem posměchu, kterým maskoval všechno to, co uvnitř něj

kypělo netrpělivostí, obavami i vztekem.

Thranduil se zamračil, na čele mu vystoupily vrásky a jeho tvář získala výraz zmatku. „Nejsem zvyklý na...“ začal s dalším povzdechem, ale Thorin si odfrkl a hrubě ho přerušil.

„Na co? Na odpor? Jistěže ne! Jak bys ty, lesní král, jen mohl! Všichni ti přece padají k nohám a rádi,“ prskal jako naježená kočka, která se právě utrhla ze řetězu, na které byla uvázaná, a chrlí kolem sebe svůj spravedlivý hněv.

Thranduil mu věnoval ještě hlubší zamračení. „Nejsem zvyklý na neshody a hrubost na lůžku,“ odpověděl mu.

Kdyby byl Thorin již nepřekročil jistou hranici sebekontroly, zřejmě by se byl ovládl, ale pro teď už bylo pozdě na nějaké zachování klidu, na nějakou obezřetnost, když mu věnoval nevěřící pohled a odsekl: „Nejsem křehká květinka ze tvé zahrádky, elfe!“ Načež se prudce a vzpurně obrátil zpět tak, jak předtím zamýšlel být.

Myslel si, že se tím vyjádřil zcela jasně, jenže to se přepočítal. Thranduilovy paže ho znovu přetočily, tentokrát hrubě, zcela v kontrastu k předchozímu, až skoro jemnému zacházení, a elfí tvář byla tentokrát odrazem naprosté zloby jen několik milimetrů od té trpaslíkovy.

„Neříkej mi, co nejsi, trpaslíku!“ procedil skrz zatnuté čelisti, jako by se zuby nehty držel z posledních sil, aby nevybuchl, „Obcházím tento svět od prvního věku, byl jsem tu již dávno předtím, než se tvůj jmenovec, Thorin I., batolil v prachu slují tvého lidu, a viděl jsem i prožil již mnoho, abych dokázal odlišit, co mi tu přehazuješ svým posměchem!“ Z toho hlasu čísel chlad, z jeho očí šlehaly blesky schopné všelijakého běsnění a celá tvář byla jako vytesaná z ledu.

Ale trpaslík si nic takového nechtěl nechat líbit. Byl silnější a robustnější než ten šlachovitý elf a jistě by se dokázal ubránit i beze zbraní, klidně i zaútočit, ne jen svými slovy, ale i pěstmi, nohama, celé tělo by se stalo jeho zbraní. Donutil by ho klečet na kolenou a škemrat o milost, kdyby chtěl. Byl o tom přesvědčen.

Jenže k tomu nedostal příležitost. Elf se s divokostí spalujícího úderu jarní bouřky sehnul k němu, uvěznil jeho ruce v sevření svých prstů a nohy svými stehny a přísál se na jeho rty v prudkém, majetnickém polibku, který Thorina donutil překvapeně zalapat po dechu.

Na jeho rty i vousy dotíraly elfovy rty a sváděly s ním souboj o podmanění. Ten výpad byl tak rychlý a zběsilý, až o sebe zacvakaly zuby a on ucítil na jazyku kovovou pachučí krve z prokousnutého rtu. Nevěděl, jestli svého nebo elfova, nestaral se o to, protože muž nad ním ještě zdaleka neskončil se svým trestem. Nedovolil mu se ani hnout, svíral ho, jako by byl jen muší vahou, a prodíral se do jeho úst svým jazykem. Mapoval je úsilím hledače pokladu, nedovolil mu pořádně ani dýchat nebo zpomalit. Všechno to bylo zanícené, vášnivé a dravé. Číselo z toho zoufalství. Jestli zoufalství z touhy po rozkoši a dlouhého čekání nebo zoufalství jiného druhu, to nedokázal říct. Všechno se mu před očima zatmívalo, zatímco elf pronikal do jeho úst, okusoval jeho rty i vousy a prsty zatínal do jeho uvězněných

zápěstí.

Nic takového si k němu ještě nikdo nedovolil, nikomu ještě nic takového nedovolil. Thranduil by první, který ho lapil v nestřeženém okamžiku a využil své momentální převahy.

A pak to náhle všechno, jak začalo, také i skončilo.

Elf zvedl hlavu, v očích výraz divoké šelmy a vlasy kolem hlavy poskládané v neupravených pramenech.

Thorin na něj hleděl s doširoka otevřenými očima a bolavá ústa se mu otevírala a zavírala, zatímco nad ním muž stále spočíval a věznil jeho ruce a nohy ve svém držení.

„Už nikdy,“ zachrčel elf a lapal při tom po dechu, „už nikdy neznevažuj má slova, Thorine Pavézo. Možná o mně nesmyšlíš nejlépe, možná mnou stále pohrdáš, ale jednou jsme manželi, kteří se mají ctít. Nechtěj, aby tomu bylo naopak.“

Neodpověděl na to. Neměl proč odpovídat na jasně patrnou výhružku skrývající se za jeho slovy. Jen mu jeho pohled zatvrzele oplácel a čekal, co přijde s další chvílí.

Elf, stále ještě hlasitě oddechující, sklonil na okamžik hlavu a vlasy se mu svezly přes zavřené oči. Jeho sevření polevilo a Thorinovy ruce byly opět volné.

Rychle je odsunul z jeho dosahu, ale poté sykl, to když se elfovy prsty přesunuly na jeho boky a pak putovaly níž na jeho nohy. Elf znovu zvedl hlavu a nadzvedl se, aby měl lepší přístup k jeho tělu.

Takže takhle to tedy bude. Thorin skoro zaskřípal zuby, když mu Thranduil shrnul košili až nad kolena a druhou rukou rychle rozvázala tkanice na její horní části, čímž obnažil Thorinovu ochlupenou hrud'. A pak mu zdola košili nahrnul ještě výš a přinutil ho, aby si ji svlékl.

Zůstal před ním obnažený, úplně nahý, vystavený na odív jeho pátrajícím očím a teď již klidnému výrazu. Ať předchozí výpad způsobilo cokoliv, bylo to prozatím pryč.

Elf zvedl ruce ke svým vlasům, plynulým pohybem si je odsunul na záda a pak po svém těle nechal sklouznout saténový háv, který měl do té doby na sobě.

Tak a jsme si tedy rovni, pomyslel si Thorin, *oba jen ve svých tělesných schránkách. Až na to, že tělo jednoho bylo hladké a bez poskvrnky, zatímco u toho druhého...*

Elf se k němu opět sklonil, jeho ruce doputovaly na jeho paže a ústa se mu přisála do úžlabiny nad klíční kostí. Trhnul sebou a kousl se do již rozedřeného rtu.

Nebolelo to, tentokrát ne, jen to bylo... nečekané jiným způsobem než předtím. Tohle nebylo prudké. Ale byla v tom jistá smutná něha. Možná konejšivá. Elfovy rty vytrvale přejížděly po jeho kůži a on se trhaně nadechoval.

Mít jeho tvář tak blízko, cítit vůni šířící se z jeho pokožky a vlasů, bylo to na jeho smysly... příliš. Jeho srdce nestíhalo a bušilo mu do hrudníku jako kovadlina. Elfův špičatý boltec se prakticky dotýkal jeho vousaté tváře, zatímco ty rty pracovaly na

jeho kůži dál a prsty mapující svaly paží stékaly na žebra, palcem a ostatními prsty obepínající jeho tělo z obou stran. Napínal se proti všem těm dotekům, kroutil se a skrz zuby mu unikala chrčivá zasténání.

Pak se ty ruce přesunuly na jeho břicho, kde zůstaly, a elfova ústa mučivě pomalu klouzala na jeho hrudní kosti, zatímco jeho kůži spaloval jeho horký a zrychlený dech.

Zavřel oči a povolil ruce sevřené v pěst. Ještě nikdy necítil takové nutkání zvednout je a přiložit druhému muži na záda, nutkání, které by si zároveň i odpíral. Chtěl... chtěl zjistit, jaké to je po nich přejet bříšky prstů, promnout mezi prsty elfovu kůži. Chtěl zjistit, jestli by to u elfa vyvolalo nějakou reakci. Chtěl... ale nemohl. Zakázal si to.

Ale pak se ty dlouhé prsty zatnuly do jeho stehen, prohněly je a do jeho pupeční jamky se dostal vlhký, mrštný jazyk. A on v té vteřině prostě bezmyšlenkovitě ty ruce zvedl a přiložil je tam, kam právě dosáhly - na elfova ramena pokrytá jeho vlasy, ale částečně i odhalená, jak se mu prameny svezly stranou, zatímco hlavou postupoval po jeho těle.

V první vteřině nevnímal nic než pocity, jaké v něm to všechno vyvolávalo. Jazyk kroužil po jeho bříse a rozkmitával v něm milostné touhy, zatímco on sám prsty svíral elfovu kůži, jemnou a hřejivou, a bez skrupulí ji hladil a tiskl, až to muselo bolet. Přesto elf nedal nic najevo víc než svým zrychleným dechem.

Rukama jen sklouzl níž, pod Thorinova stehna, a trochu je pozvedl, přinutil je trpaslíka lehce pokrčit v kolenou. A pak se už na rukách posunul výš, k jeho hrudníku a hlavě. Zahleděl se na něj podepírající se na loktech, výraz vyčkávavý a opět klidný, a Thorin ztěžka polkl.

Věděl, co bude následovat.

Modré oči se zahleděly na jeho čelo a vrchol hlavy, jako by je zkoumaly a hledaly nějakou krásu, přejely pohledem přes spánky a skončily na jeho ústech, zároveň, co Thranduil přenesl váhu na levý bok, aby k němu měl lepší přístup a mohl si uvolnit jednu ruku. Zvedl ji, oči znovu upřené do jeho očí, a pak ji nechal vklouznout do Thorinových vlasů, až na jeho týl.

Trpaslík nejprve překvapeně lapl po dechu a pak otevřel ústa k protestu. Ale to elf již překrýval jeho rty svými a spolu s tím dotekem, tentokrát jemným a neuspěchaným, tu ruku stáhl a přešel s ní po celé levé straně jeho těla, až se svým pátravým dotekem dostal mezi jeho pokrčené nohy.

Líbal ho důkladně a hladil, po předchozí roztržce ani stopy. Bylo to tak... neskutečné, až se to zdálo jen jako představa vyprodukovaná mámením duchů z hlubin nekonečných vod.

Z elfa prýštilo jeho teplo a zvláštní vůně sněhu a trávy a ještě něčeho dalšího, jeho kůže se tiskla na tu jeho, jedna jeho paže ho téměř objímala, zatímco druhá otvírala svými prsty.

Intenzivní. Takové to bylo.

Thorinovi uniklo zpoza rtů zakňučení, jeho ruka uvězněná mezi jejich těly zabloudila na elfova bedra a nehty se zatnuly do jeho zad tak mocně, až musely jeho jemnou kůži pohmoždit.

A pak to bylo jako na vlnách. Když vás vor unáší vstříc něčemu děsivému a krásnému zároveň. K cíli. A vy musíte zavřít oči, abyste unikli osudu, který hrozí, že vás pohltí. Necháváte se omývat proudem a pevně se držíte, dokud všechen ten přívál nezmírní svůj spěch a vor s poslední vlnou nepřirazí k dalšímu břehu...

Thorin sevřel oční víčka pevně k sobě, když do něj jeho manžel pronikl, a prsty již zaryté v bedrech se stáhly kolem kůže obalující svaly jeho zad. Elf sykl bolestí i slastí a náhle přerušil polibek. Jen na chvíli se dělili o namáhavý dech, tváře stále tak neskutečně blízko, než Thranduil zvedl hlavu docela a s ní na rukách i svůj trup. Vzpínal se teď nad ním, naplňoval jej s každým svým výpadem víc a víc a Thorin s hlavou zakloněnou viděl, jak zatíná zuby a hrudník se mu namáhavě zvedá, jako by byl běžcem stoupajícím vysoko do hor, který má za sebou již dlouhou cestu, ale vrchol je již na dohled.

Sám měl potíže s dýcháním a na čele se mu leskl pot ze všeho toho úsilí.

Netrvalo dlouho, aby elf hlavu opět prudce sklonil ke svému hrudníku a zatajil dech, zatímco mu z úst unikal tichý, táhlý sten.

Thorin hleděl nad sebe na jeho žebra, zatímco se Thranduilovo napjaté tělo lehce chvělo, a dlaní přejížděl po kůži jeho prsou, dolíčkách mezi kostmi, aniž by si vůbec uvědomoval, že to dělá.

Všechno tohle.. mohlo to proběhnout jinak. Mohlo to být kruté, mohlo k tomu dojít bez jakýchkoliv skrupulí, jen pro elfovo uspokojení. Mohl... nemusel na něj brát ohledy, trpaslík by to přežil, zvládl by takové zacházení, třebaže by to v jeho mysli jen rozhořelo ještě větší zášť a nenávisť, kterou živila všechna ta léta ve vyhnanství, všechna setkání, kdy na něj elfové hleděli jako na někoho podřadného. Ale on nic takového neučinil... zachoval se jinak. A všechno tohle dotvářelo v trpaslíkově mysli další zmatek.

Thranduil změnil úhel hlavy a spojil svůj pohled s jeho. V těch modrých očích bylo zvláštní světlo a na rtech se rýsovalo drobné pousmání. Něžné, řeklo by se, i když to trpaslíkova mysl nechtěla přijmout a okamžitě to odvrhla do nenávratna. Elf zvedl ruku a palcem přešel po vráskách, které se Thorinovi utvořily na čele, aniž by si toho byl sám všiml. A pak tou rukou obkroužil jeho skrání a vousatou tvář v pohlazení, přešel po tmavých vlnitých vlasech protkaných stříbrem a s pohledem stále upřeným do jeho očí začal klesat celým tělem níž a níž.

Trpaslík na něj hleděl, na tu protáhlou tvář, a jen dýchal, zatímco se jeho tělo do toho doteku podvědomě přimykalo, jako by jej už nedokázal sám ovládat, ač se o to všemocně snažil. A nejhorší bylo, když ty štíhlé prsty obkroužily jeho mužství a stiskly. Tehdy nad sebou ztratil kontrolu zcela, jeho plíce přišly o všechen vzduch a z úst se mu vydralo takové zasténání, které by ze sebe nevydobył, ani kdyby to při

plném vědomí chtěl.

Všechn ten vnitřní tlak ho napínal, jako by byl strunou své harfy, jen se rozeznít. A stačilo tak málo. Několik přejetí po celé délce až po tu nejjemnější kůži na hlavičce a pak se jeho dech zkrátil na sotva snesitelnou hladinu a on zachroptěl a prohnul se, zatímco ho přemáhala vlastní vlna orgasmu, pohlcující ho tak, až cítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě a zuby se mu bolestivě otírají o sebe.

Bolest z pronikání i z křeče vlastního těla a rozkoš ho naplňovaly jako dvě strany téže mince.

Když se začínal vzpamatovávat, vzhlédl k elfovi a byl si jistý, že má v tu chvíli ve tváři zranitelný výraz. To ten pohled v jeho očích. Říkal to. Promlouval o jeho slabosti a nutil elfa k tomu zvláštnímu výrazu, kterým musel být soucit. Nechtěl ho. Ale přerývavý dech a tlukoucí srdce a dozvuky vyvrcholení nedovolovaly jeho tělu odpovědět jinak než odevzdáním. I když jen na vteřinu.

Elf se sehnul a přiložil své rty na jeho čelo. Chvíli tak setrval, zatímco Thorin dýchal do jeho hrdla a nutil své ruce, aby se stáhly z jeho těla, i když netoužily po ničem jiném, než tam setrvat. Nevěděl, proč to elf udělal, za co byl ten lehký polibek, ale byl vděčný za tu chvíli, kdy na něj nehleděly jeho pátrající oči. Za chvíli požehnaného míru.

Pak se ale elf jedním pohybem zcela zvedl z jeho těla, posadil se a hmátl po svém odloženém hávu, aby se zahalil. Mžik, během kterého nezbylo po jeho odhalené kůži mnoho, jen hrdlo, jeho ruce a bosé nohy.

Thorin otevřel ústa, aby ho zastavil, ale nedostal se k tomu.

Elf na něm naposledy spočinul svým zrakem, než lehce pokynul hlavou a tiše pronesl: „Děkuji ti za dnešní noc.“

A pak se otočil, vyzvedl si svůj hřeben na stolku se zrcadlem a než se Thorin zmohl na slovo, byl znovu pryč.

Když si to král trpaslíků uvědomil, vztekle praštil rukou do polštáře a zavrčel. „Kéž by vás všechny elfy spral ďas!“ ulevil si nahlas, než si povzdechl, stočil se na bok a přehodil přes sebe peřinu.

Zavře jen na chvíli oči v tom přetrvávajícím teple a vůni, než se odebere do svých komnat k odpočinku. Jen chvíli a pak půjde. Ano.

Načež usnul, sotvaže zavřel oči, zatímco jeho manžel procházel jako stín chodbami do své ložnice, nikým neviděn a nikým nečekán.

ooOoo

Sotva se Thorin probudil, věděl, že je něco špatně. Nebyl, kde měl být. Nespal ve své posteli. Vzpomínky mysli i těla na včerejší noc na něj začaly útočit a osvěžení spánkem bylo okamžitě to tam.

Vyskočil z postele jako dětská hračka na pružině, hrudník stažený záchvatem úzkosti, a začal se zběsile rozhlížet kolem sebe, jako by odněkud z koutů čekal

výpad. Žádný ale nepřišel, byl ve vychladlé místnosti sám, to jen jeho zrádné tělo si s ním dělalo, co chtělo. Předchozího večera ho nechalo usnout a teď... teď mu hrozilo, že ho rozdrťí obavami.

Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl, a zatímco se uklidňoval, sebral u postele odhozenou košili a s povzdechem si ji natáhl. A pak přešel k zrcadlu, aby se trochu upravil. Vlasy měl spánkem rozleželé, tělo se mu chvělo tou náhlou změnou tepla za chlad a košili měl rozvázanou a celou pomačkanou jako by ji sežvýkal jeho poník. To od toho, jak mu ji elf... polkl a odvrátil hlavu od povrchu zrcadla. Ztracený v myšlenkách prsty projížděl skrz své vlasy, aby rozdělil spletené prameny a ony mu opět ve vlnkách splývaly kolem hlavy.

Všechno to, co včerejšího večera začalo jako povinnost, jako donucení, bylo nakonec proměněno v něco jiného. Něco, co nedokázal popsat slovy ani jinak. Protože jak popsat něco, z čeho se vám sice třesou a krouťí všechny vnitřnosti v těle, ale vzpomínky vás nakonec nutí k povzdechu a drobnému pousmání?

Cítil se jako vyvrhel, jak zrádce svého vlastního přesvědčení, jako by ho omámili krásou, šlechtnými gesty a kouzly. Jako by byl slabý človíček, jehož vůle je polámaná, jako kosti bytosti hozené do propasti. Nenáviděl se za to.

Pěstí uhodil do desky stolku a pak si s hlavou v dlani promnul kořen nosu. Všechno tohle... všechny tyto nechtěné pocity... bylo to špatné, mátlo mu to hlavu, křivilo myšlenky i rozum. Pokud se toho nezřekne nebo se od toho neoprostí, zešílí z toho, i kdyby měl v držení tisíc Šmakových šupin, které mu bránily podlehnout chamtivé dračí nemoci.

Zprudka vstal a přešel ke dveřím, aby takovým myšlenkám učinil přítrž a opět se ve svých šatech, za svou zbrojí cítil alespoň trochu jako muž a král.

Rozhlédl se, neměl to ke svým komnatám tak daleko, ale procházet po chodbách v tuto hodinu... kdekdo ho z jeho blízkých nebo poddaných mohl vidět, a to si rozhodně nechtěl dovolit.

Vyrazil tedy svižně a ve spěchu, sotva se zaposlouchal do ticha rušeného jen vzdáleným šumem probouzejícího se Ereboru.

Přesto mu štěstí nepřálo. Sotvaže zahnul za druhý roh, ocitl se tváří v tvář Bifurovi, Bofurovi, Bomburovi a Bilbovi. Vesele se pochechtávali a něco spolu probírali, a on v duchu zavrčel nad takovou lehkovážností. Všichni se zarazili. Oči tří trpaslíků a jednoho hobita na něm překvapeně i zvědavě spočinuly; ještě nikdy ho neviděli tak málo oděného, natožpak oděného do košile. Jistě, byl to tradiční spací oděv, ale při jejich putování vždy uléhali přímo ve svém oblečení, ať už proto, že by jim jen v tenkých přikrývkách jinak byla zima, ale také proto, že kdyby se během noci ocitli v nebezpečí, nebyl by na nějaké oblékání ani čas.

Znovu zamručel a sjel je své rozmrzelosti tak tvrdým pohledem, až jim viditelně zaskočilo. Nechtěl to udělat, byl to instinkt – vzít někomu trochu toho bezstarostného veselí, když sám žádné necítil.

Hleděli na něj, smích odumřelý na rtech a on jim pohled tvrdě oplácel, jako by je

nachytil při něčem špatném, ba snad zakázaném.

Mlčeli. Všichni.

Až se nakonec ozval ten nejmenší z nich - hobit. Malý tělem, ale velký odvahou.

„Ehm, Thorine, dobré ráno. Jste... jste v pořádku?“ hlesl tím svým hláskem a trochu se při těch slovech ošil, jak to dělával, když byl nervózní.

„Jistě!“ vyštěkl král trpaslíků ještě o stupeň hruběji, než snad zamýšlel, protože oni se... míchali do jeho věcí a ještě se na něj tak – TAK – dívali! Sotva stačili zamrkat, prodral se neurvale skrz ně a bryskně zamířil ke svým komnatám, aby už byl konečně bezpečně za dveřmi, kde na něj nikdo civět nebude. Byl natolik rozezlen, že ho přistihli tak zranitelného, v rozpacích a celkově v nerovnováze, že si ani nevšimli, jak trpasličí bratři a jejich bratranec oněměle zalapali po dechu a Bilbo se starostlivě dívá na jeho vzdalující se záda.

ooOoo

Elfí družina se pomalu začala srocovat u hlavní brány Hory, na silnici vedoucí kolem řeky na pláně. Jejich koně už netrpělivě ržáli a pohazovali hřívami, jako by jim předchozí pochod z Hvozdu sem nestačil. Anebo se již těšili domů, do svých stájí a na své stájníky; Thorin neuměl řeč zvířat, pokud nebyla z těch, která s jeho lidem mluvila běžně, takže to nemohl říct jistě.

Sledoval celé balení z terasy o patro výš a tvářil se natolik nezaujatě a povýšeně, jak jen dokázal. V tu chvíli blahořečil svému národu za vousy a dlouhé vlasy a oděvy tak vrstevnaté, až se pod nimi trpasličí téměř ztráceli. Když měl na sobě všechno, sotva mu pod korunou vykukovala jeho tvář. Spodní košile, dlouhá tunika s límcem, kožená vesta, kabátec s kožešinou, kožené kalhoty a vysoké boty, to vše chránilo před vlezlým chladem slují a podzemních prostor spolu s přirozenou otužilostí jeho lidu.

Díval se, jak se k družině připojuje Thranduil a jak ho jeho elfové uctivě zdraví. Znal ten pohled v jejich očích. Respekt, oddanost a pod tím vším i trochu bázně. Vídal ho v očích Durinova lidu. Takhle se dívali na svého krále, když byl něčeho takového hoden. A on snad byl hoden, už ano. Ten krátký záchvěv slabosti před bitvou už mnohokrát odčinil a ještě odčiní, bude-li toho schopen. A mezitím...

Jeho pohled znovu padl na jeho manžela, vlastně ho neopustil od té doby, co jej zahlédl vcházet, a v duchu se snažil pochopit, co je na tom elfovi zvláštního, že by ho to snad mohlo přitahovat. Protože kdyby šlo jen o fyzickou krásu... pak by nepochyboval, že by ho alespoň trochu zajímali i ostatní. Že by i k nim obracel svůj zrak. Jenže tomu tak nebylo. Podíval-li se na kohokoliv jiného, ať už muže či ženu, musel se v duchu jen ušklíbnout. Tak to snad byla moc? Moc byla silným lákadlem pro každého trpaslíkem spolu se zlatem a poklady. Shromažďovali ji stejně jako klenoty, jako všechno, co čem jejich srdce zatoužilo. A on byl tím, kdo byl k moci předurčen, zrozen k jejímu ovládnutí. A tento elf... Stačilo jen zahlédnout jeho vlas a věděli jste to, věděli jste, co z něj proudí ve vlnách. Bylo to jako zář diamantů zabroušených do toho nejvyššího lesku. Jako... polkl a několikrát zamrkal, protože

jakmile na to pomyslel, před očima se mu objevil Nauglamír, který mu daroval. Takové to bylo a tak to cítil. Byl jako noční můra lapená světlem těch nejdražších kamenů a nemohl z toho ven.

Odvrátil hlavu a pohledem spočinul na svých mozolnatých rukách. Svíraly ozdobné, kamenné hrazení terasy, u nějž stál. Prsty se mu do toho kamene zatínaly silou, která by ho bezmála mohla lámat. A tak znovu potichu vydechl a přinutil se k uvolnění. Opřel se o zábradlí celým tělem a ten tlak na jeho břicho mu dodal potřebnou sílu, než si dovolil opět shlédnout dolů.

Což neměl dělat. Ale to si uvědomil až později. A ještě později mu došlo, že i kdyby tak neučinil, stejně by mu to bývalo nepomohlo. Jenže teď, v okamžiku, kdy k tomu došlo, jen zprudka vydechl a doširoka otevřel oči nad tím výjevem.

Z bočnice na druhé straně rázoval tou rozlehnout síní Bilbo Pytlík, zvaný mistr Zloděj. A za ním Bifur a Bofur. A pak ještě obtloustlý Bombur. A nakonec i Balin a Dwalin. Vlastně... stačilo by už jen několik trpaslíků a byli by tam všichni jeho společníci z výpravy za dobytím Hory.

Hobit kráčel odhodlaně, hlavu vztyčenou, oči přimhouřené a ruce zatnuté podél svého sametového kabátce, zatímco jeho nohy, které většinou nenadělaly téměř žádný hluk, dupaly tak, že by v tu chvíli mohl konkurovat i většině trpaslíků, a také že konkuroval.

Thorin už otevíral ústa, aby jej zle okřikl. Znal půlčíka již více než rok, dokázal předjímat jeho kroky, stejně jako dokázal určit, jak se asi zachovají Fili či Kili nebo i ostatní z jeho nejbližších. A tady se schylovalo k něčemu velkému a ostudnému. Měl by to zastavit už v zárodku. Musí to zastavit! Jenže... kdyby býval stál dole, bylo by se mu podařilo, zjednal by si pořádek pouhým pohledem, a kdyby to nestačilo, slovem. Ale tady nahoře, kde měl sice všechno před sebou jak na dlani, ale od ostatních byl zcela odloučený výškou a prostorem, tady by působilo nepatřičně, ať by udělal cokoliv. A tak rychlý, aby dolů doběhl po schodech a chodbami, opravdu nebyl. Bude muset spoléhat na půlčíkův zdravý rozum. Což ho stálo skoro všechnu jeho sílu vůle.

„Vaše výsosti?!“ zvolal hobit hlasitě, když byl ještě pěkných pár kroků od osloveného. „Vaše výsosti, rád bych s vámi mluvil!“

Thranduil se pomalu otočil, kdo že ho to volá, kdo že se to odvažuje, a pak zmateně shlédl ke svým nohám, protože půlčík, který mu sahal sotva do pasu, již docupital přímo k němu. Nebo spíš pod něj.

„Ano? Pan Pytlík, jak vidím,“ pronesl zlehka a pozvedl obočí. Okolo něj stojící elfové byli připraveni zasáhnout, ale on je mávnutím ruky zastavil a oni se stáhli. Měl je vycvičené dobře.

Thorin, který teď ze svého místa viděl celé to sročení, si unaveně povzdechl. Na jedné straně stál Thranduil se svými elfy, na straně druhé Bilbo a za ním skupinka trpaslíků, kteří si sice drželi větší odstup než půlčík, ale jejich zkřížené paže na hrudi prozrazovaly mnohé.

Přišli bránit jeho čest. Oni všichni a ze všech bytostí na světě to vedl jediný hobit, kterého znal. Fascinovalo ho to a hněvalo zároveň. Něco takového by se jistě v hlavách trpaslíků nezrodilo. Ačkoliv... jak to tak vypadalo, i jeden hobit stačil, aby svými vášnivými slovy naočkoval ostatní. A přesto si hobit alespoň částečně zachoval chladnou hlavu.

„Můj pane, chtěl bych s vámi probrat jistou záležitost, která se týká mne i mých přátel. Vlastně o to jde, víte? O přátelství. Protože přátelství je to hlavní a já jsem ho za poslední rok poznal víc, než za celý svůj život.“

Thranduil vypadal zmateně, ale dokonce snad i zaujatě a Thorin se musel kousnout do tváře, aby dokázal mlčet. Nebýt celé té nemístnosti a překérnosti situace, bylo by to všechno vlastně i dojemné.

„Mluvíte vzletně, mistře hobite, ale přesto z vašich slov nedokážu nic vyčíst,“ odpověděl elf a pobídl tím Bilba, aby mluvil dál.

Thorin zaskřípal zuby, doufal, že to elf spíš zastaví, než aby to nechal zajít dál. Ale to se přepočítal.

„Nemějte mi to za zlé, můj pane, já jsem vycpaný hobit, taky jsem velmi vážený muž v celém Kraji, to si můžete ověřit, kdybyste tam někdy zavítal, takže vím, co je to slušnost a kdy se něco nehodí, ale chci, abyste věděl, že nestrpím... vlastně nestrpíme, my *všichni* tady, abyste s Thorinem takhle jednal.“

Teď Thorin lapl po dechu a Thranduil se viditelně zamračil a zvedl bradu, oči stále upřené na toho mužíka. „Ano?“ protáhl ledově.

„Ano!“ přisvědčil ten pošetilec horlivě, aniž by si uvědomoval nebezpečí, ve kterém se sám nacházel. Jestli krále elfů urazí a on to jako urážku přijme, nezbude nikdo, ani on, kdo by ho dokázal zprostit trestu, který by jistě po takové opovážlivosti následoval. „Víte, poznám, když se trápí, když má starosti, a poslední měsíce on...“

„Bilbo!“ zazněl prudce a rozzlobeně jiný hlas, nový hlas, a Thorin zvedl hlavu ke stropu a s poděkováním ke svým božstvům si konečně trochu oddechl.

Kili.

Blížil se ke srocení a mašíroval ještě rychleji, než předtím hobit. Elfovy oči se k němu vyčkávavě přesunuly a Thorin se trochu více překlonoval, aby dobře slyšel.

„Vaše výsosti,“ poklonil se Kili uctivě těsně před králem elfů a zastoupil tím cestu velmi zmateně a pobouřeně se tvářícímu hobotovi, „omluvte, prosím, nerozvážnost našeho mladého společníka. Pobývá v našich končinách jen krátce a nezná ještě patřičné způsoby.“

Bilbo otevřel pusku, aby se ohradil nad takovou pomluvou, ale to už byl po jeho boku i Fili, který do něj dosti tvrdě šťouchnul loktem a hobit jen s úlekem zamrkal.

„Můj pane,“ mluvil Kili dál, jako by ho nic nevyrušilo, zatímco z elfa uctivě nespouštěl svůj zrak, „ujišťuji vás, že se nic takového již nebude opakovat. Prosím za prominutí.“

Načež, a když dostal od Thranduila téměř pobaveně vypadající svolení, popadl ohromeného Bilba za klopy a odtáhl ho zpět, odkud všichni přišli.

A Thorin v duchu blahořečil své milované sestře Dís za to, že jeho synovce tak dobře vychovala.

ooOoo

Když se Thorin dostal do hodovní síně, poté, co se formálně rozloučil se svým manželem a kdy mu Thranduil, k jeho ještě většímu zmatení, věnoval drobné pousmání a polibek na čelo, seděl již Bilbo jako přikovaný na židli a hleděl na své druhy, jako by je viděl poprvé ve svém životě, ústa a oči dokořán, zatímco ti dva na něj ječeli a ostatní tomu jen přihlíželi a tvářili se všelijak.

Jakmile vstoupil, stanul před nimi jako král, všichni jako na povel ztichli a prokázali mu úctu. Dokonce ani hobit se neodvažoval nic říkat, i když na něm bylo vidět, že na sobě stále cítí křivdu a nechápe, co málem způsobil.

Thorin si dal ruce za záda a pohlédl na něj ze své výšky, v očích nečitelný výraz.

„Mistře Pytlíku,“ začal pak celkem klidně, rozvážně, protože to již všechno dokázal vstřebat, „vážím si vaší snahy, třebaže lehkomyšlné, chránit mé blaho, ale víte, že i ty nejčistší úmysly mohou vést na scestí?“

Bilbo zaklapal pusou, rozhlédl se po ostatních a pak se znovu podíval na černovlasého trpaslíka, krále zpod Hory. „Thorine, já... já... já se asi omlouvám?“

„Asi?“ Trpasličí král pozvedl obočí a lehce naklonil hlavu na stranu, zatímco čekal, až si svou chybu uvědomí, a doufal, že se nenačeka věky.

„Já...“ hobit se zamračil a zvedl ruce, které měl na klíně, jako by prostě nerozuměl svému přechinu. „Já... dobře, tak já se tedy omlouvám doopravdy. Mrzí mě to, jasné? Protože už nechci zase slyšet zvonění v uších, až na mě všichni začnete rvát, ale přesto nechápu, co je tak špatného na tom někomu něco vytknout, když máte pravdu.“

Thorin se pousmál, snad poprvé za dlouhou dobu, a skoro by se i zasmál od srdce, kdyby to nebyla tak vážná situace. A celé to pousmání, jakkoliv malé, nakrátko projasnilo jeho tvář a Bilbo otevřel ústa v úžasu a úsměv překvapeně opětoval.

„Měl byste pravdu, kdybyste byl král. A kdyby k tomu došlo v soukromí,“ vysvětlil mu trpělivě.

„Ale já... nechci... nikdo tady nechce, abyste byl nešťastný, když nemusíte,“ nedal se hobit tak lehce. „Thorine, prosím...“

Ale trpaslík jen zavrtěl hlavou a povzdechl si. Pak pohlédl na své synovce, kteří k němu také upírali zrak, a pokynul jim. „Děkuji, chlapci, že jste nás i našeho hobita ušetřili ponížení i trestu.“

„Ponížení?“ hlesl Bilbo. „Trestu? Jak... Proč?“ mumlal si pro sebe, ale Thorin mu v tu chvíli nevěnoval pozornost.

Soustředil ji plně na Kiliho, který před něj předstoupil s velice zvláštním výrazem a

zřejmě něčím na srdci. Prohlížel si ho a on jeho pohled vytrvale opětoval. A když Kili stále nic neříkal, jek k němu upínal své oči, prostě si povzdechl a přiložil své čelo na jeho v trpasličím napůl objetí.

„Budeš v pořádku?“ zamumlal Kili tiše do jeho hrudi a on souhlasně kývl hlavou.

A pak hlavu zvedl a hřejivě se na všechny usmál, v očích šibalské jiskřičky, které u něj snad ještě neviděli. „Poučte našeho hobita o našich zvyklostech a pokuste se to stihnout do večere. Kdyby to nestačilo, budete pokračovat zítra a poté po tak dlouho, dokud to nebude mumlat ze spaní a na povel odříkávat jako cvičená veverka.“

A pak se otočil a vyšel ze dveří, duši o chloupek lehčí než ještě před chvílí, zatímco za sebou slyšel přidušené pochechtávání svých druhů.

Konec třetí části

Čtvrtá část – Noc třetí

Pozn.: Elfština je v kurzívě a na konci kapitoly je přeložená, takže pokud chcete znát význam ihned, zalistujte až na konec kapitoly;-)

Březen přešel v květen a s ním nastal i čas Bilbova odchodu. Vlastně k tomu mělo dojít již dávno, ještě tehdy na podzim nebo zkraje zimy poté, co se trpaslíci vrátili domů, ale pak se stala spousta věcí a hobit cestu stále odkládal a odkládal a nebyť čarodějova upozornění, že takhle by v trpasličím království mohl zůstat navěky, možná by mu ani nedošlo, že zatímco jeho srdce toužilo setrvat s novými přáteli, jeho duše ve skrytu prahla po domově, návratu do rodného Kraje a po pohodlné noře, kterou tak narychlo opustil.

A tak se jednoho slunného dne nakonec opravdu přichystal na cestu. Vyrazil s hůlkou a svou tornou a poníkem a poměrně slušnou částí ereborského pokladu, který si poctivě odpracoval, jak měl ve smlouvě, a s čarodějem jako průvodcem po svém boku.

Rozloučit se s ním přišli všichni. Nedoslýchavý Óin i jeho bratr Glóin proslulí svou schopností rozdělat oheň za každého počasí, Dwalin, jeden z největších bojovníků a znamenitý hráč na violu, i jeho starší bratr Balin, kterého si Bilbo hned po Thorinovi vážil pro jeho moudrost ze všech nejvíce, tělem nesourodí bratři Bofur a Bombur s bratrancem Bifurem, kterým se ještě během jejich dobrodružství nevyhnula žádná nesnáz a Bombura museli dokonce dost velký kus cesty nést zakletého ve spánku jako břemeno, když spadl do řeky v Temném hvozďě, bratři Dori, Nori a Ori, kteří Bilba tehdy ztratili ve spletitých skřetích chodbách Mlžných hor, díky čemuž se dostal až do hlubin ke Glumovi, a samozřejmě také Fili a Kili, nejmladší z trpaslíků, Thorinovi synovci a možní nástupníci na trůn a Bilbovi vlastně nejbližší přátelé, nebyť těch jejich věčných šprýmů na jeho účet a poslední dobou naopak až úzkostlivé starosti o dvorskou trpasličí etiketu. Někdy si říkal, jestli nedospěli nějak podivně překotně.

Se všemi se objal. Na všechny se usmál. A když se otáčel na Thorina, oči se mu leskly dojetím i smutkem z toho, že odchází, a on opět pocítil potřebu mít u sebe svůj kapesník, který před rokem tak neuváženě zanechal v truhle na Dně pytle.

A pak tam před všemi stál, oni na něj hleděli a on najednou nějak nevěděl, co říct.

„Bylo mi...“ hlas se mu zadrhl dojetím, ale pak se znovu nadechl a s ještě větším odhodláním promluvil: „Bylo mi ctí, Thorine,“ pokynul ke králi, „a všichni.“ Pak se pousmál a nakratinko sklopil zrak, než hlavu znovu odhodlaně zvedl. „Kdybyste měli někdy cestu kolem tak... svačina je ve čtyři a dveře Dna pytle pro vás budou vždy otevřené. Nemusíte ani klepat. Všichni budete vítáni.“

Trpaslíci se zasmáli a Gandalf na něj vlídně pohlédl z místa, kde stál vedle něj. Dobře věděli, kolik ta slova pro všechny znamenají.

Thorin mu pokynul hlavou a odpověděl za celé shromáždění. „Bylo nám ctí, mistře lupiči. Jsme hrdí na to, že jste se stal součástí našich řad, i když jsme měli zpočátku pochybnosti.“

Bilbo se trochu zavrtěl a nervózně se usmál. „Taky jsem měl pochybnosti, však víte o... o všem,“ mávl rukou kolem sebe, jako by tím gestem chtěl ukázat, co všechno má na mysli.

„Toho jsme si vědomi, příteli,“ pronesl Gandalf se smíchem v hlase a položil mu ruku na rameno. „Je čas jít.“

Hobit si povzdechl a znovu všechny přelétl očima, jako by je měl vidět naposledy, což se možná i stane, až jako u posledního skončil u Thorina. Chvíli tak nějak kroutil pusu, jako by si něco rozmýšlel, ruce mu samovolně zabloudily do kapes u vesty, ale nakonec se zřejmě pro něco rozhodl, protože ke králi trpaslíků vzhlédl, sešpulil rty k sobě a řekl: „Možná mi to nepřísluší soudit, Thorine, přece jen jsem s vámi strávil jen chvíli, co se hobitího života týče, natož toho trpasličího nebo života jiných národů, ale... jste dobrý král a ještě budete. Přeji vám štěstí. Vám všem.“

A pak Thorina prudce objal a on mu to překvapeně vrátil. Chvíli tak setrvali za mumlavého a chichotavého dohledu ostatních, než se hobit trochu rozpačitě odtáhl a vážně mu pohlédl do očí. „Všechny vaše zvyklosti jsem si nastudoval, žádnou ostudu už neudělám, ale...“

Trpaslík pozvedl obočí, když se hobit odmlčel a vypadal, že čeká na pobídnutí. „Ale?“

„Ale přesto toho nelituji. Ničeho. Víte... oni elfové s tou jejich dlouhověkostí někdy zapomínají na přítomnost, alespoň tedy to si myslím. A když bude poblíž vždycky někdo, kdo jim to... ehm... připomene, tak třeba sestoupí čas od času na zem a no... možná si uvědomí, že je tam taky hezky...“ podotkl tiše a trochu se začervenal a Thorin se nemohl než tvářit v tvář tomu stvoření s vlasy na všechny strany, velkýma očima, chlupatýma nohama a nesouvislými myšlenkami ušklíbnout.

„Budu na to pamatovat, mistře Pytlíku,“ odpověděl svým hlubokým hlasem zcela vážně.

A pak byl již hobit odveden ke svému poníkovi, i Gandalf vyskočil na svého koně a oba se vydali na dalekou cestu na západ, do Kraje, sotva coby půl dne orlího letu od Modrých hor, předchozího přechodného domova některých trpaslíků z družiny včetně samotného současného krále, aby se konečně opět dostali pod Kopec, až tam, kde Bilbo Pytlík, hobit a mistr lupič, přebýval.

ooOoo

Čas po Bilbově odjezdu ubíhal rychle. A ačkoliv Thorin želel odjezdu té veselé bytůstky, dobře věděl, co je to stesk po domově. Jednu chvíli se dokonce pozastavil i nad tím, co asi cítí Gandalf po celá ta staletí, kdy chodí po krajích Středozeří a žádný z nich nezve svým domovem, ale pak tu myšlenku raději zatlačil do pozadí své mysli a přestal se tím trápit. S čarodějem se opět shledají, až se je rozhodne navštívit. Jestli to bude za měsíc nebo za rok, to nikdo nevěděl. U čarodějů prostě

nikdo nikdy nevěděl, byli to podivní patroni, zcela oddaní svému poslání, ať už bylo jakékoliv, a proto pro mnohé zcela záhadné.

Když se červen přehoupl v červenec a v oblastech zejména kolem jezera, ale i jiných, začaly žně, měli i trpaslíci plné ruce práce. Hora se stále zaplňovala Durinovým lidem a bylo třeba zajistit jejich každodenní potřeby. Brzy se obnovil řád, který v království pod Horou vládl za časů Thorinova děda a jeho předků, a i když to nebyly vždy časy jen plné blahobytu a hojnosti, dalo by se říct, že vše probíhalo k trpasličí spokojenosti. Měli svůj domov, měli svůj poklad, nikdo je neohrožoval a oni mohli v poklidu žít tím, po čem jejich srdce prahla.

Dohoda s elfy se také začala naplňovat a obchody mezi oběma národy byly na denním pořádku. Thorin se nejednou přistihl, že o nich začíná uvažovat jako o spojencích, se kterými by mohl jeho národ do budoucna počítat, a myšlenky, které upíral k jejich králi... ty se stávaly čím dál častějšími a urputnějšími. Bylo to zvláštní a znepokojivé. Čím více na jejich společné chvíli myslel, tím více jej naplňovalo rozechvění z toho, že na to dojde znovu. A tentokrát... tentokrát se Thorin rozhodl, že nebude stát až tak stranou...

ooOoo

Do Hvozdu dorazili první týden v srpnu. Jeli rychle, po cestě je totiž stihl prudký a vytrvalý liják a oni se snažili cestu překlenout co nejdříve, aby se dostali z toho nečasu se zdravou kůží. Takže když stanuli za branou jeskynního sídla, byli promočení, rozmrzeli a celý ztuhlí z namáhavé jízdy.

Sotva se naskytla možnost, Thorin hbitě seskočil z Bocula a začal udílet rozkazy své družině, aniž by se namáhal s nějakými ceremonii ohledně elfů, kteří se teprve sbíhali. Již po cestě měl dojem, že má starší z jeho synovců, Fili, horečku a jen letmá kontrola mladého trpaslíka mu ukázala, že je jeho podezření bohužel správné.

„U sta hromů!“ zaklel, když viděl, jak je jeho synovec v obličeji rudý a oči se mu lesknou a zavírají a celkově je malátný, zatímco jindy by ho nezmohla ani cesta přes hory a strže trvajících týden. „Vezměte ho na lůžko.“

„Ne, to je...“ oponoval světlovlasý trpaslík, ale pohled jeho strýce jej spolehlivě umlčel.

Všichni se urychleně dali do práce, složili ze sedel věci a pak již, jak nejrychleji jim bylo umožněno, zamířili do vyhrazených pokojů.

Thranduil se tentokrát u jejich příchodu objevil. Přicházel jim v ústrety v dlouhé, tentokrát zlatavé róbě, na hlavě jen jednoduchou čelenku, jakou nosili výše postavení elfové při běžných příležitostech, a Thorin si až v tu chvíli uvědomil, že byli vlastně očekáváni nejdříve zítra dopoledne a že byl tedy jejich příchod neohlášený a dosti předčasný.

„Vítám tě, Thorine,“ pronesl elf přesto poklidně, bez ohledu na chaotičnost situace, jakmile se k němu dostal, „i když, jak se zdá, počasí tvé cestě nepřálo...“

Trpaslík se zachmuřil; to, co elf říkal, bylo slabé slovo. „Ano, můj pane, a pokud mě omluvíš, potřebuji se postarat o nemocného,“ odpověděl uctivě, ale přesto s jistou dávkou netrpělivosti, a rukou naznačil ke svému synovci, kterého odváděl jeho bratr Kili a z druhé strany mu byl oporou Ori.

Thranduil se zamračil a následoval jeho pohled. Pak se jeho rysy opět vyhladily, když svou tvář otáčel k Thorinovi, který se zdál myšlenkami zcela jinde, nebo spíše u nich.

„Dovol mi ti nabídnout svou pomoc,“ řekl svým jasným hlasem a trpaslík k němu překvapeně a s trhnutím zvedl hlavu.

Elfovy modré oči ukazovaly zájem. Nebyl v nich odstup, ani chlad, jaký vídal dříve, ale ani chtivost, jakou projevoval drahokamům a v prchavých chvílích jemu, byla v tom prostě snaha pomoci příteli v nouzi, a díval-li by se déle, možná by v nich našel i něco víc.

Nepotřeboval dlouho na rozmyšlenou, aby kývl na souhlas a poděkoval mu za ochotu. Kdyby se Filimu totiž něco stalo, kdyby snad, nedej Mahal, těžce onemocněl, nikdy by si neodpustil, že nezkusil všechno, co bylo v jeho moci, a odmítl pomoc muže, který se právě v léčení vyznal ze všech nejlépe, jen kvůli své ješitnosti a pýše. I kdyby to znamenalo přijmout pomoc od elfa.

A tak ho nechal jednat podle jeho uvážení. Protože když dokázal uzdravit jeho, zatímco se potácel na pokraji smrti, jistě dokáže pomoci i chlapci v plné síle, který byl zároveň i jedním z jeho nejdražších.

ooOoo

Přesto tu noc nespal vůbec dobře. Stále se obracel a nejednou odešel do komnaty svých synovců, jen aby nakonec, někdy před rozedněním, již svou snahu o spánek vzdal a zůstal raději u synovce bdít.

Thranduil za nimi poslal své nejlepší léčitely a sám osobně na jejich počínání dohlížel, třebaže se držel ve stínu a v povzdálí. A Thorina uvnitř svírala úzkost z obav, co se stane během několika hodin a nevystoupí-li Filiho horečka ještě výš. Protože vidět ho tak slabého, bezmocného... bylo to... nervydrásající. A to i přes ujištění manžela i lékaře, že bude stačit vydatný spánek a několik dní na lůžku, aby byl jeho synovec opět zdravý jako dřív.

Nikdy by to nepřiznal nahlas, ale přítomnost elfa jej v tu chvíli uklidňovala, pohled do té sebejisté tváře byl jako kotvou v tom náhle rozkolísaném světě. Obavy se vrátily, až když se vzdálil a dopřál trpaslíkům soukromí. Tehdy se rozhořely naplno a jeho vlastní spánek nepřicházel.

Kili se od svého bratra nehnul ani na krok a většina trpaslíků se zdržovala v sousedních pokojích. Tiše tam spolu hovořili a teprve až tehdy, když jim Thorin nařídil, aby si šli odpočinout, konečně ulehli také. Sami potřebovali oddech po cestě.

Fili povětšinou spal. Čelo měl horké, potil se a rychle dýchal a občas se náhle

rozkašlal. Přesto k ráno horečky vskutku polevily, a když se probudil, pominula i jeho zmatenost a malátnost, jakou u něj zažili zvečera a během noci, kdy jej nutili polykat odvary a přikládali mu bylinné obklady na čelo a hrud'.

Thorin si mohl konečně oddechnout. Po tom všem se cítil vyčerpaný do morku kostí. Přesto se vzdálil, až když se přesvědčil, že se oba bratři něčeho najedli k snídani a opět spolu vesele hovoří, třebaže ten rozhovor vedl spíše mladší z bratrů, Kili, zatímco Fili jen mumlavě přizvukoval.

Zavítal do svého pokoje a netoužil po ničem jiném, než ulehnout alespoň na pár chvil na lůžko, i když mu smysl pro povinnost říkal, že by to nebylo vhodné, ani moudré.

Právě nerozhodně přešlapoval na místě, má-li se jít převléknout do nočního úboru nebo do čistého denního, když se ozvalo zaklepání na dveře.

Otočil se a zavrčel. Pevně doufal, že je to vyrušení oprávněné, jinak za sebe neručil. Přešel tedy ke dveřím a otevřel je. A pak překvapeně zamrkal, když musel hlavu zvednout, aby nehleděl svému návštěvníkovi nezdvořile do hrudi, ale do očí.

Na chodbě stál Thranduil. Byl sám. Ve tváři výraz, ze kterého se nedalo nic vyčíst, prostě jen vyčkávající, a Thorin v tu chvíli jakoby zapomněl, co je to slušnost.

Vzpamatoval se až tehdy, když elf naklonil hlavu na stranu a s lehce pozvednutýma rukama v dlouhých rukávech se zeptal: „Mohu vstoupit?“

„Jistě,“ urychleně odpověděl a ustoupil trochu moc zbrkle, až se poněkud zapotácel a v duchu sám nad sebou zahřešil.

Vlastně na tom setkání nebylo nic až tak neobvyklého. Trpaslíci měli do jeho komnat přístup a občas toho využívali, když to bylo nezbytné, a oni se právě nacházeli v elfském paláci, měl předjímat, že si jeho manžel do jeho pokoje dříve či později cestu najde. Přesto to byl v tu první chvíli šok.

„Slyšel jsem, že se nemocnému ulevilo,“ pronesl elf, čímž ho vyrušil z rozjímání. Předtím se totiž nejprve rozhlížel po místnosti a až nakonec spočinul svýma pronikavýma očima na Thorinovi.

Trpaslík kývnul hlavou. „Ano. Děkuji.“ Vlastně nevěděl, co jiného říct. Všechno to bylo tak... divné. Všechno tohle mezi nimi. Včerejšího večera si to ani tolik přes všechny ty obavy neuvědomoval, ale teď tu stáli sami, únava a celé to cestování na něj doléhaly a Thranduil... u něj nikdy nevěděl, na čem si stojí.

„Měl by sis také odpočinout...“ slyšel ho říkat a překvapeně se na něj zamračil.

Nečekal na té bledé tváři pousmání, přesto se tam objevilo. „Není tak těžké rozpoznat, kam tvé myšlenky směřují. Nezapomínej, že jsme manželé. Ať je to jak chce, jsme si určitým způsobem blízcí a já poznám, když je někdo mně blízký v nesnázích, jakkoliv si o nás elfech myslíš, že jsme necitliví...“

Thorin už otevíral ústa k nějaké ostré odpovědi, pak si to ale rozmyslel a jen zavrtěl hlavou. Otočil se k němu zády a přešel několik kroků do místnosti, aby dal

své zmatené mysli alespoň trochu času na projasnění.

„Nemohu spát, mám povinnosti,“ odvětil po chvíli neochotně a v duchu si povzdechl.

A pak tlumeně lapnul po dechu, když najednou zaslechl v těsné blízkosti u svého ucha: „Povinnosti počkají...“ aniž by tušil, kdy a jak se elf přesunul zcela nepovšimnut tak blízko něj. Opravdu byl asi unavený a zároveň byly jeho smysly vší tou blízkostí druhého muže zjitřené až do krajnosti. Kombinace, která ho zmáhala tím spíš.

A když se mu u ucha ozvalo: „Dovolíš mi...?“ a hřejivá ruka spočinula na jeho rameni, odkud se pomalu přesunula na jeho hrud', aby mu rozepnula košili, zavřel poníženě oči a sevřel čelisti k sobě, jako by se chtěl zdržet všech reakcí, ať už pozitivních nebo naopak.

Elfovy ruce pomalu pracovaly na zapínání jeho košile, s ladností, opatrně, pro Thorina to byla celou tu dobu pravá muka, až ji nakonec vyprostily z jeho kalhot a lehce mu ji stáhly z ramen. A Thorin celou dobu držel jako kůň, ztuhlý a s plytkým dechem, ale nevydal ze sebe ani hlásku, neodporoval, ale ani manžela k ničemu nepovzbuzoval.

Nakonec, když ho ovanul vzduch pokoje a způsobil mu husí kůži, se k němu elf přimkl, přitiskl lehce k jeho zádům a rty spočinul na jeho levém rameni, jako by se s ním mazlil. A Thorin se zachvěl otiskem té chladné látky i z toho neznámého, něžného doteku.

Thranduil ho chvíli držel v objetí svých rukou, prsty jemně přejížděl po svalech paží, poklidný dech hladil jeho kůži, pak se ale od jeho těla náhle odpoutal, Thorin slyšel zašustění látky a než stihl zareagovat, už mu na ramenou přistála látka jeho noční košile, kterou elf zřejmě našel pohozenou na posteli a teď ho do ní s jemným donucením nasoukal.

Když poté stál ve své ložnici již napůl oblečený na spaní, otočil se ke svému manželovi, otázku vepsanou v očích. Vlastně nevěděl, proč to udělal. Nevěděl, proč učinil většinu věcí. A chtěl na své otázky odpověď znát. Jenže byl příliš unavený a víčka mu těžkla jen ze samotného stání a přemýšlení. A tak to vzdal.

Elf mu věnoval drobné pousmání. Ještě jednou se k němu přiblížil, a když byl až na dotek, vzal jeho vousatou bradu do dlaní a pozvedl ji k sobě vzhůru.

A pak se sklonil.

Ten polibek byl až skoro cudný, jak si Thorin uvědomil. Nic podobného s ním předtím nezažil, možná tak ta políbení na čelo, která mu k jeho překvapení podvakerát věnoval. Byl krátký a lehký jako vánek. Jako příslib... něčeho...

Nakonec se elf stáhl a se slovy: „Budu tě čekat u večeře...“ vyšel okamžitě z jeho dveří.

A Thorinovi nezbylo nic jiného, než se podvolit jako malé dítě, stejně jako se jeho příkazům podvolili jeho trpaslíci a Fili a Kili. A když se dovysvlékl a uléhal, uvědomil

si, že takhle nějak je vlastně cítit starostlivost, kterou on prokazoval ostatním, ale kterou nikdy nedovolil, aby někdo prokazoval jemu.

ooOoo

Probudil se na sklonku odpoledne, sám překvapený, že spal tak tvrdě a navíc ještě dlouho. Sotva se stihl upravit a obléci, objevil se u jeho dveří Balin, aby ho doprovodil na večeři.

Thorin nespěchal a po cestě spleťtými chodbami jeskynního sídla si nechal vyložit, o co přišel. Balin se rozprávěl o tom, o co všechno se jejich hostitelé postarali, zatímco on spal, a Thorin nevycházel z údivu, třebaže jen v duchu. To až pokyn, který trpaslíci dostali od krále elfů, aby jej alespoň po několik hodin nerušili, ho donutil viditelně pozvednout obočí. I tak ke svému starému příteli jen zabrblal několik vrčivých slov, ale jiný komentář mu neposkytl.

Když dorazili do hodovní síně, přistoupil k nim jeden z elfů a uvedl je k tabuli k ostatním. Trpaslíci již jedli, ale přesto si všichni jako jeden muž stoupli, sotva jej zahlédli, a počkali, až se jejich král usadí po boku svého manžela. Netrval na takových formalitách a elfové nic takového neučinili, ale byl to zvyk zabudovaný v srdcích jeho mužů a on jejich gesto ocenil jasně patrným pokynutím hlavy a pohledem na každého z nich. Upokojovalo mít je u sebe a i když jeho duši drásala ta prázdná místa u čela stolu, neboť Kili a Fili se zatím zdržovali ve svém pokoji, věděl, že budou v pořádku, a tak si jen tiše povzdechl a raději obrátil svůj pohled k jídlu.

Sotvaže sklonil hlavu, byl překvapen zjištěním, že se elf vedle něj již natáhl k tácu s masem a plynulým pohybem mu nabízel, aby si vybral svou porci. Vonělo to, lákalo, a jeho prázdný žaludek se již hlásil o slovo, přesto k němu obrátil hlavu a věnoval mu tázavý pohled.

Jenže elf jen trpělivě čekal, výraz neutrální, možná trochu pobavený jeho otálením, a tak si tedy nabral jídlo a pustil se do něj.

Večeře plynula, zatímco Thorin, ač hladový, přesto s pramalou chutí k jídlu, uždiboval ze své porce, přikusoval chléb a upíjel vína z poháru, aniž by se zapojoval do rozhovorů nebo do nich byl zapojen.

To až když svůj talíř, ještě poměrně zaplněný, odsunul od sebe, otřel si ruce a natáhl se k číši pro další víno, oslovil ho Thranduil.

„Přemýšlel jsem, zda bys byl ochoten opět ozdobit mé síně svou hrou a zpěvem, než začnou tví muži pět své bujaré písně a rozbouří tuto naši poklidnou společnost naplno?“

Byla to pobídka, lichoťka, prosba nebo snad výtka? Thorin vlastně nevěděl a když k němu otáčel hlavu, zatímco musel své tmavé vlasy odehnat za ucho, aby na něj viděl, lehce přimhouřil svůj pohled. Asi to bylo všechno z toho. Z elfovy tváře se nedalo nic vyčíst a jeho hlas zněl tak hladce a klidně jako vždy. Dobíral si ho, testoval hranice. Zřejmě ano. Vlastně to dělal neustále a neustále některé překračoval.

I tak Thorina v tuto chvíli překvapilo, že chtěl právě toto. Jak znal elfy, trpasličí písně nelahodily jejich sluchu a texty jeho lidu nebyly dost poetické pro jejich štíhlé špičaté uši. Přesto blankytem modré oči dál hleděly do jeho a Thorin zjistil, že se v nich ztrácí a bezmyšlenkovitě kýve hlavou na souhlas.

Přinesli mu harfu a král trpaslíků vstal a sevřel ji v dlaních. Ten nástroj s ním vyrůstal, opustil spolu s ním Erebor v jeho mladém věku a opět se tam vrátil, když nastal čas. A teď byl i nástrojem, který měl dokázat, že ne všechny první dojmy jsou správné. Vlastně již podruhé.

Přejel prsty po tom zdobeném ohlazeném dřevě a pak se dotkl kovových strun. Některé z nich byly zřejmě povolené z vlhka po cestě, ale stačilo pár zkušených tahů u rámu a jejich tóny se opět vyladily s ostatními.

Když byl připraven, otočil ke králi elfů hlavu a vyzval ho otevřeně: „Jakou píseň bys chtěl slyšet, můj pane?“

Thranduil se zvedl, jeho temně šedé rouchou se svezlo po jeho těle a opět zakrylo předtím odhalená kolena oděná v kalhotách. Stál tam jako vysoký jalovec, o jehož jehličí se otírá jemný vánek, jak se na něm vlnilo to lehké sukno a kolem hlavy záplava jeho dlouhých, rovných vlasů.

„Pokud mám tedy na výběr, pak bych rád slyšel nějakou milostnou píseň,“ vyslovil elf svou prosbu, zatímco ho stále propaloval svým pohledem.

Thorin se zamračil. Nechápal, kam tím elf směřuje. Neměl zapotřebí takových her, místo na jeho lůžku měl svatbou jisté, nemusel se ještě snižovat k takovým... zbytečností, nehleděl na to, že každý věděl, jak k jejich sňatku došlo. A i kdyby to snad chtěl udělat a vyhovět mu, neměl s tím pražádnou zkušenost. Jeho milostné plotky nebyly sice zanedbatelné, přece jen se narodil již před téměř dvěma staletími, ale jedinci různých ras, se kterým strávil noc a potěšil tělo, netoužili po písňových vyznáních a on by ani žádná nerozdával.

„Odpust', výsosti,“ začal odměřeně, „ale neznám žádné milostné písně vhodné pro tvé síně.“

Thranduil pozvedl obočí. Jeho výraz prozrazoval překvapení i nevíru, neochotu věřit mu. Přesto Thorin neustoupil a svůj pohled ještě více zatvrdil.

Král elfů si nakonec teatrálně povzdechl a pokynul mu rukou. „Pak tedy nechám výběr zcela ve tvých ctěných rukách, můj pane.“ A zůstal stát tam, kde byl, s pohledem upřeným na trpaslíkově postavě a hlavně jeho tváři.

Znervózňovalo ho to. Byl zvyklý na to udílet rozkazy i stát před mnoha svými druhy, být vůdcem, velitelem, králem, přesto tato pozice rozechvívala něco uvnitř něj celou tu dobu, co přemýšlel, jakou píseň zvolit, i tehdy, když konečně rozezvučel struny harfy a začal se svým zpěvem.

A když pak vzhlédl, v polovině druhé sloky pomalé písně o nekonečných dálavách, a spočinul zrakem na zlatovlasém elfovi, vyschlo mu v ústech a téměř ztratil nit své hry.

Mužovy oči ho sledovaly nepokrytě, ale to nebylo to, co mu vyrazilo dech. To ta žádostivost v jeho tváři, neskrývaná, jiskřící, prozařující jeho rysy a vlastně i celou postavu. Netušil, jak to bylo možné. Jak by někdo mohl celou svou bytostí vyzařovat tolik touhy, aniž by cokoliv udělal, cokoliv řekl, ale když pohlížel na elfa před sebou, toho, kterého měl a musel zvat svým manželem, viděl to tam zcela jasně.

Ten muž ho chtěl. A nijak se s tím netajil.

S obavami přelétl zrakem své druhy i přítomné elfy, ale zdálo se, že si toho nikdo jiný nevšiml. A třebaže nechápal, jak by šlo přehlédnout něco tak do očí bijícího, ulevilo se mu. Tedy do chvíle, než se pohledem opět vrátil k *němu*.

Dokončil svou píseň a byl odměněn potleskem i úklonou od krále elfů. Chtěl se zvednout, odložit harfu a vrátit se ke stolu, i když netušil, jak bude moci po tomto výstupu pokračovat v hostině, ale pak za sebou ucítil elfovu přítomnost a rychle se na něj otočil.

Sotva k němu zvedl oči, Thranduil ho s úsměvem podobajícím se výrazu mlsné kočky oslovil: „Pojď se mnou, můj choti,“ načež se obrátil a zamířil ze síně ven.

A Thorin, ten ho se zamračením i chvíli později následoval, načež se k jeho vysoké postavě u vchodu připojil.

ooOoo

Procházeli chodbami, po schodištích obtočených kolem mohutných krápníků a podivných křivolakých kmenů stromů i místnostmi lemovanými jen sloupy nebo naopak stěnami z jemnozrné horniny. Jejich kroky se ozývaly ozvěnou a Thorinovo srdce se zdálo hlasitější a hlasitější jeho uším. Tohle nebyla prohlídková trasa, ani cesta do veřejných prostor paláce či trůnního sálu, kde již stanul. Thranduil jej tentokrát vedl do svých soukromých komnat. Byl si tím jistý, třebaže je nikdy neviděl.

Polkl a snažil se uklidnit. Elf ho chtěl. Věděl to. Již podvakerát to dal najevo a teď to bylo potřetí. Ale v této šarádě jsou zastoupeni oba. Když jeden učiní svůj tah, druhý nějak odpoví. Doposud se jen bránil nebo ustupoval. Zřejmě nastal čas, aby začal vystrkovat drápy a útočit sám. Protože ačkoliv jsou elfové známí svými sny a toužením po věcech krásných a třpytivých, jsou to trpaslíci, kteří když mají něco ve svém držení a moci, přivlastní si to, drží při sobě a hldají to lépe a dravěji než lité šelmy své mladé. Ne nadarmo se říká: *Nikdy nepodceňuj trpaslíky*. A Thorin se hodlal ujistit, že tu chybu Thranduil již nikdy neučiní.

Zamířili právě k překrásně zdobeným vysokým dveřím na konci jedné z dlouhých chodeb, Thranduil se již natahoval po klice, ale pak k Thorinovu překvapení nahlas nevrle zavrčel a otočil hlavu ve směru, odkud přicházeli. A odtamtud se opravdu blížily rychlé kroky, teď když se na to trpaslíkovy uši zaměřily, je slyšel zcela jasně, třebaže byly tlumené elfskou měkkou obuví.

„*Ada! Ada, dartho!*“ volal něčí hlas naléhavá slova, kterým nerozuměl, ale byl si jistý, že krále elfů nepotěšilo, že ho zastavila; dával to celým svým postojem

najevo.

Jakmile se tvář druhého elfa dostala do světla, zjistil Thorin, že je to Thranduilův syn, Legolas. Znal ho, byli i představeni, ale princ poté brzy po jejich svatbě, alespoň co se mu doslechlo, kamsi odešel a ještě nějakou dobu se neměl vrátit. Ale okolnosti se zřejmě změnily. A ti dva teď stáli proti sobě a cosi na sebe chrlili ve svém vlastním jazyce.

Legolasovo prosebné: „*Ada, an ngell nîn, boe?*“ bylo ale ostře přerušeno Thranduilovým přísným: „*Farn, Legolas! Ego!*“ A ještě dalším: „*Ego!*“, když se druhý elf neměl k žádné reakci, zatímco to prohlášení doprovázel ledový pohled a výmluvné gesto ruky, která ukazovala chodbou pryč. Thorin dobře věděl, co to znamená. Princ přišel nevhod, o něčem se ho snaží přesvědčit, ale je otcem nevybíravě odkazován do patřičných mezí.

Synův pohled se pak ale stal zoufalejším, když s první prosbou neuspěl. Thorina si vůbec nevšímal, zato veškerou svou pozornost věnoval otcí. A Thranduil se nakonec zřejmě smíloval, jeho rysy o něco změkly a jeho slova již zazněla tiše a spíše unaveně: „*Av-'osto, ionneg, av-'osto...*“

A pak se od něj Thranduil odvrátil a s pohledem upřeným na Thorina prohlásil: „Musím jít. Víím, co dělám.“

V tu chvíli se ovšem král trpaslíků zamračil a zaskřípal zuby. Zcela ho opomněli, a i když byla jejich gesta výmluvná, netušil, co si povídali, ani čeho se to týkalo. Přesto se rozhodl, že si to s manželem vyřídí později v soukromí, než aby ještě rozjitřoval třenice mezi těmi dvěma.

A tak se nechal provést dveřmi, zatímco za sebou naposledy uslyšel hlas mladšího elfa znějící, téměř by řekl, prosebné: „*No dirweg, ada...*“

Thranduil na to jen pokýval hlavou, spíše sám pro sebe, než v odpověď synovi, a pak se za nimi dveře nadobro zavřely a oni dva zůstali sami.

Elfovy oči se rozežhnuly zvláštním světlem v přítmí toho pokoje. A Thorin se nestihl ani rozhlédnout po prostoru a už ho měl přísátého na rtech, jeho pátrající ruce na své široké hrudi, zlaté vlasy vpletené mezi svými černými.

Zapřel se do něj a s prudkým vydechnutím ho odstrčil. Takhle ne! Dnes bude po jeho.

„Co ti tvůj syn chtěl?“ zavrčel na něj, sotva se elfova tvář trochu vyjasnila, když zpracoval svůj šok z přerušování svých úmyslů.

Po té otázce ji přeřalo zamračení a ty žhnoucí oči trochu potemněly. „Pouze se bojí...“ odvětil neurčitě, potřásl hlavou a chtěl se opět dostat k němu, ale trpaslík se jen tak nedal.

Vypjal se do plné výšky, ruce zkřížil na prsou a dál naléhal: „Čeho?“ zatímco se pokoušel zároveň rozhlížet po místnosti, ve které se nacházeli. Byl to malý předpokoj a průchod za ním vedl rovnou do prostorné ložnice, ve které rozeznal jen pelest postele se závěsem a nějaký ozdobný stolek. Víc nedohlédl nebo si nevšímal.

Elf se zasmál, nevšimavý k jeho kradmým pohledům po okolí, zastavený v půli kroku, smích vytryskl jakoby vynuceně z jeho rtů i hrdla. „Že bys mohl ranit mé city.“

„Já nejsem ten, kdo s tímhle vším přišel,“ procedil s chladným pohledem na něj již zcela namířeným a teď i přimhouřeným.

„Ne, nejsi...“ odpověděl elf a vypadal, že se již trochu uklidnil, dokonce pootočil hlavu a zahleděl se kamsi nad něj do obrubní dveří. Vypadal v tu chvíli jakoby na míle vzdálený.

„Tak proč?“ chtěl vědět trpaslík. Všechno tohle... *ranit city*... bylo to absurdní. Všechno to bylo absurdní. A jestli mezi nimi nakonec přece jen něco bylo, nebo vzniklo, tak to se to dalo zahrnout pod vášnivost a chtíč, nic víc. Však se k tomu také právě schylovalo. Všechno to shromažďované napětí prostě potřebovalo ven, ale něco jiného... Ne.

Thranduil k němu znovu sklouzl pohledem a pak se pousmál, v očích opět ty žhnoucí jiskry, které vyvolávaly mrazení po celém těle. „Pošetilost mládí... Legolas je snílek odloučený od skutečného světa tam venku,“ promlouval tiše a pomalu, kradmo se k němu přibližoval, zatímco ho Thorin dál sledoval nedůvěřivýma očima. „Ještě se nenaučil dost, aby věděl, jak to chodí...“

Na konci zněl jeho hlas jako šepot. Jen ševlení, pomalé pohyby rtů v bledé tváři, rty, o kterých už věděl, jak chutnají, zatímco se ty vyzývavé oči nořily do něj, uzurpovaly si ho pro sebe. Ale tentokrát elf neudělal nic víc, než že k němu jen přistoupil na šířku dlaně, tak blízko, že cítil jeho vůni, teplo z jeho kůže, i dech ovívající jeho tvář, kterou měl zakloněnou a hledící na něj vzhůru, zatímco elfovy oči shlížely naopak dolů.

Thorin se nadechl, předchozí neshody zapomenuty. Přímo tady před ním bušilo srdce, které mohl sevřít v dlaních a vzít si ho, když bude chtít. Když jen bude chtít a dokáže se s tím vyrovnat. I kdyby to bylo jen na pomíjivou chvíli, která ho, jakmile skončí, opět uvrhne do samoty a odloučení. Záleželo jen na něm. Natáhnout se a vzít si to, nebo se otočit a jít... Byl si v tu chvíli jistý, že by ho elf nechal. Cokoliv mezi nimi právě bylo, nechal by ho jít. Ne nastálo, tak blahosklonný král Temného hvozdu zase nebyl, ale pro tuto chvíli ano.

Klesl očima níž a postupně spočinul na jeho rtech, šlachovitém hrdle, klíčních kostech prozatím ještě skrytých pod látkou jeho šatů, až nakonec hleděl přímo před sebe, do jeho hrudi, která se zvedala a opět klesala s každým elfovým nadechnutím.

A tak se tedy rozhodl, třebaže v hloubi duše věděl, že se tak stalo již dávno.

Hbitě zvedl ruce a sevřel prsty kolem elfových boků. Thranduil prudce, překvapeně vydechl a pak se jeho koutky pomalu stočily vzhůru a on se na něj shůry usmál. Úsměv někoho, kdo konečně našel, po čem pásl dlouhý čas, a teď to získá. Nedozírný skvost.

Svaly jeho těla pod Thorinovým sevřením pracovaly a on po nich pátravě a snad i

hrubě přejížděl, zatímco jeho mysl horečně uvažovala, co by měl udělat dál.

Kdyby byl stížen dračí horečkou a jeho myšlenky by zahlcovala jenom hustá mlhovina chtíce a touhy vlastnit, byl by elfa svou silou otočil, přirazil ke stěně a prostě by si bez ptaní vzal, na co měl právo. Jeho sluch by nedostihly žádné prosby, ani nářky, byl by jako utržený ze řetězu a všechny cesty zpět by pro něj byly uzamčené. Ale to nebyl tento případ. Dračí nemoc nad ním již neměla svou moc. Vysmekl se z jejích drápů a dá-li prozřetelnost, bude se mu to dařit i nadále, ať už za pomoci dračího kamene nebo své vlastní síly vůle.

Zvedl k němu hlavu a spojil s jeho světle modrýma očima pohled svých tmavých. „Odved' mě do své komnaty, můj pane,“ požádal ho a Thranduilův úsměv se ještě více rozšířil. Teď vypadal jako někdo, kdo je nejen nesmírně potěšený, ale i se mu v hloubi duše ulevilo.

Otočil se, vysmekl se z trpaslíkova sevření a se svůdným pohledem přes rameno zamířil průchodem do ložnice. A Thorin zatnul zuby a přinutil své nohy k pochodu.

Nebylo to tak, že by nechtěl. Bože, v tuto chvíli to chtěl tak moc, až to jeho tělo svíralo jako záchvat bolestivé křeče. Ale pochybnosti, ty si do jeho mysli nacházely cestu a on nesměl dovolit, aby ho zahltily. Musel jednat. Čím dříve, tím lépe. Nemyslet. Jen nemyslet. Dovolit si cítit, vychutnat a na ostatní zapomenout. A pak... Pak se vrátí do Ereboru a bude žít dál.

Stanul na prahu a rozhlédl se. Ta velká postel stále dominovala celému prostoru, který se teď ale již nezdál tak pochmurný jako předtím, když sem jen nahlížel. Asi to bylo těmi svíčkami v druhé části a vzdušnými závěsy, které se vlnily po stěnách, stejně jako u pelesti postele. Elf k němu stál otočený zády a vypadalo to, jako by se z něj stala socha. Thorin se zamračil. Čekal spíš, že učiní něco jako posledně – že se začne vysvlékat a odhalí své křivky, nebo že se pokusí zaútočit jako před několika okamžiky ještě u dveří. Ale ne. Tentokrát to byl zřejmě on, kdo na prahu svého toužení nevěděl, co dělat dál.

Trpaslík si projel rukama vlasy a odsunul je tím pohybem dozadu, aby mu nepřekážely. A pak již shodil svůj kabátec, přehodil ho přes křeslo v rohu a zůstal jen v tmavé košili a kalhotách. Zbavený krunýře se cítil o něco zranitelnější, ale také lehčí a svolnější k tomu, co chtěl udělat.

Vykročil k manželovi, a když byl na dosah, natáhnul se k němu a jeho prsty znovu sklouzly po jeho útlých bocích. Thranduil měl na sobě své temně šedé roucho dlouhé až na zem a s dlouhými rukávy a pod ním přiléhavé kalhoty, které se odhalovaly jen při rychlém kroku nebo když seděl. A všeho z toho musel být zbaven. Hned.

Z elfa unikl povzdech a pak se muž otočil. Jeho pohled byl v tu chvíli pátravý, mírný. Thorin přimhouřil oči, jako by chtěl vyslovit otázku, která ho páčila na jazyku, otázku, co se to s ním děje, ale již k tomu nedostal příležitost. Jakkoliv elf možná předtím váhal, teď se plavně sehnul a ukořistil jeho rty téměř stejně tak dravě jako předtím, jen s tím rozdílem, že na to tentokrát trpaslík odpovídal. Povytáhl se, aby

to k němu měl blíž, a prsty přejížděl po jeho bedrech a svalech zad, zatímco elfovy prsty se prodíraly jeho vlnitými vlasy a zátylkem.

Bylo to... prudké. Jiskřící vši tou potlačovanou touhou být blízko. Cítit. Chtít. Vzít si a moci si vzít. Všechno to. Bylo to svůdné. Jako zlato. Jako moc. Mámivé a přitažlivé. Natáhnout se a uchopit. Sevřít a nepustit. Chtěl to. Tak moc to chtěl. Oni oba. Jako by v tu chvíli a pro tento účel byli jeden.

Thorin zavrčel a dostal se prsty na hrudník manželova těla. A stačilo pár pohybů, pár zkušených tahů a zapínání elfího oděvu se mu začalo poddávat a odkrývat mléčně jemnou kůži pod jeho dlaněmi. Byla horká. Skoro jako kdyby měl elf horečku. I jeho oči by tomu odpovídaly, tolik zanícené pro to, co právě dělal, lesklé a přivřené potěšením.

Polibek trval, dokud se jim dostávalo dechu. A když již nestačil, elf se sklonil ještě níž a vtěsnil se svými rty do ohbí jeho krku, zatímco sám odkrýval své hrdlo k průzkumům druhého muže.

Neodolal. S rukama na jeho hrudi a jeho rty na své kůži se přisál na tu bledost a ochutnal, co se v ní skrývalo. Sálala teplem, byla měkká, napjatá a lehce slaná. Elfa musely jeho doteky lechtat nebo spíš škrábat ze všech těch vousů na trpasličí tváři, ale nevypadalo to, že by ho to odrazovalo. Neodtáhl se, ani nepřestal. Spíše naopak. Přimkl se k trpaslíkovi ještě blíž a horkými dlaněmi s roztaženými prsty prozkoumával jeho záda.

Přesto to bylo nepohodlné. Všechn ten vzájemný výškový rozdíl. Elf skloněný, ohnutý téměř až v bedrech a trpaslík stojící na špičkách ve svých okovaných botách. Musel tomu učinit přítrž. Pro dobro jich obou.

Zatlačil do elfa a on zalapal po dechu. Pak si ale uvědomil, co trpaslík chce, a podvolil se mu. Spočinul zády na svém lůžku plném podušek a příkrývek. Zlaté vlasy rozhozené kolem sebe, s hrudníkem obnaženým a očima vyzývavě hledícíma před sebe.

Thorin zahrnul čelisti a trhaně se nadechl, zatímco pracoval na tom, aby se zbavil oděvu. Boty pryč. Kalhoty pryč. Nakonec zbyla jen košile a u té stačila vteřina a také ji pozbyl. Bylo to... znervózňující i vzrušující – být pozorován těma uhrančivýma očima, každý jeho pohyb zmapován, každá část jeho tmavými chloupky posetého těla zhodnocena, všechny jeho jizvy odkryty a odhaleny. Ale dnes to nevadilo. Dnes ne.

Dokud se vysvlékal, elf jen ležel a pozoroval ho. Jakmile se ale sklonil i k jeho kožené obuvi, byl odměněn počínající aktivitou i z druhé strany. A brzy se před ním odhalila ta bledá kůže všude, kam dohlédl a kam sahalo elfovo tělo.

Thranduil zůstal ležet na svém šedém rouchu, ostatní oblečení skočilo na zemi, obnažený před ním, zatímco na něj Thorin bez dechu hleděl a snažil se vzpomenout si, kdy naposledy se stalo, že by někoho takhle moc chtěl.

V elfových očích bylo v tu chvíli něco zvláštního, opatrného, třebaže se až na svůj zrychlený dech zdál být klidný. Bylo to... cítil by se skoro nepatřičně nemít za sebou

předchozí dvě společná setkání na lůžku. Nebýt toho, že věděl, že se elfovi jeho tělo nijak neprotiví, ani neoškliví. Že jím nepohrdá, jak o tom kdysi smýšlel. Takže tohle v tom nebylo. Přesto...

Přejel po tom těle znovu pohledem a polkl. Bude ho mít, vezme si ho jako jeden ze svých pokladů, zabrousí do něj svůj otisk, aby už nikdo, nikdo!, nikdy nemohl říct, že nebyl jeho. Ano. Tak to bude.

Nadechl se a poklekl na lůžku. Blankytné oči ho sledovaly a elfovy ruce, jako by po ničem jiném ani netoužily, se zvedly a objaly jeho paže v pevném stisku. Ty oči, oči ve štíhlé, hladké tváři, propalovaly ho svou intenzitou. Zamručel a s rukama po obou stranách elfových ramen se sklonil, aby pokračoval, kde předtím skončil. Škrábavě přejel po pokožce hrdla a stekl níž. Ochutnával ho rty, jazykem, zapojoval zuby a s plytkým dechem a nízce položeným vrčením, které mu rezonovalo hrudníkem, klouzal po tom těle, jako by bylo křišťálem, který je nutné vyhladit do nejvyšší jakosti a jasů. Rozzářit.

Elf se pod ním propínal a lapal po dechu, rukama bloudil po jeho těle, ale jinak byly jeho projevy tiché, skoro až jemné v porovnání s vášnivostí, kterou zažívali.

Thorin jej objal rukama, prsty zatnul do jeho hýždí a ony se pod tím dotekem pro něj vyklenuly. Jazykem přejel po prominujících žebrech, zapátral v pupeční jamce a pak rty zmapoval boky i vystouplé pánevní kosti pod tou napnutou kůží. Elf měl hlavu zvrácenou dorazu, ústa otevřená a hrdlo mu namáhavě pracovalo s každým nádechem. Byl štíhlý a šlachovitý. Štíhlejší než minule, skoro hubený, jak si Thorin náhle uvědomil, třebaže ho nahého viděl jen poměrně krátce a jeho myšlenky při posledním setkání putovaly zcela jiným směrem. Ale asi to tak mělo být. Těžko říct, jak všichni z jeho lidu vypadali pod svými hábity...

Dál putoval po jeho těle. Bylo to podivné. Dobře věděl, jak takové milování vypadá, jak je cítit, jak spaluje, jen ho nikdy nenapadlo, že by mohl něco podobného zažít s elfem. S elfem! Mužem vždy tak odděleným od okolního světa, že to vypadalo, jako by stál za skleněnou tabulí. Mužem, který nedával najevo, co si myslí, pokud jej nepohltil hněv a nenávist a jeho pohled nerozséval zkázu. Mužem jemných způsobů a mírných gest, zatímco z jeho úst plynula slova, která dokázala zranit nebo zcela zmást, záleželo jen na okolnostech.

Na jednu stranu to všechno nechápal, na stranu druhou se tomu vlastně nedivil. Silné city vždy dokázaly s myslící bytostí cvičit jako bouře nad krajinou a oni dva nebyli žádnou výjimkou. A že jejich vzájemné city silné byly, o tom nepochyboval. Všechny ta nenávist, nevraživost trvajících staletí musela někam vytrysknout, i kdyby to znamenalo, že se uvolní přes milostné vzplanutí a žádostivost těl.

Povytláhl se a přesunul své boky doposud spočívající na pokrývkách na elfa. Jejich slabiny po sobě přejely a on ucítil zachvění, nejen své, ale i manželovo. Zvedl hlavu a počkal, až se elfova víčka zvednou a znovu se objeví modré panenky, právě teď zastřené vášní.

A pak s pohledem upřeným do těch očí lechtivě přejel bříšky prstů po levé straně

jeho břicha a níž, pohladil kůži třísel a elf v odpověď vydechl zadržovaný dech a pokrčil kolena svých dlouhých končetin.

S Thorinem to cuklo, jak se jeho pánev dostala mezi jeho nohy a ruka spočívající na vnitřní straně štíhlého stehna měla náhle volný přístup do těch intimních míst. Neodolal a dotkl se měkké kůže varlat a ten jinak tichý elf vydal zvuk, hlasitý sten, jaký u něj ještě neslyšel.

Sklonil hlavu k jeho břichu a políbil kůži pod hrudním košem. A pak ta ztěžklá varlata sevřel celou dlaní a jemně promnul. Elfův dech přestával stačit, v hrudi mu s každým úderem srdce hlasitě zadunělo, ale Thorin pokračoval se svým mučením a vystoupal ještě výš, až na penis, který byl při předchozích setkáních v něm. Byl horký a pevný, přejížděl po něm prsty a palcem pohladil vlhkou hlavičku. A elf v tu chvíli zatnul čelisti a pevně sevřel oční víčka a dech mu na okamžik odumřel na rtech.

Líbí se mu to, pomyslel si Thorin uspokojeně, líbí se mu být opečovávaný, laskaný, jistěže ano. Naposledy stiskl jeho mužství a pak již jeho ruka zamířila zpět, dolů, mezi jeho pŕlky, až na jeho vstup.

Elf jej v tu chvíli pozoroval zpod přimhouřených řas, na tváři lehký úsměv. Nepatrně se chvěl, jestli chladem nebo očekáváním, to nedokázal říct, sám uvnitř cítil brnění, kterého se v tuto chvíli dalo zbavit jen jedním způsobem.

Zatlačil a s úsilím se prodral do jeho těla. Elfův dech se zrychlil, ale modré oči jej nepřestávaly pozorovat. A tak se jeho mozolnaté prsty nepřerušeny nořily dál a hlouběji, připravovaly prostor pro budoucí vpád, mělnily a uvolňovaly svaly, aby... vlastně nevěděl proč... aby si to usnadnil, aby to usnadnil jim oběma, aby neslyšel výkřiky bolesti a nemusel se dívat do obviňujících očí. Ano. Tak to bylo. Pro jeho vlastní dobro.

Elf zatínal zuby a dýchal skrz ně. I jeho ruce byly sevřené v pěst a drtily svým stiskem povlečení jeho postele. Ale sám neučinil žádný pohyb, aby ho zastavil, nevyšla z něj žádná slova, která by ho brzdila.

A tak se nakonec vytáhl z jeho těla, zapřel se podél jeho boků o ruce a se zavrčením do něj vnikl.

Bylo to... ta těsnost, která ho obklopovala, elfova prohnutá záda i odkryté hrdlo jeho zvrácené hlavy, obepínalo ho to, nutilo zadržet dech a zklidnit své bušící srdce, které mu hrozilo vyskočit z hrudi.

Opřel se hlavou o jeho hrudník, pod kterým do hrudní kosti zvonivě naráželo druhé srdce. *Buch buch buch.*

Ta chvíle mu na uklidnění stačila, protože touha ho opět hnala dál. Zvedl se na rukách, pánvi se stáhl a pak znovu vyrazil dopředu. Prudký pohyb, kterým se dostal ještě více do nitra manželova těla.

Elfovy ruce našly jeho zápěstí, a zatímco spolu ladili svůj zběsilý rytmus, zatímco se jejich dýchání stupňovalo a vášeň stoupala na vrchol, ty štíhlé prsty se kolem jeho

rukou stáhly až s děsivou pevností. A pak se rozeběhly po jeho pažích, s každým přírazem stiskly a pak opět povolily, až se dostaly na jeho ramena, kde hnětly a zatínaly se do nich a Thorin tiskl svůj ret zuby, zatímco se mu nedostávalo dechu a měl pocit, jako by právě podnikal zběsilý cval na koni, na kterém se nemůže udržet.

Všechno to úsilí, námaha, těsnost, elfova pánev mu vycházela vstříc, zatímco jeho boky kmitaly rychleji a rychleji, až to bylo prostě příliš. Příliš všeho a on automaticky jednou rukou hmátl po manželově mužství a začal ho horečně třít, třebaže na něj elfovy oči v tu chvíli hleděly nevěřícně a překvapeně, snad i šokovaně.

Nestaral se o to. Věděl, že je blízko a že když to neudělá teď, pak na to možná nebude mít později sílu.

Thranduilovi padla hlava znovu dozadu a pak zmizely i jeho ruce z Thorinových ramenou. To už trpaslík věděl, podle toho novou krví naběhlého penisu i přiškrceného dechu, že bude stačit málo a elf vyvrcholí.

A přesně tak se stalo.

Prudký sten proťal královskou ložnici, štíhlé tělo se prohnulo a jeho ruce znovu sevřely pokrývky. A třebaže jím procházely slastné křeče, svaly mu vibrovaly v těle, Thorin nezaváhal a dál přirážel, až nakonec dospěl k vlastnímu okraji a s vrčením se přes něj přehoupl.

Svalil se na elfovo tělo v doznívající rozkoši a prodýchal, co právě prožil, zatímco druhý muž dělal to stejné.

Trvalo hodnou chvíli, než opět slyšel své vlastní myšlenky a ne jen tep krve ve svých uších, než se i dunivá bouře pod ním začala uklidňovat, i než si začal uvědomovat, k čemu právě došlo a jaké to bude mít následky do budoucna.

Nadechl se a pokusil se odsunout, ale paže na jeho ramenou mu dovolily jen tolik, aby nadzvedl pánev a vyklouzl z těla druhého muže ven, a pak jej znovu přitiskly dolů, k sobě, na hřejivou a zvlhlou kůži hrudníku.

Vzhlédl právě ve chvíli, kdy se elf natahoval pro další příkrývku. Zamračil se a chtěl vzdorovat, ale manžela to nezastavilo, protože svůj pohyb i přes jeho nevoli dokončil a zahalil je oba.

A pak byl vtažen do objetí a jeho vlasatá hlava se ocitla v ohbí elfova krku.

„Nepřemýšlej a prospí se...“ uslyšel jeho hlas a tolik chtěl, aby se mu mohl podvolit. Jenže jeho mysl, jeho stále ještě trochu omámený rozum hlasitě namítal. Pokud to udělá, pokud tu zůstane, kam bude tohle všechno směřovat? Kam je to zavede? Co se stane *potom*?

Přesto to bylo příliš. Únava, doznívající pocity z milování, obklopující teplo a to tělo, které se k němu tisklo s náklonností a důvěrou.

Povzdechl si a upravil svou pozici, aby byla pohodlnější. A pak již zavřel oči a nechal se ukolíbat vlnami spánku, zatímco u jeho ucha elfův tichý hlas švelel slova, která

neznal, ale která zněla podobně jako: „*Pul-nín melethril anann, nín meleth...*“

Konec čtvrté části

Pozn1: Překlad Thranduilova a Legolasova rozhovoru:

„*Ada! Ada, dartho!*“ – „Otče! Otče, počkej!“

„*Ada, an ngell nîn, boe?*“ - „Otče, prosím, je to nutné?“

„*Farn, Legolas! Ego!*“ – „Dost, Legolasi! Odejdi!“

„*Av-'osto, ionneg, av-'osto...*“ – „Ničeho se neobávej, můj synu. Ničeho se neobávej...“

„*No dirweg, ada...*“ – „Dej si pozor, otče...“

Pozn2: Thranduilova poslední slova:

„*Pul-nín melethril anann, nín meleth...*“ – „Bud' můj na věky, láska má...“

Pátá část – Noc čtvrtá

Uplynulo již téměř čtvrt roku. Thorin právě opětovně přemítal nad tím, jak asi bude probíhat další návštěva elfů, když dostal zprávu, že se ve spěchu blíží elfská družina čítající sotva pět mužů. Zamračil se, nasadil korunu a urychleně se odebral do trůnního sálu.

Nedokázal odhadnout, co mohli chtít. Žádný obchod naplánovaný neměli, ani závazky, které by bylo třeba dodržet, takže...

Usedl na trůn, po jeho boku se postavili oba jeho synovci, zatímco nad ním svou třpytivou silou zářil arcikam, a čekali. Bylo poledne, Hora byla touto dobou poněkud tišší, a tak k nim již doléhal hluk od vchodu i klapání koňských kopyt po vyhlazeném povrchu silnice. A pak zahlédli ty štíhlé postavy, jak jsou spěšně vedeny k nim.

„Vaše výsosti, zdravím vás,“ poklonil se první z elfů, světlovlasý, když se dostal až pod trůn. Všichni byli oděni do dlouhých šatů, ale nebylo na nich žádné zdobení, jaké vídal u vznešených rouch při jejich oslavách. Jen oděv na cestování a plášť. „Přicházím k vám se zprávou od svého pána, krále Thranduila.“

Thorin se zamračil, ale pokynul mu, aby pokračoval, zatímco se po sobě oba další trpaslíci kradmo podívali.

„Můj pán ti vzkazuje, vaše veličenstvo, že je mu to velice líto, ale že se bohužel na další návštěvu království pod Horou nedostaví. Necítí se příliš zdrav na takovou cestu a na to, aby ti mohl dělat náležitou společnost.“

Thorinovi se ještě více prohloubily vrásky na čele, přemýšlel nad tím, co se asi mohlo stát, ale elf ho z jeho rozjímání vyrušil svou otázkou: „Jakou mám přinést odpověď, výsosti?“

„Že vašemu králi přeji brzké uzdravení,“ odpověděl trpaslík rozmrzele. Elf se poklonil a pak již viděli jen jejich vzdalující se záda.

Kili se podíval po Filim přes trůn a tiše pronesl: „Myslíš, že se vymlouvá?“

„Jako že se mu sem nechce?“ poškrábal se Fili za uchem. „No, smysl by to dávalo. I když... posledně si tady docela lebedil, řekl bych. A Bilbo je už pryč, aby mohl zase něco natropit, tak...“

„Dost!“ zavelel Thorin přísně a oni se na něj překvapeně zadívali. „Žádné nemístné spekulace, dokud nezjistíme, co se děje,“ utnul je a sám vyrazil do svých komnat.

A oni za ním hleděli, jako by ho nepoznávali, dokud jim svým rázným krokem nezmizel z dohledu.

ooOoo

Sám ve svém pokoji za sebou Thorin zabouchl dveře a pak ztěžka dosedl do křesla. Mělo by se mu ulevit, jistěže mělo, tak proč přitom kolem srdce cítil takový tlak, jako by ho něco svíralo a hrozilo, že ho to zadusí?

Praštil pěstí vztekle do stolu, ale pak si nalil vína a okamžitě upil z poháru. Ten trpký mok mu vklouzl lehce do krku a vnesl do jeho těla trochu toho příjemného tepla.

Všechno to byla elfova vina. Všechno! Mohl za to, že ho odsoudil k tomuto způsobu života, i za to, že ho donutil toužit po něčem, co si sám zakázal. Mohl za jeho sny. Sny plné pocitů tak silných, až ho to budilo ze spánku a jeho tělo tepalo potřebou. A teď mohl i za to, že sotvaže uslyšel slova poselství, měl sto chutí nasednout na svého poníka a tryskem vyrazil do Temného hvozdu, jen aby se přesvědčil o tom, co se stalo.

Stal se z něj otrok. Král zpod Hory se stal otrokem svého těla a srdce, jen proto, že se to tomu elfovi zamlouvalo.

Zprudka dýchal a drtil pohár ve své ruce. Kdyby jen... kdyby jen poslechl rozum a nezacházel dál, než musel. Kdyby jen...

Pomyslel na to ráno, kdy se probudil v elfově ložnici a poníženě přivřel oči. Ležel s ním pod peřinou, hlavu odloženou na jeho polštářích, a tiskl se k němu jako dítě ke své matce, bradu vmáčknutou do jeho krku a ruce přehozené přes jeho záda. Bylo to tak... pokořující, že se k něčemu takovému nechal přemluvit jeho svůdným vábením. Bylo to... ostudné a nejraději by se v tu chvíli hanbou propadl do té nejhlubší propasti. Ale ani on neměl takovou moc. A tak se nakonec s nejvyšší opatrností vymanil z té náruče, vysmekl se zpod peřiny a po špičkách sesbíral všechno své oblečení, jen aby se v předpokoji oblékl a bludištěm chodeb zamířil do své komnaty.

Strávil tehdy v Temném hvozdu ještě celý den a noc, i když by nejraději vyrazil hned to ráno, co se probudil. Ale z obav o svého synovce cestu raději odložil. A tak se nakonec skrýval v temných zákoutích paláce, jako nějaký zločinec, hlavou mu kroužily chmurné myšlenky a kdykoliv ucítil, že je mu snad ten zpropadený elf nablízku, zmizel nějakou jinou chodbou pryč, hlouběji a dál od něj, aby neudělal tu stejnou chybu jako předtím a nenechal se zmámit jeho svůdnými půvaby.

Protože on nemohl. Nemohl! Bylo by to jako... Ztěžka polkl a postavil svůj pohár zprudka na stůl. Bylo by to, jako se cítil právě teď. Jako nějaký motýl přišpendlený v obraze a vystavovaný na odiv všem chtivým očím. Jako by byl obnažený, zbavený všech hradeb, které kolem sebe vystavěl, a zcela vydaný na milost někomu jinému.

A to... to prostě nemohl dovolit.

ooOoo

Následující týden byl pro krále trpaslíků pernou zkouškou jeho pevné vůle. Usínal sotva na pár hodin a budil se ztropený potem a s lapáním po dechu. A přes den... špatná nálada ho neopouštěla, štěkal své rozkazy jako starý, nevrlý pes a trpaslíci jen oněměle klapali pusou a mrkali nad jeho změněným chováním.

Věděl, že to, co dělá, je špatné, věděl to až moc dobře, jenže něco uvnitř něj jej nutilo tak jednat. Něco ho hnalo dál a dál, až do krajnosti a on musel všechnu tu energii vyventilovat, jinak měl pocit, že vybuchne.

A pak se ereborští havrani vrátili se zprávou, že se nic nezměnilo a krále elfů vskutku nikdo neviděl již po dva týdny, a Thorinův pohár pevné vůle definitivně přetekl.

Aniž by se nad tím příliš rozmýšlel, svolal sedm ze svých přátel, kteří byli zároveň i nejlepšími jezdci – Dwalina, Gloina, Bifura, Bofura, Noriho, Oriho a Doriho, království zanechal v rukách Filiho, Kiliho a Balina a vyrazil s touto malou výpravou na cestu na západ.

Nebyla to poklidná cesta, nikde se nezdržovali, nikde ani přílišně neodpočívali. Hnali poníky jako splašení, až po dvou dnech dorazili do jeskynního sídla svého elfského spojence.

Brána se před nimi otevřela a oni vklusali dovnitř, zatímco se kolem nich začali shromažďovali zmatení elfové. Thorin se s ničím nezdržoval. Celou cestu jel s utkvělou myšlenou na to, že ho prostě musí vidět. Ať se stane cokoliv, musí ho vidět a pak... pak se uvidí.

Sesedl z koně, sotva se ohlédl, aby nařídil trpaslíkům, aby se o všechno postarali a pak si odpočinuli, a už se hnal chodbami, které se pro něj již staly poměrné známými, až ke komnatám, o kterých věděl, že náleží králi.

Elfové se jej snažili zadržet, tvrdili, že nemají právo kohokoliv vpouštět, ale tvrdý, možná až děsivý pohled krále trpaslíků, je nakonec všechny jednoho po druhém odehnal, až se Thorin konečně dostal k těm zdobeným dveřím, u kterých minule stál v očekávání toho, co se stane.

Stiskl kliku a ona pod jeho sevřením povolila. A pak již procházel zšeřelým předpokojem, až tam k posteli, kde tušil postavu svého manžela.

Bylo tam teplo, na římse hořely svíčky a v krbu plápolal oheň, přesto se tělo pod přikrývkami chvělo. Thorin oněměle přistoupil blíž. Elf měl tvář otočenou k němu, oči zavřené a levou pěst, zatímco spočíval na břiše, sevřenou na polštáři. Byl pohublý a bledý, vlasy, jindy tolik upravené, mastné a slepené potem. A když se opatrně přiblížil ještě víc, téměř až k lůžku, elf otevřel oči a Thorin lapnul po dechu, protože ty oči vypadaly jako oči nevidomého. Vzdálené a překryté mlhovinou. Jako by hleděly do prázdnoty.

„Thranduile...” zašeptal, ale víc se neodvážil. Bylo to... měl pocit, že kdyby se ho teď dotkl, toho těla, které se vždy zdálo tak silné, i přes svoji ladnost a éteričnost, kdyby snad zvýšil hlas, že by se mu rozpadlo pod rukama jako křehký porcelán, jako pavučina.

Elf se malátně usmál, jeho oči se trochu projasnily a sevření ruky povolilo. Přesto Thorinovi vyschlo v krku, protože tohle byl úsměv blázna, pošetilce, ne sebejistého a vznešeného krále, kterým byl.

Nadechl se, aby něco řekl, dostal ho z toho omámení, ale byl předejit jeho slovy.

„Sen... hmmm... opět jen sen. Duchové mě jím neustále mučí,” pronášel elf zasněným hlasem se stále tím stejným úsměvem. Ale pak se na jeho čele objevily

vrásky. „Měl by ses však usmívat. On se vždy usmívá. Tohle tvé mračení je až příliš skutečné...“ vydechl, než jeho oči znovu pohasly a on se opět ponořil do toho svého podivného spánku.

Thorin zamrkal, zaklapal ústy. Měl sto chutí začít křičet a popadnout ho za ramena a třást s ním, dokud by...

Z jeho šokovaných myšlenek ho vytrhlo klapnutí dveří a pak rychlé kroky, takže když se otočil, již za sebou viděl prince Legolase, který sem musel narychlo dorazit, aby ho zastavil.

Chtěl ho zbombardovat otázkami, možná dokonce obviněními, ale když si lépe pohlédl tu unavenou tvář a rysy, které prozrazovaly bolestné smíření, nechal se po jeho tichých slovech: „Pojď se mnou, Thorine, prosím,“ s posledním pohledem věnovaným manželovi odvést ven.

Legolas jej zavedl jen o několik dveří dál, zřejmě do svých pokojů nebo do společných prostor, to nevěděl a bylo mu to v tu chvíli jedno. Celý ten šok z toho, jak ho tam viděl, všechno to... hromadilo se to v něm, drtilo ho to svou silou.

Elf mu pokynul ke stolku a sám se usadil naproti. A pak jim oběma nalil štědrú dávkú vína.

Sotva se napili, Thorin řekl to, co jej páliło na jazyku, to, co považoval za obecnou pravdu: „Elfové nebývají nemocní.“

„Ne...“ odpověděl Legolas tiše a jeho víčka se při tom prohlášení lehce zachvěla.

„Tak proč...?“ chtěl vědět. „Jak k tomu došlo?“

Elf přivřel oči a pak vstal. Thorin ho sledoval s nevolí. Už už chtěl něco podotknout o vši té vyhybavosti a kluzkosti elfů, když se Legolas, otočený k němu bokem a hledící kamsi do stěny, ale spíše do dálek ve své mysli, rozmluvil.

„Můj otec...“ začal rozvážně, ale pak zavrtěl hlavou a věnoval mu přímý pohled. „Věděl jsi, pane, o mé matce, že ano?“

Thorin se zamračil. Jistěže věděl. Všichni ve Středozeří o ní věděli. Byla Thranduilovou družkou a matkou jeho syna, prý velmi krásná a vznešená elfka, ale zemřela někdy poté, co se narodil Thorinův otec, Thrain, nikdo přesně nevěděl proč. Kývl tedy na prince, aby pokračoval.

„Moje matka byla velmi hrdá žena, milovala slunce a smích, uctívala vše živé snad s ještě větší oddaností než všichni ostatní,“ pronášel se smutným úsměvem na rtech, „milovala tanec, pohyb a jízdu ve větru a také... mého otce.“

Thorin se ještě více zachmuřil, netušil, proč mu tohle všechno vypráví a co to s tím má společného. Nechtěl se tu zaobírat minulostí vládnoucí linie elfů z Lesní říše, jen přijít na to, co se to stalo s jeho manželem.

„Ale co...“ začal, byl však přerušen.

„Nech mne domluvit, pane, prosím...“ ozval se Legolas vlídně, jako by měli všechen čas světa.

Netrpělivě něco zavrčel a zle se na něj zadíval, ale jinak ho tedy nechal mluvit. Pokud mu má někdo poskytnout nějaké vysvětlení, pak on. A bude lepší ho nechat pokračovat, dokud je k tomu svolný.

„Jejich city byly vzájemné a velmi silné. Když ale v poslední válce druhého věku zemřel můj děd, Oropher, a můj otec se ujal vlády, přestávalo to stačit,“ řekl a pak se obrátil při svých posledních slovech přímo na něj. „Nevím, co je ti známo o elfí kultuře a svazcích, Thorine, ale náš lid, třebaže se zdá odtažitý a chladný vnějším očím, oplývá city tak silnými, že přetrvávají věky.“ Hořce se usmál a povzdechl si. „Někdy se ovšem stane, že zeslábnu, i když je ten druhý, kdo miluje, stále cítí plnou silou.“

Thorin mu věnoval plnou pozornost, třebaže stále nechápal, kam směřuje.

„My elfové také stárneme, třebaže se o nás říká, že jsme nesmrtelní. Ale vskutku stárneme každým započatým údobím, i kdy velmi pomalu. Naše těla jsou pevně spjatá s naší myslí. A když není naděje, když se cíl našeho života rozplyne nad horizontem jako červánky za soumraku, nevydrží ani naše schránky takové strádání a sejdou z tohoto světa, i když ještě nenastal jejich čas.“ Odmlčel se, lehce sklonil hlavu a pak mu znovu pohlédl zpřímá do očí. „Má matka zemřela, Thorine Pavézo, protože té lásky nebylo pro ni dost.“

To prohlášení mu vyrazilo dech. Jak by mohl... elf... bytost, která se vždy zdála tak chladná a odpoutaná od všeho, zemřít jen kvůli neopětovanému citu? Jak by to bylo možné? To by pak přece téměř všichni vymřeli a nezbyl by žádný z nich. Vždyť láska, která nemá návratu... tolikrát to zažil, tolikrát to viděl... trápení, soužení, ano... ale smrt?

„Vidím v tvých očích nevíru, králi, dovol mi ti to tedy vysvětlit. Ne každý elf by mohl zabřednout do takového stavu, ze kterého by již nebylo návratu. Jen cit velmi silný něco takového dokáže, a to v jedinci, který takovému citu dovolí, aby ho pohltil. Ale když se tak stane a jeho mysl je toho citu plná a on zjistí, že ztratil toho druhého, když pak již nevidí cesty ven, jeho mysl ho zanesse do míst našich stvořitelů, kde bloudí a hledá, uzavírá se před světem víc a víc, až té cesty již vskutku není. A jeho tělo nakonec seschne a život ho opustí.“

Thorin otevřel ústa, pak polkl. „Takže vaše matka...“

„Zemřela zármutkem, dalo by se říct,“ přikývl Legolas.

„Pak ale...“ začal nevěřícně, zatímco mu v hlavě myšlenky zběsile klokotaly a otázky z něj prýštily jako potok ze svého pramene. „Proč by se Thranduil něčemu takovému vystavil? A jak to vůbec bylo možné? Je to pouze rok a mezi námi není nic, co...“

Legolas si nahlas povzdechl a on k němu zvedl hlavu. „Nikdy ti nepověděl, proč tě zachránil? Proč vynaložil tolik úsilí a péče?“

Thorin se trhaně nadechl a zavrtěl hlavou.

„Vidět mou matku umírat bylo...“ začal princ truchlivě a znovu se od něj odvrátil,

„bylo to těžké pro všechny. Uzavřela se před námi, ale nebylo návratu. Již se rozhodla. A cokoliv by otec učinil, jakkoliv by třebaš napravil svou chybu, nemohl jí pomoci. Musel s tím vědomím žít po tři sta let. S vědomím, že to zavinil...“ odmlčel se a pousmál se, dalo-li se to takto z profilu říct, „Mohu se jen dohadovat, co se v něm odehrávalo pak, ale myslím si, že po těch tři sta let bylo otcovo srdce tou ztrátou mrtvé. A že se...“ nadechl se a věnoval mu znovu svůj pohled, „a že se probudilo až tehdy, když pohlédl na sílu odhodlání a ducha muže... krále, který ho tak moc nenáviděl, že od něj nepřijal nabídku pomoci, když byl v nesnázích, který přešel pěšky celou Středozem, aby si znovu vybojoval své místo na slunci, a který pak umíral na bojišti, aniž by měl naději spatřit svůj domov opět vzkvétat. Myslíš si, že je to tak nepochopitelné, Thorine Pavézo, že by se elf mohl zahledět do trpaslíka, který dokázal tolik, zatímco od něj všichni očekávali tak málo?“

Thorin zamrkal, pohled sklonil ke svým rukám, které, aniž by si toho byl vědom, sejal k sobě a teď je mocně svíral. „Nikdy mi to...“

„Neřekl, já vím,“ odvětil princ. „Varoval jsem ho, aby nezacházel dál, než musí, ale nedal si říct. Byl příliš...“

Nedokončil svou větu a Thorin k němu vzhlédl, protože chtěl odpověď znát.

„Myslím, že to víš, Thorine. Myslím, že už víš, co mám na mysli...“

Thorin si olízl vysušené rty, zrak mu padl na pohár vína, ale přestože chtěl a cítil tu potřebu, nenapil se. Nedokázal na víno ani pomyslet.

„Co mám udělat?“ vyšlo z něj pak po chvíli, asi trochu mimovolně, ale přesto se na prince zadíval pro odpověď.

„Nevím. Začalo to už, podle mých zpráv, na jaře. Ale za poslední měsíc se to zhoršilo. A pak se před čtrnácti dny uzavřel docela. Myslel si, že se za tebou ještě vypraví, třeba na posled, ale byl už dost slabý, sotva něco snědl, a tak nakonec vyslal to poselství. Je příliš hrdý, než aby ti cokoliv řekl, dokonce vydal příkaz, aby tě k němu nepouštěli, kdyby ses sem, ať už z jakéhokoliv důvodu, vypravil. A my jeho příkazy plnili. Nečekali jsme, že bys ses dobrovolně...“

„Že bych se vrátil,“ dokončil za něj Thorin a kývl na to hlavou. Jistěže nečekali. Po tom svém minulém odchodu, kdy se kvůli všemu tomu studu králi elfů vyhýbal velkým obloukem a nakonec, když došlo na loučení, jen mu na pozdrav pokynul hlavou, aniž by mu dovolil se byt jen přiblížit... Měl rozluštit ten jeho pohled, měl překonat tu svou pýchu a nadutost a vztek na sebe sama a rozhlédnout se také kolem sebe. Měl...

Zprudka vstal a začal se zatnutými pěstmi přecházet po místnosti. Myslel si, že ho zavrhl, Thranduil si myslel, že ho zavrhl, zatímco on jen nedokázal ve svém srdci přijmout, že by mohl zatoužit po jeho blízkosti z čistého popudu duše a ne jen z povinnosti přetrpět jejich setkání a cítit se přitom jako mučedník.

„Musím ho vidět!“ vydechl nakonec a obrátil se k okamžitému odchodu.

„Můj pane, nejsem si jistý, zda...“ chtěl ho princ zastavit, ale on se nechtěl dát. Už

byl přede dveřmi, natahoval se po klice, když za sebou zaslechl povzdech a pak nová slova: „Nechtěl by ses, Thorine, alespoň vykoupat a převléknout?“

A on prudce zamrkal a pak sklonil hlavu ke svému oděvu, který byl vskutku celý zaprášený a zaváněl koninou a potem z celé té cesty z Ereboru až sem.

Otočil se na něj a nakonec po chvíli váhání kývl.

„Nechám ti tedy přinést čisté šaty, pane. Zatím se můžeš osvěžit v našich lázních...“

ooOoo

Vlasy měl ještě vlhké, když se spěšně oblékal. Horká koupel z něj sice smyla nečistoty těla, ale jeho myšlenky byly stále tak chaotické a chmurné jako ještě před chvílí, vlastně jako již od té doby, co do trpasličího království vstoupilo to poselství. A když ho tam pak viděl ležet, v podivném stavu blouznění, kdy byla všechna ta hrdost a vznešenost ta tam a zbyla jen křehkost a vzdušnost... Thorin ještě nikdy v životě nebyl tak zmatený a zároveň naplněný zlostí.

Patřil mu. Thranduil mu patřil! A on se možná zachoval jako zbabělec, který utíká ze svého prvního boje, ale jak mohl předjímat takové následky po pouhých několika měsících svazku, ke kterému byl v podstatě přinucen?

Elfové se vždy vychloubali svou věkovitostí, neustále ostatním smrtelným národům dávali hlasitě najevo, že zatímco oni tady již dávno nebudou, ani jejich synové a synové jejich synů, oni budou stále kráčet po Středozemi, jako stálice, jako hvězdy na noční obloze. A teď tohle.

Zahleděl se na sebe do zrcadla a zavrčel. Musí zjistit, jestli je to pravda. A musí to udělat hned!

Vyšel ze dveří, prošel další místností, až se dostal na chodbu. A pak již spěchal k těm známým dveřím, u kterých nyní ale čekala hlídka, kterou zřejmě předtím, během toho jeho překotného vpádu, odvolali.

Nenechá se odmítnout, i kdyby na něj vytasili zbraně, byl odhodlaný se do té místnosti třeba probojovat. Nasadil svůj nejvýhrůžnější pohled a rázné tempo hlasitých kroků, když v tom...

„Thorine...“

Povzdechl si a nakrátko přivřel oči. Jak bylo možné, že měl ten všetečný stařec potřebu vždy se objevit v nejméně vhodnou chvíli?

„Tharkûne,“ zavrčel a otočil se na něj, „také mě chcete odrazovat? Také mi budete říkat, co mám a co nemám dělat?“

Gandalf se zachmuřil a opřel se o svou hůl, když před ním stanul. „Ale kdeže, to bych si nikdy nedovolil.“

„Tak co tedy chcete?“

Čaroděj si smutně povzdechl. „Varovat vás. Doslechl jsem se od havranů v Mlžných horách, co se stalo, a přišel jsem, co nejrychleji jsem mohl. Thorine,“ zahleděl se na

něj vážně, „cokoliv se mezi vámi stalo, je jen a pouze vaše věc, to zcela respektuji. Ale měl byste vědět, že elf v takovém stavu je nepředvídatelný. Měl byste vědět, že cokoliv se tam stane... hmm... řekněme, že může převládnout instinkt udržet si při sobě, co je tomu dotyčnému drahé, podobně jako u vašeho děda, když se u něj rozhořela dračí horečka...“

Thorin se zamračil a ztěžka se nadechl. Připomínka slabosti vlastního rodu mu teď vůbec nebyla milá, zvláště po tom všem, co se dozvěděl od elfího prince. „Co mi tedy radíte?“

„Opatrnost. A také to, abyste svého manžela za cokoliv, co se dnes stane, neobviňoval...“

Thorin k němu zvedl své modré oči a pak pevně kývl. Ale ještě než se zcela otočil a zamířil do těch dveří, ohlédl se přes rameno.

„Věděl jste to, že ano?“

Čaroděj se smutně posmál a sevřel svou hůl ještě pevněji v obou dlaních. „Ano, věděl...“ odpověděl tiše, načež k tomu ještě dodal: „Ale nemohl jsem nic dělat. Kdybyste se to dozvěděl moc brzy, nevěřil byste. Ani já sám jsem v to neměl moc víry. Ale když jsem ho tam spatřoval, jak o vás pečuje, zatímco vy jste ještě nevěděl o světě...“ pousmál se laskavým úsměvem, „inu, chodím po této zemi již dlouho a láska mě stále dokáže překvapit.“

A pak se otočil a nechal Thorina v zamyšlení vstoupit do komnat jeho chotě.

ooOoo

Ten pokoj byl stejně zšeřelý jako prve a ani světlo ohně a teplo nedokázalo vynahradit chlad, jaký cítil uvnitř. Vysvlékl se jen do košile a odklopil peřinu, aby mohl k elfovi, který nejevil zdání o světě, přilehnout. Stále spočíval na boku, a když se ho dotkl, celý se sám rozechvěl. Jeho ruce byly ledové, a jak se k němu posouval blíž, zjistil, že má studené celé tělo. Dokonce, i když se přivinul k pokožce jeho hrdla, cítil od něj stále chlad, zatímco do jeho tváře doráželo teplo pokoje.

„Co jsi to učinil...“ začal mu šeptat, zatímco rukama klouzal po jeho vyhublé postavě oděné v košili a zabalené do deky, jako by se nedokázal zadržet. „Ostatní označuješ za pošetilce a blázný, zatímco sám sebe uvrhneš do temnoty? A kvůli čemu? Kvůli čemu, řekni?“

Jeho hlas se stával naléhavějším, zoufalejším, jak si to všechno začal uvědomovat, a jeho paže k sobě tiskly elfovo tělo stále pevněji.

Přesto se odpovědi nedočkal. Mužovo srdce bilo v pravidelném, možná až moc pomalém rytmu, a jeho dech se zdál klidný. Jen ten třas, který prve viděl, ustával, a pak si elf mručivě povzdechl a ruku, kterou měl předtím odloženou na polštáři a pod kterou se Thorin uhnízdil, mu zapletl do vlasů.

Bylo to povzbuzení. Malé ale přece. A trpaslík nepřestával šeptat svá slova výčitek i taková, která utěšovala, nebo jiná, která nedávala pražádný smysl ani jeho vlastním uším, a předávat mu své teplo a hladit ho dlaněmi a rty se otírat o jeho

pokožku.

Bylo to zoufalé. Jako by se ho snažil nalákat zpět do Šedých přístavů, ze kterých již elfova loď vyplula. Všechna ta mlha, která ho halila, chlad opředený jinovatkou. Thorin zavřel oči a představil si slunce vycházející nad Erebozem, horu ve své největší kráse, celou ozářenou světlem, paprsky, které se odrážely od sněhových ploch a oddělovaly prolákliny od stínů. Vznešená a majestátní, v celé své nádheře. Miloval ji. Neuměl bez ní žít alespoň ve svém srdci, to k ní se upínaly všechny jeho myšlenky, když byl v nesnázích, v úzkých, když jeho srdce sužovaly útrapy, jaké předtím nepoznal. To k ní. A teď něco z toho ukáže i elfovi. I kdyby jen tím, jak se bude usilovně snažit předat mu tou svou představou.

Dýchal do té jemné kůže a snažil se zklidnit svůj dech. Prostě na něj počká. Může počkat. Může...

Přítáhl si ho blíž, dlaní vklouzl na jeho týl, tak útlý, bez obtíží ho objal prsty, a pak se povytáhl, aby mu byl tváří v tvář.

Palcem přejel po jeho odkrytém uchu, zákrutech boltce, špičatém okraji, zatímco zbytkem prstů objímal temeno jeho hlavy, a druhou ruku přiložil k jeho stále chladné tváři. Nikdy nebyla chladná. Předtím nikdy nebyla chladná. Jakkoliv chladný se zdál jeho pohled a slova, když byli spolu, jeho pokožka vždy hřála, skoro pálila, zatímco se jeho oči nořily do Thorinových a dělily ho svou intenzitou.

Opřel si své čelo o jeho a rukama přejížděl hřbetem prstů po jeho tváři. Byla tak nehybná, tak moc, že se na to nemohl dívat. A pak se nadechl, trochu trhaně, a se zavřenými očima zvedl hlavu, aby mu na ústa vložil polibek.

Pamatoval si, kdy to Thranduil učinil poprvé. V tu druhou noc, v tu, kterou strávili v Ereboru. Nikdy by si nemyslel, že bude jednoho dne líbat elfa, ani že to dokonce udělá dobrovolně, bez toho, aby byl přinucen, nebo jen odpovídal na jednání druhého muže.

Hladil ty rty svými a jemně po nich přejížděl, předával mu vzduch, který sám dýchal, zatímco pokračoval v drobných dotecích, máje na paměti vzpomínky i touhu vrátit se opět tam, kde byli. K tomu milostnému jiskření, které připravovalo o dech a nechávalo srdce provádět přemety v hrudních koších.

Se zavřenými očima si představoval, jak druhý muž odpovídá, jak ho k sobě majetnicky tiskne a nepouští z objetí, až tomu pocitu propadl docela, natolik, že si ani neuvědomil, že se to i stalo.

Elfovy rty se pohnuly, maně, jen trochu, a ruka v jeho vlasech se sevřela a přitáhla si jej blíž. A Thorin se nadechl a odpovídal, jak jen mohl, nenásilně a jemně, zatímco v uších slyšel zrychlený dech jich obou.

Otevřel oči, když se polibek prohloubil a setkal se s modrými očima, které toužil vidět. Již ne těma nevidomými, i když ne ani zcela bdělými. Stále byly pod příkrovem mlhy, ale dívaly se na něj, nespouštěly z něj pohled, zatímco jejich rty po sobě putovaly a ruce sváděly boj o objetí co největší plochy kůže.

Když se dýchání stalo příliš namáhavým, Thranduil zavrčel, a i přes zjevnou slabost svého těla, ho překulil po sebe. A pak ho objal kolem krku, a zatímco se o jeho tělo lehce otíral, do uší mu šeptal slova, která již Thorin jednou slyšel.

„Pul-nín melethril anann, nín meleth... Pul-nín melethril anann, nín meleth...“

Opakoval je stále znovu a znovu, jako by to bylo zařikávání a Thorin se trochu obával, že je, proto se ho snažil přimět k tomu, aby mu je vysvětlil, aby ho přivedl do přítomnosti.

„Co to znamená? Co ta slova znamenají, Thranduile?“ vyzýval ho nahlas i přes svůj trhaný dech.

Muž opravdu přestal a lehce oddálil hlavu, až mu viděl zpříma do očí. „Bud' můj navěky, lásco...“ odpověděl a Thorin polkl. Tváří v tvář těm očím, tomu pohledu, který nebyl zcela při smyslech, přesto ukazoval pravdu, se to zdálo skoro až děsivé. A když pak elf naléhavě hlesl: „Jsi můj? Jsi?“ trpaslík prudce vydechl a jako uhranutý přikývl.

Elf se usmál, hmatl za sebe po jeho pravé ruce a přiložil si ji k ústům, přivinul se k ní, aby políbil prsten, který si vyměnili během svatebního obřadu. A pak... jako by to bylo málo, začal odřikávat slova, která měla být pronesena již tehdy před mnoha měsíci.

„Srdce mi říká, že tě miluji a měli bychom být spolu. Co říká tvé srdce?“

Slova šeptaná, jako slib, jako skutečný slib, přísaha. Nemohl neodpovědět, nemohl o to připravit ani sám sebe. Propletl prsty i s elfovou druhou rukou, kde spočíval jeho zlatý kroužek.

„Mé srdce s tím tvým souznívá, a dokud naše životy neskončí, měli bychom být spolu.“

Pak sevřel tu ruku s prstenem a přiložil si ji na prsa, na místo, kde bušilo jeho srdce. A prsteny, jako tehdy ty první stříbrné, zazářily jemným světlem a oni ucítili, jak se z nich rozlévá příjemné teplo.

Elf vydechl a sklonil hlavu do jeho vlasů, kde se několikrát nadechl, než zašeptal: „Děkuji,“ a pak se jeho dech, po chvíli, kdy jen odpočíval, prohloubil a on konečně doopravdy usnul.

Thorin si povzdechl, zamrkal do příšeří pokoje dojetím, jak si ve skrytu duše pomyslel, těsněji je přikryl a nechal manžela spočívat tak, jak byl. Hrudníkem přitisknutým na jeho hrudníku, nosem u svého ucha a nohama propletenýma mezi svýma.

Měl to udělat už dávno...

Konec páté části

Šestá část – Epilog

O čtyřicet let později...

Stromy již usínaly a na mlhou opředenou krajinu se jako krvavé vločky snášelo jejich zčervenalé listí. Vítr si šustivě pohrával s usychající travou a hnal po osiřelé planině chumelce zhnědlých stébel, spletených listovím a lýkem zpod kůry stromů. Nevysvitlo slunce, hustými mraky nepronikly jeho hřejivé paprsky, ani se neodhalil bledý srpek měsíce nad obzorem. Vlhkost a chlad pronikaly až ke kůži všech tvorů a dech se před ústy měnil v bělavou páru. Lidé, efové, dokonce i trpaslíci se halili do tlustých kabátů, zatímco jejich pohledy byly vážné a truchlivé. Nebyly slyšet jejich hlasy, soudržné mlčení narušoval jen svistot větru opírající se do skalnatých výběžků Osamělé hory.

Hluboká úcta.

Nedozírná vděčnost.

Do nebes sahající láska v srdcích všech.

To všechno a mnohem víc provázelo krále trpaslíků, Thorina II. Pavézu, na jeho poslední cestě, cestě do síní předků Durinova lidu.

Jeho hrobka byla okázalá, vytesaná zručnými řemeslníky, těmi nejlepšími z nejlepších. Vzbuzovala obdiv pro svou mohutnost, respekt pro svou krásu, i úžas pro svou majestátnost, stejně jako v očích všech za svého života král sám.

Na obřad se sešli trpaslíci z Ereboru, Železných hor i Morie. Mnoho tváří, které panovník zpod Hory osobně znal a laskavě ochraňoval, i mnoho těch, které jeho oko nikdy nebo téměř nikdy nespatriilo. A mezi všemi srdce těch, kteří mu byli nejbližší, kteří stáli po jeho boku ve chvílích největších útrap i nově objeveného štěstí, a kteří se během let jeho vlády rozrostli o další – o své druhy, chotě, děti a nové přátele. Slzy v očích měli všichni.

Byli tam i elfové z Lesní říše. Vysocí, štíhlí, jejich postoj zůstával vzpřímený, ramena rovná, jejich ústa mumlala své němé písně, jen šepot nesl se krajinou jako jejich vlající pláště z lehkého plátna. A mezi nimi jejich král, vznešený, údiv budící, s vlasy volně rozpuštěnými kolem špičatých uší a modrýma očima upřenýma na hrobku a na jméno, které měl na paměti po čtyřicet let společného života, který se zprvu zdál zhola neuskutečnitelný, jen aby nakonec našli souznění, které ani jeden z nich předtím neviděl ve svých předivech osudu.

Král králi vzdával hold, na paměti slib daný jedné listopadové noci, slib zpečetěný obřadem a nakonec i svázaný něžným citem.

Jako poslední byli přítomni zástupci lidí od jezera. Ti, kteří zažili konec hroživé krutovlády ohňového draka Šmaka, i jejich potomci a potomci jejich potomků, kteří ji již nepoznali a naopak se mohli těšit ze znovuobnovené slávy vlastní i království

pod Horou. Mír se rozpínal touto krajinou již po čtyřicet let, a i když se na jihu opět začínala stahovat tmavá mračna, v tomto kraji zásluhou spolupráce všech národů zůstával neporušen.

Na sročení se již snášel soumrak, když do hrobky vešel nový trpasličí král, nástupce z Durinovy linie. Nesl v pozvednuté ruce louč, kterou zapálil hranici, aby tak nechal svého strýce podle tradice dojít věčného klidu a pokoje, a pak se vzdálil. Ostatní zúčastnění zůstali venku, a když spatřili, že se plameny ohně rozhořely naplno a začaly již oblizovat vchod, začali zpívat slavnostní písně.

A tehdy se kolem základů Osamělé hory rozezvučela ozvěna hlasů, hlubokých i těch vysoce položených, zatímco král trpaslíků odcházel do míst, ze kterých nebylo návratu, a jeho hrobka byla zapečetěna.

ooOoo

Na obloze se vznášely bělavé obláčky a Gandalf k nim vysílal své vlastní obrazce, zatímco bafal ze své dlouhé dýmky – kroužky, loďky, dráčky, i motýlky. Bylo to úsměvné, jak se ty drobné kousky dýmu snažily vystoupat až do oblak, třebaže je dělila taková dálka, jakou by si troufl překonat snad jen král velkých orlů nebo nějaký pošetilec, kterému by narostla dost velká křídla a mysl naopak prořídla.

Na rozdíl od předchozích dnů, dnes bylo poměrně teplo. Zřejmě poslední záchvěv hřejivých vzdušných proudů před zimou, která měla co nevidět převzít svou vládu nad Středozemí.

Ale tady a teď to tak nevypadalo.

Thorin si nemohl pomoci a usmál se. Čtyřicet let... čtyřicet let strávil na svém trůnu poté, co dobyl Erebor zpět. Viděl ho v prachu, viděl ho stavět se na nohy i vzkvétat. Viděl ho za každého počasí i ročního období. Viděl, jak se jeho lid opět přerodil v to, čím byl. Ale jeho čas se již krátil. Věděl to. Dřív nebo později by odešel nadobro. Vlasy by mu začaly stříbřet víc a víc, jeho tělo by zchátralo a mysl zeslábla. Mohlo se to stát za padesát let, ale také za rok. Znenadání. A co pak?

Možná to od něj bylo sobecké, možná by se to tak dalo označit, ale jednou byl trpaslík a trpaslíci tak trochu sobečtí bývají. Plni silných gest, slov i činů, uzurpují si to, co je jim nejdražší a s tím pak jdou na cestě životem, zatímco si to *něco*, ať už je to cokoliv, hlídají a nedají to z ruky.

Poklad. Krásu. Přátelství. Lásku...

Vlastně by mu asi nevadilo odejít, věděl, že je jeho říše v dobrých rukách, Fili bude dobrý král a jeho bratr mu bude vždy oporou, ale...

Oči, kterými sledoval ten pomalu se vznášející dým, o něco sklonil dolů. Jen lehce. Stačilo to. Tvář, kterou hledal, by nenašel v úrovni svého čela, ba ani ramen. Vskutku ne. Tvář, která opětovala jeho pohled, vyrovnaně klidná a zdánlivě přesně taková, jakou ji spatřil poprvé, ale přesto již celkem jiná, patřící muži, kterého bude doprovázet do těch dálek za obzorem, se také pousmála a Thranduil lehce naklonil hlavu na stranu.

„Připraven?“ vyzval ho tiše.

Thorin si pobaveně odfrkl a pohledem sklouzl přes zábradlí na vodní hladinu na nevelkou loď, která je měla odnést na západ. „Přežil jsem daleko horší věci, než jednu plavbu lodí.“

Elf vědouně pozvedl obočí a trpaslík se trochu zakuckal. Po všech těch společných letech se dokázali prohlédnout navzájem. Pravda, na trmácení lodí neměl moc dobré vzpomínky a pach rybniny mu ještě stále nedělal příliš dobře od žaludku, i když od jejich zoufalé cesty z Temného hvozdu do Esgarothu uplynulo již téměř půl století.

„Uvidíme tedy...“ zapředl elf a jeho blankytné oči se zaleskly, aniž by to byla hra světél; prosvítalo jimi šibalství.

Thorin jen s pousmáním zavrtěl hlavou a pak se otočil, protože za sebou již slyšel kroky. Čekali na ně, na trpaslíky a na jednoho hobita. Přišli se s nimi rozloučit, trvali na tom, že podniknou celou tu cestu do Šedých přístavů, i když bylo Balinovi v tento okamžik již 220 let a Dwalinovi, Gloinovi a Oinovi jen o pár méně.

Všech dvanáct, vlastně třináct společníků Thorina Pavézy na jeho cestě za navrácením uloupeného domova. Netvářili se šťastně, vlastně vypadali velmi přepadle, jako by snědli něco nezdravého a jejich těla jim to dávala silně znát. Thorin věděl, proč tomu tak bylo. Povzdechl si, všechny ty tolik známé tváře přelétl svým pohledem a sám jim věnoval laskavý úsměv. Snažili se jej opětovat, ale nedařilo se. A tak nakonec jejich král rozpřáhl ruce a oni všichni udělali to samé - semkli se kolem něj, kolem sebe navzájem, drželi se za ramena, trochu zoufale, hlavy k sobě, jako nějaká hromada, které není pomoci.

Nebylo slyšet, co jim Thorin šeptá, ani co odpovídají, khuzdul zůstal nadále tajným jazykem, a i když Bilbo možná nevěděl, co trpaslíkova slova znamenají, cítil jejich náboj, pocity v nich uzamčené, a to mu stačilo.

Pak se opět pomalu rozmotali, někteří si otírali obličej nebo posmrkávali do rukávu, ale přesto se všech čtrnáct hlav jako na povel otočilo ke dvěma vysokým mužům stojícím opodál, jednomu ve špičatém klobouku a šedém hábitu a stále ještě kouřícímu dýmku a druhému v rouchu rudém, házícím třpytivé odlesky, ale s rukama až na dlouhé rukávy prázdnýma.

„A vy?“ vyhrkl najednou hobit směrem ke Gandalfovi, jako by se bál, že ztratí z dohledu nejen trpasličího krále, ale i čaroděje, ke kterému si také vytvořil silné pouto.

„Och, můj milý Bilbo,“ zasmál se Gandalf zvesela a vyjmul náustek dýmky z pusy, aby mohl odpovědět, „můj úkol tady ještě zdaleka neskončil, ještě se se mnou nejednou setkáte...“

Hobit se zadumaně zachmuřil, na čele se mu pod tou jeho stále světlou, střapatou kšticí vytvořily hluboké vrásky, ale než se mohl zeptat, co má na mysli, čaroděj jej předešel, protože se obrátil na Thranduila i Thorina, který se ke svému manželovi připojil.

„Přeji vám příhodný vítr a poklidnou plavbu. Ať jsou vaše kroky šťastné, roky dlouhé a plné blahobytu,“ pronesl. „*Novaer, mellonamin,*“ pokynul hlavou směrem k elfovi a pak dodal: „Budte sbohem, příteli,“ k trpaslíkovi.

Oba na jeho poklonu odpověděli svou, ale pak se obrátili na sebe a pohlédli si do očí. Thorin si povzdechl, na prahu celého tohoto rozhodnutí pocítil nervozitu z neznámého. Byl to krok, ze kterého již nebylo návratu. Nebezpečný krok.

Thranduil se pousmál, zvedl ruku a napřáhl ji k němu. A Thorin pevně kývl a nabízenou dlaň přijal.

A pak, zatímco je jejich přátelé sledovali očima, jejichž vidění se podivuhodně mlžilo, sešli na loď, jejíž plachty budou napnuty a jejíž trup je odveze tam, kam nikdo z nich nedokáže ani dohlédnout.

Protože si jednou dali slib. A takový slib se nikdy, nikdy neporušuje...

KONEC CELÉ POVÍDKY